

การศึกษาวិเคราะห์และประเมินผลกระบวนการเรียนการสอน

รายวิชาการศึกษาวางรายวิชาใน

หลักสูตรระดับปริญญาตรี

ปริญญาโท

ของ

วันชัย สุภนกร

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวางหลักสูตร

การศึกษามหาบัณฑิต

๑๖ สิงหาคม ๒๕๑๕

คณะกรรมการประจำตัวนิติโคพิจารณาปัญหานี้พร้อมกันแล้ว เห็นสมควรรับ
เป็นส่วนหนึ่งของการที่กบตตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา

ทวิชัย นามะ ประธาน
กรรมการ

๑๖ สิงหาคม ๒๕๑๕

ประกาศคุณประการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้เพราะได้รับคำแนะนำ และความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เต็มสิริ บุญสิงห์ และอาจารย์ ดร.วีรบุทธ วิเชียรโชติ ผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงสำหรับความกรุณาของท่านไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ รองอธิการวิทยาลัยวิชาการศึกษาทุกแห่ง อาจารย์และนิสิตในสถาบันฝึกหัดครูระดับปริญญาทั้ง ๗ แห่ง ที่ผู้วิจัยทำการส่งแบบสอบถามที่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการ เก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับความกรุณาของอาจารย์ ประจักษ์ สายแสง อาจารย์ไพฑูริย์ ลิ้มมณี และเพื่อน ๆ ที่ไม่ได้ออกลวดนาม ณ ที่นี้ ที่มีส่วนช่วยเหลือในการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือของ คุณภัทนา สุรมิตรไมตรี ที่เป็นกำลังใจและกำลังความคิดของผู้วิจัย ขอขอบคุณ มา ณ ที่นี้.

วันชัย ฤกษ์นคร

สารบัญ

บทที่	หน้า
๑ บทนำ	๑
กานำ	๑
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้า	๑๐
ความมุ่งหมายของการวิจัย	๑๓
ความสำคัญของการค้นคว้า	๑๓
ขอบเขตของการวิจัย	๑๔
ข้อตกลงเบื้องต้น	๑๔
สมมุติฐานในการวิจัย	๑๕
คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ	๑๖
๒ วิธีดำเนินการวิจัย	๑๗
การหากลุ่มตัวอย่าง	๑๗
การวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	๑๘
การสร้างแบบสอบถาม	๒๑
การส่งแบบสอบถามและการเก็บรวบรวมข้อมูล	๒๕
การสังเกตการสอนของอาจารย์	๒๕
การสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร	๒๕
การวิเคราะห์ข้อสอบ	๒๕
๓ การวิเคราะห์ข้อมูล	๒๖
๔ สรุป อภิปรายผลและเสนอแนะ	๒๖๗
ความมุ่งหมายของการวิจัย	๒๖๗
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	๒๖๗

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
๑	แสดงจำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา วิชาการประเมินผล การศึกษาและวิชาการแนะแนวเบื้องต้น ซึ่งได้จากการสำรวจและ แสดงจำนวนนิสิตผู้เรียนในรายวิชาดังกล่าว ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ที่กำหนด	๑๘
๒	แสดงค่าคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรของอาจารย์ ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา	๓๘
๓	แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชา การมัธยมศึกษา	๓๕
๔	แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนในวิชา การมัธยมศึกษา	๓๖
๕	แสดงคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการมัธยมศึกษา ของอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุแตกต่างกัน	๓๗
๖	แสดงคะแนนความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชา การมัธยมศึกษาที่มีอายุแตกต่างกัน	๓๘
๗	แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชา การมัธยมศึกษาที่มีอายุแตกต่างกัน	๓๘
๘	แสดงค่าคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรของอาจารย์ ผู้สอนที่มีประสบการณ์การสอนวิชาการมัธยมศึกษาแตกต่างกัน	๔๐

ตาราง	หน้า
๕	แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาที่มีประสบการณ์ต่างกัน ๔๑
๑๐	แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนแตกต่างกัน ๔๒
๑๑	แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับคะแนนความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา ๔๓
๑๒	แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจในการสอนและคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา ๔๔
๑๓	แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา ๔๕
๑๔	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามคำตอบในเรื่องการประชุมปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับความมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตร ๔๖
๑๕	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามคำตอบเกี่ยวกับลักษณะการศึกษาค่าความเข้าใจหลักสูตร ๔๗
๑๖	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามแหล่งที่ได้รับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชานี้ ๔๘

ตาราง	หน้า	
๑๗	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาจำแนกตามการประเมินผล ตนเองในเรื่องเกี่ยวกับความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชานี้	๔๙
๑๘	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามการดำวาท ตกลงในเรื่องจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับผู้เรียน	๕๐
๑๙	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามอัตราความ สม่ำเสมอในการเตรียมการสอน	๕๑
๒๐	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามลักษณะ การเตรียมการสอน	๕๒
๒๑	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามคำตอบใน เรื่องการปฏิบัติตามที่ได้เตรียมการสอนไว้แล้ว	๕๓
๒๒	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามความกึกกั้น ว่าการเตรียมการสอนจะช่วยให้การสอนของตนดีขึ้นเพียงไร	๕๔
๒๓	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามความสม่ำเสมอ ของการใช้อุปกรณ์ในการสอนวิชานี้	๕๕
๒๔	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามความเห็น ในเรื่องผลของการใช้อุปกรณ์การสอนที่บ่งต่อการสอนของตน	๕๖
๒๕	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามอัตราการใช้ อุปกรณ์การสอน	๕๗

ตาราง	หน้า	
๕๖	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำนวนตามอัตราการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	๕๘
๒๗	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำนวนตามการเห็นพฤติกรรมหลักในการสอนวิชานี้	๕๘
๒๘	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำนวนตามคำตอบในเรื่องเกี่ยวกับการกำหนดการทดสอบผู้เรียน	๖๐
๒๙	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำนวนตามอัตราการคำนึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในการทดสอบผู้เรียน	๖๐
๓๐	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำนวนตามการคำนึงถึงกิจกรรมที่คนขอหมายให้ผู้เรียนทำ เมื่อจะทำการทดสอบ	๖๒
๓๑	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำนวนตามการคำนึงถึงสิ่งที่คนสอนไว้ในวัน เพื่อจะทำการทดสอบ	๖๓
๓๒	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำนวนตามเวลาของการเขียนข้อสอบ	๖๔
๓๓	จำนวนอาจารย์วิชาการมัธยมศึกษา จำนวนตามคำตอบในเรื่องเกี่ยวกับปัญหาทั่วไป อันเป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอน	๖๕
๓๔	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาจำนวนตามคำตอบในเรื่องเกี่ยวกับปัญหาเนื้อหาของหลักสูตรอันเป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอน	๖๖

ตาราง	หน้า
๓๘	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จากแนกตามคำตอบ ๗ ในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน อันเป็นอุปสรรคต่อการจัด การเรียนการสอน ----- ๖๗
๓๖	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จากแนกตามคำตอบ ในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับกิจกรรมและอุปกรณ์ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการ จัดการเรียนการสอน ----- ๖๘
๓๗	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จากแนกตามคำตอบ ในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับปัญหาการวัดผลและประเมินผล อันเป็น อุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอน ----- ๖๙
๓๘	แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยค่าการสอนให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรม ของ อาจารย์ และคะแนนเฉลี่ยในค่าพฤติกรรมที่นิสิตได้รับจากการสอน ของอาจารย์ ----- ๗๑
๓๙	จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการมัธยมศึกษา จากแนกตามความเห็นเกี่ยวกับ สภาพการเตรียมการสอนของอาจารย์ผู้สอน ----- ๗๒
๔๐	จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการมัธยมศึกษา จากแนกตามความเห็นในเรื่อง อัตราการสอนแบบบรรยายและอัตราการจัดกิจกรรมของอาจารย์ผู้สอน ----- ๗๓
๔๑	จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการมัธยมศึกษา จากแนกตามความเห็นเกี่ยวกับ การสอนของอาจารย์ โดยเปรียบเทียบอัตราส่วนภาคทฤษฎีและภาค ปฏิบัติของอาจารย์ ----- ๗๔

ตาราง	หน้า	
๘๖	จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามความถี่เห็นว่า คนจะสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ได้เพียงไร _____	๗๘
๘๗	จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามความเห็น เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาการมัธยมศึกษา _____	๗๖
๘๘	จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามความเห็นเกี่ยวกับ การสอนของอาจารย์ _____	๗๗
๘๙	ตารางวิเคราะห์หลักสูตรวิชาการมัธยมศึกษา _____	๘๘
๙๐	แสดงค่าส่วนร้อยของพฤติกรรมบในข้อสอบที่อาจารย์ผู้สอนวิชาการ มัธยมศึกษาทดสอบผู้เรียน _____	๘๙
๙๑	แสดงค่าคะแนนค่าการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร วิชาการ ประเมินผลการศึกษา ของอาจารย์ผู้สอน _____	๙๒
๙๒	แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยค่าการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร วิชาการ ประเมินผลการศึกษา _____	๙๓
๙๓	แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการวัดผล ของอาจารย์ผู้สอนวิชา การประเมินผลการศึกษา _____	๙๔
๙๔	แสดงค่าคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร วิชาการ ประเมินผล การศึกษาของอาจารย์ที่มีอายุต่างกัน _____	๙๕
๙๕	แสดงค่าความเข้าใจในการสอนวิชาการ ประเมินผลการศึกษา ของอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุต่างกัน _____	๙๖

ตาราง	หน้า
๕๒	แสดงท่าทีแนบแน่นกว่า เข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอน วิชาการ ประเมินผลการศึกษาที่อายุแตกต่างกัน _____ ๕๗
๕๓	ท่าทีแนบแน่นการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร วิชาการ ประเมินผล การศึกษา ของอาจารย์ที่วุฒิต่างกัน _____ ๕๘
๕๔	ท่าทีแนบแน่นกว่า เข้าใจในการสอนวิชาการ ประเมินผลการศึกษา ของอาจารย์ที่วุฒิต่างกัน _____ ๕๙
๕๕	ท่าทีแนบแน่นกว่า เข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการ ประเมินผลการศึกษาที่มีวุฒิต่างกัน _____ ๖๐
๕๖	ท่าทีแนบแน่นการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร วิชาการ ประเมินผล การศึกษาของอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ต่างกัน _____ ๖๑
๕๗	ท่าทีแนบแน่นกว่า เข้าใจในการสอนวิชาการ ประเมินผลการศึกษา ของอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ต่างกัน _____ ๖๒
๕๘	ท่าทีแนบแน่นกว่า เข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการ ประเมินผลการศึกษาที่มีประสบการณ์ต่างกัน _____ ๖๓
๕๙	แสดงความสัมพันธ์ของการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร กับความ เข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการ ประเมินผลการศึกษา ๖๐๔
๖๐	แสดงท่าทีความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการสอน กับความเข้าใจ ในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการ ประเมินผลการศึกษา _____ ๖๐๕

การวาง	หน้า
๖๑	แสดงถวายสัมพันธ์ของกะเนนค้ำการรรู้ในจุกม่งหบายของหลักสูตร กั้มกะเนนค้ำนควาขเข้าใจในการวิคผลของอาจารย์ผู้สอนวิชากร ประ เเป็นผลการศึกษ _____ ๑๐๖
๖๒	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชากร ประ เเป็นผลการศึกษา จำแนกตามก้ำตอบ ในเรื่องการ ประชูปรัภษาทารรือกัน เกี่ยวกั้มจุกม่งหมายและ เนื้อหา ของหลักสูตร _____ ๑๐๗
๖๓	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชากร ประ เเป็นผลการศึกษา จำแนกตามก้ำตอบ เกี่ยวกับลักษณะการ กักบาศและ ทำควาขเข้าใจในจุกม่งหบายของหลักสูตร _____ ๑๐๘
๖๔	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชากร ประ เเป็นผลการศึกษา จำแนกตามแ คล่ง ที่รับทราบจุกม่งหบายของหลักสูตรวิชานี้ _____ ๑๐๙
๖๕	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชากร ประ เเป็นผลการศึกษา จำแนกตามการ ประ เเป็นผลตนเองในเรื่อง เกี่ยวกั้มระกั้มควาขเข้าใจจุกม่งหบายของ หลักสูตรวิชานี้ _____ ๑๑๐
๖๖	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชากร ประ เเป็นผลการศึกษา จำแนกตามการ กระทำควาขตกลงในเรื่องจุกม่งหบายของหลักสูตรกับผู้นเรียน _____ ๑๑๑
๖๗	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชากร ประ เเป็นผลการศึกษา จำแนกตาม อัตราควาขสนำเสงอในการทำแผนการสอน _____ ๑๑๒
๖๘	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชากร ประ เเป็นผลการศึกษา จำแนกตาม ลักษณะการ เทรย์บการสอน _____ ๑๑๓

ตาราง	หน้า
๒๘	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตาม คำตอบในเรื่องการปฏิบัติการ สอนตามที่ใดเตรียมไว้แล้ว _____ ๑๑๘
๓๐	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตาม ความคิดเห็นว่าการเตรียมการสอนจะช่วยให้การสอนของคนอื่นเพิ่มขึ้นเพียงไร ๑๑๕
๓๑	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตาม ความสับสนของการใช้อุปกรณ์การสอน _____ ๑๑๙
๓๒	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตาม ความเห็นในเรื่องผลของการใช้อุปกรณ์การสอนที่มีต่อการสอนของตน ๑๑๖
๓๓	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตาม อัตราการใช้อุปกรณ์การสอน _____ ๑๑๗
๓๔	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตาม การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน _____ ๑๑๘
๓๕	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามอัตรา การเป็นพฤติกรรมหลักในการสอนวิชาการประเมินผลการศึกษา ๑๑๕
๓๖	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตาม คำตอบในเรื่องเวลาการทดสอบผู้เรียน _____ ๑๒๐
๓๗	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามอัตรา การเน้นจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในการทดสอบผู้เรียน _____ ๑๒๑

ตาราง	หน้า	
๙๘	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตาม คำตอบในเรื่องอัตราการดำเนินงานกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนทำ เมื่อจะทำ การทดสอบผู้เรียน	๑๒๒
๙๙	แสดงจำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตาม คำตอบในเรื่องอัตราการดำเนินงานถึงสิ่งที่ตนสอนในชั้น ในการทดสอบ ผู้เรียน	๑๒๓
๑๐๐	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามเวลา ที่ทำการออกข้อสอบ	๑๒๔
๑๐๑	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตาม คำตอบเกี่ยวกับปัญหาทั่วไปที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอน	๑๒๕
๑๐๒	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตาม คำตอบในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการจัด การเรียนการสอน	๑๒๖
๑๐๓	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตาม คำตอบในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน อันเป็นอุปสรรคต่อการจัด การเรียนการสอน	๑๒๗
๑๐๔	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตาม คำตอบในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับกิจกรรมและอุปกรณ์ซึ่งเป็นอุปสรรค ต่อการจัดการเรียนการสอน	๑๒๘

ตาราง	หน้า
๕๕	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตาม คำตอบใบเรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลและการประเมินผล อันเป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอน _____ ๒๒๕
๕๖	แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยด้านการสอนให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมของอาจารย์ และคะแนนเฉลี่ยในด้านพฤติกรรมที่นิเทศได้รับจากการสอนของอาจารย์ ๑๓๖
๕๗	จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามความ ถนัดเห็นเกี่ยวกับสภาพการเตรียมการสอนของอาจารย์ผู้สอน .. ๑๓๗
๕๘	จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามความเห็น ในเรื่องอัตราส่วนการบรรยายและกิจกรรมอื่น ๆ ของผู้สอน _ _ _ ๑๓๘
๕๙	แสดงจำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตาม ความเห็นเกี่ยวกับการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ _____ ๑๓๙
๕๐	จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามความถนัด ว่า ตนจะสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในสภามันจริงได้มากเพียงไร ๑๓๙
๕๑	จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามความเห็น เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาการมัธยมศึกษา _ _ _ _ _ ๑๔๐
๕๒	จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามความ ถนัดเห็นเกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ _____ ๑๔๑
๕๓	ตารางวิเคราะห์หลักสูตรวิชาการประเมินผลการศึกษา _ _ _ _ ๑๔๒

ตาราง	หน้า
๙๘	แสดงค่าส่วนร้อยของพฤติกรรมในระบบทดสอบ ที่อาจารย์ผู้สอนวิชาการ ประเมินผลการศึกษาคำการทดสอบผู้เรียน _____ ๑๘๘
๙๙	แสดงค่าคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ของอาจารย์ ผู้สอนวิชาการแนะแนว เบื้องต้น _____ ๑๘๙
๙๖	แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการสอนวิชาการแนะแนว เบื้องต้น ของอาจารย์ผู้สอน _____ ๑๘๘
๙๗	แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการวัดผลวิชาการแนะแนว เบื้องต้นของอาจารย์ผู้สอน _____ ๑๘๙
๙๘	แสดงค่าคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการ แนะแนว เบื้องต้น ของอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุแตกต่างกัน _____ ๑๙๐
๙๙	แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการ แนะแนว เบื้องต้น ของอาจารย์ที่มีอายุแตกต่างกัน _____ ๑๙๑
๑๐๐	แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการวัดผลวิชาการแนะแนว เบื้องต้นของอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุแตกต่างกัน _____ ๑๙๒
๑๐๑	แสดงค่าคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ของอาจารย์ ผู้สอนที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน _____ ๑๙๓
๑๐๒	แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการสอนวิชาการแนะแนว เบื้องต้น ของอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ต่างกัน _____ ๑๙๔

ตาราง	หน้า	
๑๐๓	แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอน วิชาการและแนว เบื้องต้นที่มีประสิทธิภาพต่างกัน -----	๔๖๕
๑๐๔	แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และคะแนนค่าความเข้าใจในการสอน ของอาจารย์ผู้สอนวิชาการ และแนว เบื้องต้น -----	๑๖๖
๑๐๕	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนค่าความเข้าใจในการสอน และ คะแนนค่าความเข้าใจในการวัดผล ของอาจารย์ผู้สอนวิชาการ และแนว เบื้องต้น -----	๑๖๗
๑๐๖	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการ เรียนรู้ในจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตร กับคะแนนค่าความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ ผู้สอนวิชาการและแนว เบื้องต้น -----	๑๖๘
๑๐๗	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการและแนว เบื้องต้น จำแนกตามคำตอบ ในเรื่องการจัดการประชุมปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาของหลักสูตร -----	๑๖๙
๑๐๘	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการและแนว เบื้องต้น จำแนกตามคำตอบ เกี่ยวกับลักษณะการศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	๑๗๐
๑๐๙	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการและแนว เบื้องต้น จำแนกตามแหล่งที่ รับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตร -----	๑๗๑
๑๑๐	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการและแนว เบื้องต้น จำแนกตามการ ประเมินค่าตนเองในเรื่องเกี่ยวกับระดับความเข้าใจจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตร -----	๑๗๒

ตาราง	หน้า
๑๑๑ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามลักษณะการตกลงกับผู้เรียนในเรื่องจุดมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตร	๑๗๓
๑๑๒ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามอัตราความสม่ำเสมอในการทำแผนการสอน _____	๑๗๔
๑๑๓ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามลักษณะของการเตรียมการสอน _____	๑๗๕
๑๑๔ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามคำตอบในเรื่อง การปฏิบัติตามการสอนที่ได้เตรียมไว้ _____	๑๗๖
๑๑๕ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามความถี่เห็นว่า การเตรียมการสอนจะช่วยให้การสอนของตนดีขึ้นเพียงไร	๑๗๗
๑๑๖ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามความสม่ำเสมอของการใช้อุปกรณ์การสอนในการสอนวิชานี้ _____	๑๗๘
๑๑๗ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามความถี่ในเรื่องผลของการใช้อุปกรณ์ที่ประกอบการสอนของตน _____	๑๗๙
๑๑๘ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามอัตราการใช้อุปกรณ์การสอน _____	๑๘๐
๑๑๙ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามอัตราการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน _____	๑๘๑

ตาราง	หน้า
๑๒๐ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนว เบื้องต้น จำแนกตามอัตรา การเน้นพฤติกรรมหลักในการสอน _____	๑๘๒
๑๒๑ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนว เบื้องต้น จำแนกตามคำตอบ ในเรื่องการกำหนดเวลาทดสอบผู้เรียน _____	๑๘๓
๑๒๒ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนว เบื้องต้น จำแนกตามอัตรา การคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เมื่อจะทำการทดสอบ _____	๑๘๔
๑๒๓ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนว เบื้องต้น จำแนกตามอัตรา การคำนึงถึงสิ่งที่ตนสอนในชั้น ในการทดสอบผู้เรียน _____	๑๘๕
๑๒๔ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนว เบื้องต้น จำแนกตามอัตรา การคำนึงถึงงานที่มอบหมายให้ผู้เรียนทำ เพื่อจะทำการทดสอบ _____	๑๘๖
๑๒๕ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนว เบื้องต้น จำแนกตามเวลาที่ ทำการเรียนข้อทดสอบ _____	๑๘๗
๑๒๖ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนว เบื้องต้น จำแนกตามคำตอบ เกี่ยวกับปัญหาทั่วไปที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอน _____	๑๘๘
๑๒๗ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนว เบื้องต้น จำแนกตามคำตอบ ในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียน การสอน _____	๑๘๙
๑๒๘ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนว เบื้องต้น จำแนกตามคำตอบ ในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน อันเป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียน สอน _____	๑๙๐

ตาราง	หน้า
๑๒๙	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามคำตอบ ในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับกิจกรรมและอุปกรณ์ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการ จัดการเรียนการสอน _____ ๑๕๑
๑๓๐	จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามคำตอบ ในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลการประเมินผล อันเป็นอุปสรรค ต่อการจัดการเรียนการสอน _____ ๑๕๒
๑๓๑	แสดงคะแนนเฉลี่ย ค่าการสอนให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรของอาจารย์ และคะแนนเฉลี่ยค่าพฤติกรรมที่นักศึกษาได้รับจากการสอนของอาจารย์ _____ ๑๕๓
๑๓๒	จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามความคิดเห็น เกี่ยวกับสภาพการเตรียมการสอนของอาจารย์ผู้สอน _____ ๑๕๔
๑๓๓	จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามความคิดเห็น ในเรื่องอัตราส่วนการบรรยายและการจัดกิจกรรมอื่น ๆ ของผู้สอน _____ ๑๕๕
๑๓๔	จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามความคิดเห็นว่า ตนเองสามารถนำสิ่งที่เร่ยนรู้จากวิชาไปใช้ได้อย่างจริง ๆ เพียงไร _____ ๑๕๖
๑๓๕	จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามความคิดเห็น เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาการแนะแนวเบื้องต้น _____ ๑๕๗
๑๓๖	จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามความคิดเห็น เกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ _____ ๑๕๘

ตาราง	หน้า
๑๓๑) จำนวนนักศึกษาเรียนวิชาการแนะแนว เบื้องต้น จำแนกตามความบกพร่อง เกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ โดยเปรียบเทียบอัตราการสอน ภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ	๑๙๕
๑๓๒) ตารางวิเคราะห์หลักสูตรวิชาการแนะแนว เบื้องต้น	๒๑๘
๑๓๓) แสดงค่าส่วนร้อยของพฤติกรรมในแบบทดสอบ ที่อาจารย์ผู้สอนวิชา การแนะแนว เบื้องต้นทำการทดสอบผู้เรียน	๒๑๕

คำนำ

การศึกษาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของการสร้างภาวะเจริญให้กับประเทศชาติ ประเทศใดที่พลเมืองได้รับการศึกษาที่ถูกต้องทั่วถึง ประเทศนั้นก็มีความเจริญทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคมตลอดจนวัฒนธรรม ดร.เกษม อุทยานิน (เกษม อุทยานิน, ๒๕๑๐ : ๑๒) กล่าวว่า สังคมทั่วไปถือว่าเป็นจำนวนคนรู้หนังสือ (Leteracy) เป็นหลักประกันเกี่ยวกับสวัสดิภาพของสังคมอย่างหนึ่ง ดังนั้น สังคมจึงมีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาให้กับพลเมือง

พลเมืองอาจได้รับการศึกษาเป็น ๒ ทางคือ การศึกษาอย่างไม่เป็นแบบแผน (Informal Education)และการศึกษาอย่างมีแบบแผน (Formal Education) การจัดการศึกษาแบบหลังนี้ถูกรับทบทวนสำคัญยิ่งในการดำเนินการเรียนการสอน เพื่อเตรียมเด็กให้เป็นพลเมืองดีและเป็นกำลังของประเทศชาติ สถาบันฝึกหัดครูจึงต้องตระหนักในหน้าที่ที่จะผลิตครูให้มีคุณภาพทางด้านวิชาการ การอบรมและการถ่ายทอดความรู้ควบคู่กันไป ครูที่มีความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการอย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง แต่ไม่สามารถอบรมและถ่ายทอดความรู้ให้เป็นประโยชน์แก่ศิษย์ได้ ผู้นั้นก็จะเป็นครูที่ถนัดไม่ได้ ดังนั้น ความรู้ความสามารถทางการอบรมและถ่ายทอดความรู้ให้แก่เด็กหรือที่เรียกว่าวิชาการศึกษา จึงเป็นคุณสมบัติประการหนึ่งของครู นายบุญถิ่น อัตถากร (บุญถิ่น อัตถากร, ๒๕๑๐:๒) กล่าวว่า ผู้ที่มีความรู้ทางเนื้อหาดี ถ้ามีความรู้ทางวิชาการดี และใช้วิธีสอนที่ดีก็จะสามารถอบรมศิษย์ได้ดียิ่งขึ้น

หลักสูตรวิชาการศึกษาเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของการสร้างสรรค์สับริภาพทางการสอนของครู เพราะหลักสูตรเป็นเกราะกำหนดความมุ่งหมาย และแนวทางของกระบวนการสอนรายวิชาการศึกษา นอกจากนั้นการสอนของอาจารย์ก็มีอิทธิพลต่อการ

คำเป็นการให้จุดมุ่งหมายนั้น ๆ สัมฤทธิ์ผล หลักสูตรและวิธีสอนต้องได้รับการปรับปรุงให้ทันสมัยและเหมาะสมกับสภาพของสังคมอยู่เสมอ

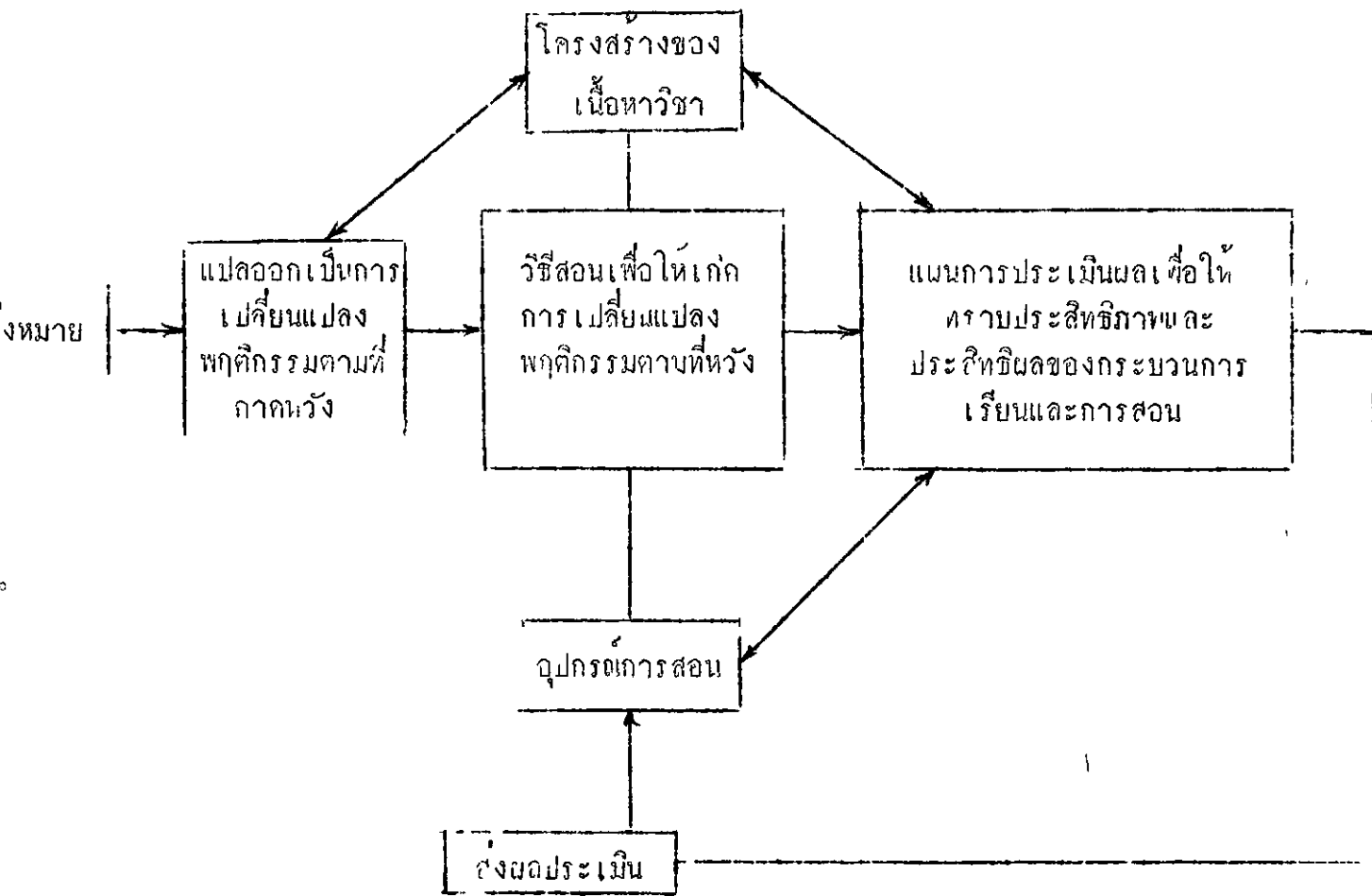
วิทยาลัยวิชาการศึกษาได้ประกาศใช้หลักสูตรวิชาต่าง ๆ รวมทั้งวิชาการศึกษาในระดับ กศ.บ. เมื่อปี พ.ศ.๒๕๐๕ บัดนี้ เวลาได้ล่วงเลยมา ๑๐ ปีแล้ว ยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยและประเมินผลหลักสูตรดังกล่าว ผู้เขียนต้องการที่จะศึกษาวิเคราะห์และประเมินผลรายวิชาการศึกษาต่าง ๆ ตามหลักสูตรนี้ แต่เนื่องจากรายวิชาการศึกษาในระดับ กศ.บ.มีจำนวนมากเกินกำลังของผู้วิจัย ดังนั้น จึงได้เลือกทำการศึกษาเพียง ๓ รายวิชา คือ

- ๑. วิชาการมัธยมศึกษา (Ed.321: Secondary Education)
- ๒. วิชาการประเมินผลการศึกษา (Ed.401: Evaluation in Education)
- ๓. วิชาการแนะแนวเบื้องต้น (Ed.471: An Introduction to Guidance)

จากรายงานการประชุมทางวิชาการเกี่ยวกับการวิจัยเพื่อประเมินผลหลักสูตรระดับศึกษาในประเทศภาคพื้นเอเชีย ได้สรุประเบียบและวิธีประเมินผลหลักสูตรไว้เป็น ๓ วิธี พอสรุปได้ดังนี้

- ๑. พิจารณาโครงสร้างของหลักสูตรและดูความสัมพันธ์ต่าง ๆ ที่ประกอบกันขึ้นเป็นโครงสร้างนั้น
- ๒. ศึกษาประสิทธิภาพของกระบวนการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร เช่น วิธีสอน อุปกรณ์การสอน และความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในห้องเรียน
- ๓. ศึกษาผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นจากการใช้หลักสูตร หมายถึงการตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน (สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก ๒๕๐๒ : ๑๑)

โดยทฤษฎีแล้วการประเมินผลหลักสูตรจะต้องดำเนินการให้ครบ ๓ วิธีดังกล่าว แต่ในทางปฏิบัติการดำเนินการดังกล่าวต้องใช้เวลาเป็นอันมาก ซึ่งผู้ทำการวิจัยมิอาจทำให้สำเร็จได้ เพราะมีเวลาในการทำการวิจัยจำกัด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกทำการศึกษาประเมินผลกระบวนการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา โดยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจุดมุ่งหมาย การสอน และการประเมินผลของรายวิชาตามแผนภาพย่อ ๆ ของกระบวนการเรียนการสอนดังนี้

(สถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งเอเชีย, ๒๕๑๕ : ๑)

ตามแผนภาพกระบวนการเรียนการสอน เริ่มต้นด้วยการตั้งจุดมุ่งหมายแล้ว แปลกความจุดมุ่งหมายออกเป็นพฤติกรรมที่คาดหวังว่าจะเกิดกับผู้เรียนหลังจากผ่านกระบวนการเรียนการสอนไปแล้ว การสอนหมายถึงการ-ที่ทำให้ผู้เรียนได้เกิดพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมาย ส่วนการประเมินผลนั้นก็คือการประเมินค่าว่าผู้เรียนได้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามความมุ่งหมายของหลักสูตรเพียงใดนั่นเอง ทั้งนี้ โครงสร้างของเนื้อหาวิชาและอุปกรณ์การสอน ต้องสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่คาดหวังรวมทั้งวิธีสอนและการประเมินผล

จุดมุ่งหมายของหลักสูตรนั้นนับได้ว่าเป็นประตูลูกหรือเป็นจุดหมายปลายทางของการศึกษา ซึ่งจะกำหนดเป้าหมายสำหรับผู้สอนผู้เรียนว่าในการสอนหรือการเรียนที่กระทำอยู่ในรายวิชานั้น ผู้สอนควรจะให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายอะไร และผู้เรียนก็จะตระหนักว่าตนเองต้องหาทางบรรลุเป้าหมายนั้น ๆ ให้ตรงกัน การเรียนการสอนนั้นย่อม

เกี่ยวข้องกับบุคคล ๒ พวก คือผู้สอนกับผู้เรียน เมื่อทั้งผู้สอนและผู้เรียนเข้าใจถึงเป้าหมายที่จะบรรลุร่วมกันก็ย่อจะก่อให้เกิดอันสงฆ์หรือผลประโยชน์แห่งการเรียนการสอนเป็นอันมาก

อย่างไรก็ดี เป้าหมายที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรนี้แม้จะเป็นกว้างอย่างกว้าง ๆ คำหนึ่งถึงเจตจำนงค์ของผู้วางหลักสูตรเป็นใหญ่เท่านั้น มิได้คำนึงถึงครูผู้สอนหรือนักเรียนผู้เรียนว่าจะมีทางบรรลุจุดมุ่งหมายเหล่านั้น ในสถานการณ์ของการเรียนจริง ๆ เพียงใด จุดมุ่งหมายกว้าง ๆ เหล่านี้มิได้ช่วยให้ผู้สอนและผู้เรียนได้ทราบว่า ปรากฏการณ์เช่นใด จะทำให้ทราบว่าผู้เรียนได้บรรลุเป้าหมายตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรด้วยเหตุนี้

จึงได้ถือริเริ่มหาวิธีการที่จะทำให้จุดมุ่งหมายที่วางไว้อย่างกว้าง ๆ นั้นมีลักษณะเฉพาะเจาะจงลงไป จนครูสามารถสอนให้เกิดผลตามจุดมุ่งหมายนั้นได้ ครูสามารถวัดผลได้ว่านักเรียนได้บรรลุตามจุดมุ่งหมายนั้นจริง จุดมุ่งหมายตามนี้ที่ว่ามานี้เราเรียกว่าจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม (Behavior Objectives) จุดมุ่งหมายชนิดนี้มีลักษณะเป็นรูปธรรม นักเรียนแสดงพฤติกรรมออกมาให้เห็นชัดได้ และครูสังเกตและวัดผลได้ ตัวอย่างเช่น จุดมุ่งหมายกว้าง ๆ ข้อหนึ่งของการสอนเขียนไทยในชั้นประถมกล่าวว่า " เพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการเขียนตามคำบอก " จุดมุ่งหมายข้อเดียวกันนี้ถ้าแปลออกเป็นพฤติกรรมก็จะได้ว่า " เพื่อให้ นักเรียนสามารถเขียนตามคำบอกได้รวดเร็ว ถูกต้อง เป็นระเบียบเรียบร้อย สวยงาม " จะเห็นได้ชัดว่าจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมจะมีความชัดเจนกว่าจุดมุ่งหมายมุ่งเป็นนามธรรมที่กล่าวอย่างกว้าง ๆ

ถึงแม้ว่าจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมจะมีข้อที่อยู่ยากก็ย่อมมีข้อเสียอยู่บ้าง ในที่นี้จะได้สรุปข้อดีและข้อเสียของจุดมุ่งหมายที่เป็นพฤติกรรมเอาไว้พอเป็นสังเขป ดังนี้

ข้อดีของจุดมุ่งหมายที่แปลเป็นพฤติกรรม

- ๑. มีลักษณะจำเพาะเจาะจง
- ๒. มีลักษณะเป็นรูปธรรมมากกว่านามธรรม
- ๓. ผู้สอนและผู้เรียนเข้าใจได้ง่าย
- ๔. ผู้เรียนสามารถแสดงพฤติกรรมได้
- ๕. ช่วยได้ในการเลือกใช้วิธีสอน อุปกรณ์การสอน และเครื่องมือวัดผลตลอดจน

การเขียนข้อทดสอบสะกดและบ่งชี้ลักษณะสำหรับยึดมากยิ่งขึ้น

๖. ทำให้กระบวนการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

๗. ทำให้จุดมุ่งหมายของหลักสูตรอยู่ในแนวทางที่ปฏิบัติได้ ไม่เลิกลอยจนเหลือความสามารถของครูที่จะสอนให้เกิดเหตุการณ์ได้

๘. ทำให้วิชาการศึกษามีลักษณะเป็นวิทยาศาสตร์มากขึ้น

ข้อเสียของจุดมุ่งหมายที่แปลเป็นพฤติกรรม

๑. ในการเรียนชั้นสูง ๆ ในวิชาที่ใช้ความคิดชั้นสูงแล้ว การแปลจุดมุ่งหมายเป็นพฤติกรรมเป็นเรื่องลำบาก เพราะเนื้อหาบางอย่างมีลักษณะเป็นนามธรรม อาจจะสิ้นเปลืองเวลาโดยไม่คุ้มกับผลที่ได้

๒. จุดมุ่งหมายที่แปลออกเป็นพฤติกรรมนั้นต้องใจภาษาเป็นสื่อ คำบางคำซึ่งแสดงถึงพฤติกรรมเช่น ถ่อมตัว สงเคราะห์ ฯลฯ ยังเป็นที่เข้าใจเฉพาะในหมู่ผู้ทำการศึกษาใหม่ ๆ บางกลุ่มเท่านั้น การที่จะหวังให้ครู อาจารย์ทุกคนเข้าใจตรงกันจึงเป็นเรื่องยากและเชื่อเข้าใจไม่ตรงกันเช่นนี้ ภาษาของจุดมุ่งหมายที่เป็นพฤติกรรมจึงล้มเหลวในการสื่อความหมาย และอาจจะทำให้จุดมุ่งหมายเดิมเปลี่ยนแปลงได้

การสอน การสอนคือกระบวนการซึ่งผู้สอนใช้วิธีสอน เนื้อหา กิจกรรม และอุปกรณ์การสอนเพื่อให้เกิดพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ในขณะที่เดิวก่อนนั้น ผู้สอนก็ต้องใช้หลักจิตวิทยาในการดำเนินการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีที่สุด การสอนในระดับวิทยาลัยนั้นผู้สอนไม่ต้องคำนึงถึงหลักจิตวิทยาเท่ากับสอนเด็กเล็ก ๆ แต่อย่างไรก็ตามก็มีความหมายว่าการสอนในชั้นวิทยาลัยจะเป็นเรื่องง่าย สิ่งที่ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงอยู่ตลอดเวลา ก็คือคุณภาพของการสอนอันจะมีผลต่อเนื่องไปยังผู้เรียนด้วย

วิชาการศึกษานั้น ถ้าจะแยกลักษณะสำคัญก็จะแยกได้ ๓ ประการคือ หลักการ ทักษะ และทัศนคติ เช่นวิชาการระเบียบวิธีสอนทั่วไปก็มีเนื้อหาทางหลักการ ทักษะหรือการปฏิบัติจริงและการสร้างทัศนคติที่ถือการสอน

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าหลักสูตร กศ.บ. มีความมุ่งหมายเพื่อผลิตครูปริญญา ให้มีสมรรถภาพในการสอนได้อย่างดี การดำเนินการสอนที่เป็นอยู่ในปัจจุบันมุ่งเน้นเรื่อง ความรู้ ความเข้าใจหรือเนื้อหาซึ่งขาดการมีโอกาสได้ปฏิบัติจริง ฉะนั้น เรื่องทัศนคติ จึงยิ่งห่างไกล ที่จริงการที่จะเกิดทัศนคติต่อวิชาครูและวิชาชีพศึกษาก็เนื่องมาจากการ เห็นประโยชน์อย่างซาบซึ้ง การจะเห็นได้ก็ต้องประจักษ์จริงในใจ หรือโดยการปฏิบัติจน ประจักษ์ว่าหลักการนั้นจะสามารถนำไปปฏิบัติจริง ๆ ได้ หรือเห็นว่าเป็นเรื่องใกล้ตัว

เมื่อมีผู้กล่าวถึงการสอนในระดับวิทยาลัยแล้ว จะมีคนอีกมากที่คิดถึงการสอน แบบบรรยาย (Lecture) แต่แท้ที่จริงแล้วการจะสอนให้บังเกิดผลดีนั้น การบรรยายแต่ เพียงอย่างเดียวจะช่วยให้ได้ไม่มากนัก ดังเห็นการสอนในชั้นวิทยาลัยนอกจากจะใช้วิธีบรรยาย แล้ว ยังต้องมีกิจกรรมหรือกระบวนการเรียนดังต่อไปนี้

๑. การอภิปราย (Discussion) เพื่อให้เกิดความกระจ่างในหลักการ มีการวิจารณ์แสดงความคิดเห็นในการที่จะนำหลักการไปใช้ว่าเห็นด้วยไหม จะนำไปใช้ ประโยชน์ได้อย่างไร ครูเองก็จะช่วยทำให้เกิดความกระจ่างในหลักการและการนำไปใช้ เหล่านี้

๒. การปฏิบัติ (Practicing) ได้แก่การลงมือกระทำจริง ๆ เช่น การทำโสตทัศนวัสดุ, การแต่งข้อสอบ การทดลองสอน และการปฏิบัติอื่น ๆ โดยใช้ โรงเรียนสาธิตเป็นห้องปฏิบัติการ

๓. การได้เกิดประสบการณ์ตรงหรือประสบการณ์ที่ยังผลให้เหมือน ประสบการณ์ตรงครูต้องใช้การสาธิต (Demonstration) หรือใช้เทคโนโลยีแผนใหม่ เข้ามาช่วยเช่น Video tape เป็นต้น

๔. การศึกษาก่อนตนเอง (Independent Study) เพื่อฝึกการค้นคว้าด้วย ตนเอง ซึ่งจะต้องใช้เพื่อศึกษาติดตามความก้าวหน้าของวิชาการและของโลกภายหลังที่สำเร็จ การศึกษาจากวิทยาลัย

การประเมินผล สำหรับการประเมินผลการเรียนการสอนก็คือการตัดสิน
ตราค่าลงไปว่าของสิ่งหนึ่งสิ่งใดดีหรือไม่ เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม ถูกหรือผิด ได้ผล
หรือไม่ได้ผล การที่จะตัดสินหรือตีค่าสิ่งนั้น ๆ ได้ จะต้องนิยามเกณฑ์สำหรับเป็นมาตรฐานเทียบ
จึงจะทำให้เกิดการประเมินผลขึ้นได้ (ชวาล พรภักกุล, ๒๕๐๐ : ๒๕๕)

การประเมินผลการเรียนการสอนนั้นเราจะเห็นได้ชัดว่า จุดมุ่งหมายของการ
เรียนการสอนนั่นเองที่เป็นเกณฑ์หรือมาตรฐานสำหรับการประเมินผล กล่าวคือ ถ้าผลของ
การเรียนไม่เป็นที่พึงพอใจเลย การสอนนั้นก็ไม่ใช่เป็นผล ถ้าเป็นไปตามจุดมุ่งหมายก็
เรียกว่าการสอนนั้นได้ผลดี

เรื่องมีที่นำไปสู่การประเมินผลก็คือการวัดผล เรื่องสำคัญของการวัดผล
การศึกษาอยู่ที่ว่าจะต้องรู้ให้ชัดเสียแต่ต้นมือว่าวิชานี้หรือบทเรียนนี้จะใช้วัดอะไรบ้าง คำตอบ
ของคำถามที่ว่าวัดอะไรบ้างก็คือ วัดสิ่งที่เป็นจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ในจุดมุ่งหมายของ
หลักสูตรซึ่งบ่งไว้ว่าต้องการให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมอะไรบ้าง เช่น ในจุดมุ่งหมายของ
วิชาการเขียนวิธีสอนทั่วไปมีอยู่ข้อหนึ่งว่า ให้เข้าใจสถานะการเรียนการสอนทั่ว ๆ ไป
และวิธีสอนต่าง ๆ นั้นแสดงว่าหลักสูตรวิชาที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมของความเข้าใจ
ในเนื้อหาเกี่ยวกับสถานะการเรียนการสอนโดยทั่วไปและวิธีสอนโดยตรง เพราะฉะนั้น
เราก็จะวัดพฤติกรรมของความเข้าใจซึ่งแยกย่อย ๆ ออกเป็นพฤติกรรมที่ปฏิบัติได้อีก
หลายอย่าง พฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชาอาจจะมีได้อีกหลายอย่างตามแต่
หลักสูตรจะกำหนด

ส่วนจะวัดพฤติกรรมใดเท่าใดนั้นเป็นเรื่องที่ผู้สอนจะต้องตกลงใจ กล่าวคือ
เมื่อผู้สอนเห็นว่าจุดมุ่งหมายข้อใดของหลักสูตรสำคัญมากหรือน้อยเป็นพิเศษก็จำเป็นจะต้อง
สอนมากหรือน้อยเป็นพิเศษ และวัดผลพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายเหล่านั้นมากหรือน้อยเป็น
พิเศษเช่นกัน จุดมุ่งหมายข้อใดที่มีความสำคัญลดหลั่นลงไป ก็จะมีการสอนและการวัดผล
พฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายนั้นลดหลั่นกันไป

คาบกระบวนการที่ใกล้เข้ามาแล้วถึงกับกันจะ เติบโตว่าการ เรียนการสอนนั้น
 ควรจะต้องเริ่มต้นที่หลักสูตร ซึ่งอย่างน้อยที่สุดจะเป็นผู้กำหนดจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาวิชา
 ที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย แต่จุดมุ่งหมายที่จะมีประโยชน์ และปฏิบัติได้จริงนั้นได้แก่
 จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ครูผู้สอนควรจะต้องพิจารณาจุดมุ่งหมายและหาทางวิเคราะห์ออกมาเป็น
 จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมขั้นต่อไปครูจะต้องจัดหาวิธีสอนที่สอดคล้องหรือ เป็นไปเพื่อให้เกิด
 พฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายเหล่านี้ ในการสอนก็ต้องใช้เนื้อหา อุปกรณ์และกิจกรรมหลายอย่าง
 ร่วมกัน และเมื่อสอนไปแล้วการที่จะได้ทราบว่าผู้เรียนได้เกิดการ เรียนรู้หรือบรรลุพฤติกรรม
 ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ ครูก็ต้องอาศัยขบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อตรวจสอบ
 ผลการเรียนรู้ว่า คำดำเนินการไปตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ ขบวนการนี้เรียกว่าการวัดผล การวัดผล
 นี้เองจะนำไปสู่การตัดสินผลการ เรียนซึ่ง เรียกว่าประเมินผล

การ ประเมินผลจะทำให้ครูได้ทราบข้อบกพร่องของการ เรียนการสอนดังนั้น
 ครูจึงสามารถนำข้อบกพร่องดังกล่าวอันได้จากการ ประเมินผลไปใช้ในการพิจารณา ตรวจสอบ
 และทบทวนประสิทธิภาพของกระบวนการ เรียนการสอนทั้งหกใหม่่อีกครั้งหนึ่ง โดยเริ่มตั้งแต่
 จุดมุ่งหมาย เนื้อหา วิธีสอน อุปกรณ์ การวัดผล และการ ประเมินผล ศึกษาตรวจสอบ
 ทบทวนว่ากระบวนการ ดังกล่าวมีความชัดเจน ไม่สับสนเหตุผลหรือบกพร่องอยู่ที่ใดบ้าง
 จุดบกพร่องอาจจะอยู่ที่เนื้อหาที่ประสงค์ เสริมความมุ่งหมาย หรือที่วิธีสอนไม่สอดคล้องกับความ
 มุ่งหมายหรืออยู่ที่การวัดผลไปเพียงตรง เหตุผลของควาบกพร่องและหาทางแก้ไขข้อ
 บกพร่องจนสำเร็จ เราเรียกว่าการส่งผลประเมิน จะเห็นได้ว่าในการที่จะจัดการศึกษา
 ให้บังเกิดผล จะต้องเรียงดำเนินการตั้งแต่ การวางหลักสูตร เพื่อกำหนดจุดมุ่งหมายและ
 เนื้อหา การจัดการเรียนการสอน การวัดผล การ ประเมินผล และการส่งผลประเมิน
 ซึ่งจะเป็นขบวนการที่ต่อเนื่องกัน และโดยทฤษฎีแล้วจะแยกจากกันไม่ได้ นอกจากนี้ทุกชั้น
 ทุกตอน (ดูในแผนภาพ) จะต้องมีควาเหมาะสมและตอบสนองความต้องการทางด้านสังคม
 ปรังศยา และจิตวิทยา เนื้อหาของหลักสูตรก็จะต้องสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย กิจกรรมการ
 เรียนการสอนก็ต้องดำเนินการตามหลักสูตรการวัดผลก็ต้องดำเนินการตาม การเรียนการสอน
 การ ประเมินผลก็ต้องดำเนินการไปตามผลของการวัด และการ ประเมินผลก็จะทำให้ทราบ
 ข้อบกพร่องเพื่อส่งผลประเมินได้ในรูปของการแก้ไข หลักสูตร การเรียนการสอน การวัดผล

และการประเมินผลแล้วแต่กรณี และก็จะใช้ขบวนการเรียนการสอนที่ปรับปรุงแล้ว ในการจัดการศึกษาใหม่่วนเวียนอยู่เช่นนี้เรื่อยไป

ในการศึกษาเรื่องการวิเคราะห์และประเมินผลกระบวนการเรียนการสอน รายวิชา การศึกษาในระดับ กศ.บ. นี้ก็ไ้ยกี้หลักการดังกล่าวข้างต้นเป็นสำคัญ ผู้วิจัยได้เริ่มทำการศึกษาดังแต่จุดมุ่งหมาย เนื้อหา วิธีสอน กิจกรรม และอุปกรณ์ การวัดผล กล่าวคือได้ศึกษาผลวิเคราะห์จุดมุ่งหมาย เก็บของรายวิชาที่ศึกษาออกมาเป็นจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ได้ศึกษาเกี่ยวกับการดำเนินการสอนของอาจารย์เพื่อค้นหาว่าได้ดำเนินไป สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายหรือไม่ นอกจากนี้ยังได้ศึกษาต่อไปว่าได้มีการวัดผลการเรียน การสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ ที่ขาดหายไปในการศึกษารั้งนี้ก็คือ การประเมินผลหรือการตัดสินผลการเรียนที่การวิจัยนี้มิได้ครอบคลุมไปถึง เพราะเวลาของการวิจัยนี้จำกัด แต่ผู้วิจัยก็เชื่อว่า การประเมินผลที่มีรากฐานมาจากการวัดผลที่ผิฉะนั้น จึงคิดว่าถ้าการวัดผลที่ศึกษาไม่ถ่วงแล้ว ก็อาจสรุปได้เลยว่าการประเมินผลย่อมไม่ควย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้า

"วิชาการศึกษา" หมายถึงประสบการณ์ทั้งหลายซึ่งจัดขึ้นเกี่ยวข้องโดยตรงกับกระบวนการเรียนการสอน และหน้าที่ของครูอันสัมพันธ์กับแนวทางของกระบวนการเรียนการสอน (Stratemeyer; 1958: 27)

เบกส์ (Bezgs, 1965: 35-36) กล่าวว่า รายวิชาการศึกษาในหลักสูตรฝึกหัดครูนั้นบ่งชี้ความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทัศนคติและสมรรถภาพซึ่งคิดว่าจะเกิดผลในการสอน ความมุ่งหมายที่สำคัญก็คือให้ผู้เรียนที่จะเป็นครูในอนาคตมีทัศนคติ ความสามารถ และวิธีการ วิชาการศึกษาวางประกอบด้วยรายวิชาที่เรียกว่า "พื้นฐานการศึกษา" นอกจากนี้ผู้ที่จะเป็นครูต้องเรียนรายวิชาที่เรียกว่าวิธีสอนซึ่งหมายรวมถึงการฝึกสอนด้วย . . .

รายวิชาที่เรียกว่าพื้นฐานทางการศึกษาจะช่วยให้มองเห็นวิชาการศึกษาในลักษณะที่เป็นศาสตร์อีกแขนงหนึ่ง ทำให้เข้าใจลักษณะของวิชาการศึกษาโดยส่วนรวมว่ามีลักษณะธรรมชาติของวิชาเป็นอย่างไรใช้ศาสตร์เบื้องต้นอะไรบ้าง และเกี่ยวข้องกับศาสตร์นั้น ๆ อย่างไร ที่นิยมกันโดยทั่ว ๆ ไปก็กล่าวว่า พื้นฐานทางการศึกษานั้นมี ๓ รากใหญ่ ๆ ก็คือ

๑. Philosophical Foundation (พื้นฐานทางปรัชญา) กล่าวคือ วิชาการศึกษามีรากฐานมาจากลัทธิปรัชญาต่าง ๆ ที่สั่งสม และวางแนวเอาไว้กันมา ตั้งแต่สมัยโบราณจนมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง และแตกแขนงเป็นลัทธิปรัชญาต่าง ๆ ไม่อีกมากมาย วิชาการศึกษาก็ได้อาศัยการพิจารณาลัทธิปรัชญาเหล่านี้เป็นพื้นฐานหรือแนวทางสำหรับการจัดการศึกษาค้นคว้า

๒. Psychological Foundation (พื้นฐานทางจิตวิทยา) วิชาการศึกษาได้อาศัยหลักจิตวิทยาที่มีผู้ทดลองและศึกษากันกว้าง ตลอดจนสรุปผลเป็นกฎเป็นเกณฑ์ เป็นทฤษฎีมาใช้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาค้นคว้าเช่นเดียวกัน วิชาการศึกษาในส่วนที่เกี่ยวกับวิธีสอนก็คือ การที่จะอบรมหรือศึกษาเด็กก็ได้อาศัยหลักจิตวิทยา เป็นพื้นฐานหรือเครื่องมือสำคัญ

๓. Sociological Foundation (พื้นฐานทางสังคมวิทยา) วิชาการศึกษาค้นคว้าวิจัยสังคมวิทยาที่ว่าด้วยลักษณะของสังคมของมนุษย์ ความนึกคิด ความเชื่อถือ ประเพณี ความงามเป็นอยู่ ฯลฯ ซึ่งทำให้วิชาการศึกษานี้ได้รับข้อมูลดังกล่าวมาเป็นหลักในการจัดการศึกษาให้เข้ากับสังคม

ที่กล่าวมาแล้วนับว่าเป็นพื้นฐานของวิชาการศึกษานี้รับมาจากศาสตร์อื่น ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับวิชาการศึกษาเอง วิชาพื้นฐานก็อาจจะรวมไปถึงวิชาที่เป็นหลักการต่าง ๆ วิชาการมัธยมศึกษาก็ดี วิชาการประเพณีผลการศึกษาก็ดี และวิชาการแนะแนวเบื้องต้น ก็เป็นรายวิชาที่จัดได้ว่า ทำให้ผู้เรียนได้รับหลักการความรู้ ทักษะ ตลอดจนทัศนคติอันจำเป็น ในการทำหน้าที่ของครูอันสัมพันธ์กับการจัดการเรียนการสอน

โฮเดนฟีลด์ (Hodenfield, 1961 : 44) กล่าวว่าวิชาการศึกษานั้น ถ้าจัดกันอย่างจริงจังและเกรงครัดก็จะส่งเสริมการรับรู้และประสิทธิภาพแห่งการเป็นครู ได้อย่างประทับใจ

ฉะนั้น การจัดประสบการณ์เกี่ยวกับวิชาการศึกษาดังนี้จะต้องพิจารณาและระมัดระวังอย่างละเอียดรอบคอบจะได้ส่งเสริมการรับรู้ และประสิทธิภาพแห่งการเป็นครู ได้อย่างประทับใจ

เสรี ลาชโรจน์ (เสรี ลาชโรจน์, ๒๕๐๖ : ๕๒ - ๑๖๕) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของนิสิตปีที่ ๔ ของวิทยาลัยวิชาการศึกษานี้ที่มีต่อวิชาชีพและอาชีพครู สรุปผลไว้หลายประการ ๆ หนึ่งในนั้นว่า นิสิตชายหญิงประมาณร้อยละ ๙๘ รู้สึกกระตือรือร้นในการเรียนวิชาการศึกษา นอกจากนี้ผลส่วนใหญ่ยังเห็นว่าบางรายวิชาของหลักสูตร กศ.บ. ซ้ำกันมากเกินไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาการศึกษา

บ.ล.ตุ้ย ชุมสาย (ตุ้ย ชุมสาย, บ.ล. และคณะ, ๒๕๐๕ : ๑๐๖) ได้ทำการสำรวจภาวะผู้สำเร็จปริญญาตรีวิชาการศึกษาดังแต่ปีการศึกษา ๒๔๙๗ - ๒๕๐๓ โดยส่งแบบสอบถามไปยังบัณฑิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาไปการศึกษาถึงกล่าว จำนวน ๑๙๔๓ คน ได้รับคืนร้อยละ ๙๔ ปรากฏผลการวิจัยประการหนึ่งว่า บัณฑิต กศ.บ. เห็นว่าวิทยาลัยสอนวิชาการศึกษาให้เพียงพอแก่การปฏิบัติงาน ส่วนต่อร้อยละ ๓๖ เห็นว่าวิทยาลัยสอนวิชาการศึกษาน้อยเกินไปเพียงพอแก่การปฏิบัติงาน

จากตัวเลขและผลการศึกษาทั้งของ เสรี ลาชโรจน์ และ ม.ล.ศุภ ชุบสาย
ดังกล่าวก็ทำให้เห็นข้อบกพร่องบางประการของหลักสูตรรายวิชาการศึกษาของหลักสูตร
กศ.บ. อันน่าจะได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ และประเมินผลดูว่าข้อบกพร่องประการใดบ้าง
และอาจจะทำให้ได้แนวทางในการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น และเหมาะสมยิ่งขึ้น เพราะหลักสูตร
วิชาการศึกษานี้เองที่เป็นวิชาชีพของครู และทำให้ครูได้ทำหน้าที่ของครูได้อย่างสมกับที่ผู้
ยกย่องว่าเป็นวิชาชีพชั้นสูง (Profession)

ความมุ่งหมายของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การสอนและการวัดผลของ
อาจารย์ผู้สอนในสถาบันฝึกหัดครูระดับปริญญาตรี ก. ข. ก. ง. จ. ฉ. และ ช. ใน
รายวิชาการศึกษาค้นคว้าต่อไปนี้

- ก. วิชาการมัธยมศึกษา (Ed.321. Secondary Education)
- ข. วิชาการประเมินผลการศึกษา (Ed 401. Evaluation in Education)
- ค. วิชาการแนะแนวเบื้องต้น (Ed.471: An Introduction to Guidance)

๒. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การสอน
และการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาดังกล่าว

๓. เพื่อเปรียบเทียบการสอนของอาจารย์กับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน
ในการสอนรายวิชาการศึกษาทั้ง ๓

๔. เพื่อวิเคราะห์และประเมินผลหลักสูตรวิชาการมัธยมศึกษา การประเมินผล
การศึกษา และการแนะแนวเบื้องต้น

ความสำคัญของการค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะช่วยให้สถาบันฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีดังกล่าว
และผู้ที่เกี่ยวข้องกับวิชาการศึกษาค้นคว้าดังสถาบันฯ ของการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
การสอนและการวัดผลวิชาการศึกษาของอาจารย์ผู้สอน และความเห็นของนิสิตต่อการสอน
ของอาจารย์ ข้อเท็จจริงดังกล่าวนี้จะช่วยให้สามารถประเมินค่าของหลักสูตรและกระบวนการ
การเรียนการสอนของรายวิชาการศึกษาเหล่านี้ได้ว่า มีเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ
เพียงพอหรือไม่ เหมาะสมที่จะเป็นหลักสูตรผลิตครูปริญญาเพื่อตอบสนองความต้องการครู
ของประเทศ นอกจากนี้ยังอาจช่วยให้ได้แนวทางมางประการในการปรับปรุงหลักสูตร
ผลิตครูระดับปริญญาตรีในส่วนที่เกี่ยวกับวิชาการศึกษาของหลักสูตรนี้ด้วย

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษานี้จำกัดขอบข่ายตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ กล่าวคือในการสอบตาม เรื่องการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของรายวิชา ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดำเนินการสอน การวัดผล ความภาคภูมิใจในผลของการสอน ตลอดจนความพึงพอใจเห็นบางประการเกี่ยวกับหลักสูตร ตลอดจนปัญหาต่าง ๆ ที่พบในการสอนรายวิชาที่ทำการวิจัยก็กระทำกับอาจารย์ผู้สอนทุกคน ในสถาบันฝึกหัดครูระดับปริญญาตรี ก. ข. ก. ง. จ. ฉ. และ ช

ในส่วนที่เกี่ยวกับการสังเกตการสอนของอาจารย์ก็จำกัดกับชั้นเรียนของ รายวิชาการศึกษาศึกษาที่ทำการวิจัย ๓ สถาบันฝึกหัดครู ก. เพียงแห่งเดียว ในส่วนที่เกี่ยวกับการ วิเคราะห์ข้อสอบก็กระทำกับข้อสอบของอาจารย์ที่สอนรายวิชาที่ทำการวิจัยในสถาบัน ฝึกหัดครูทั้ง ๗ แห่งที่กล่าวข้างต้น

สำหรับความเห็นของนิสิตที่เกี่ยวกับการดำเนินการสอนของอาจารย์รวมทั้ง ความภาคภูมิใจในผลการเรียนของตน และความเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรของรายวิชาที่ทำการ วิจัยเป็นขอบเขตจากนิสิตในสถาบันฝึกหัดครู ก. ข. ก. ง. จ. และ ช

ข้อควรสังเกตเบื้องต้น

๑. ผู้วิจัยถือว่าค่าความความสอดคล้องของอาจารย์และนิสิตเหล่านี้ถือว่าเป็น การเกิดจากใจจริงทุกประการ (ได้พยายามออกแบบสอบถามที่โปร่งเกินไป และยังได้พยายาม ออกแบบสอบถามเพื่อให้ผู้ตอบสบายใจที่จะตอบ)
๒. การเก็บขานครั้งนี้กระทำกับหลักสูตรวิชาการศึกษาศึกษาในระดับปริญญาตรีที่ ประการที่ใช้เมื่อปี พ.ศ.๒๕๐๕ ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ผลการวิจัยนี้ไม่อาจครอบคลุม ไปถึง
๓. ความมุ่งหมายของรายวิชาการศึกษาศึกษาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยยึดถือความ มุ่งหมายของแต่ละวิชาซึ่งปรากฏในหนังสือระบอบการ เรียนรายวิชานั้น ถ้ารายวิชาใดไม่พบ ความมุ่งหมายปรากฏเป็นหลักฐานมาก่อน ผู้วิจัยถือเอาความมุ่งหมายซึ่งรวบรวมได้จากการ สัมภาษณ์บรรดาผู้สอนวิชานั้นมาเป็นความมุ่งหมายสำหรับการวิจัยครั้งนี้
๔. ผู้วิจัยถือว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ในแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ และแปลจากจุดมุ่งหมายของรายวิชาที่วิจัยแล้วนี้เป็นพฤติกรรมที่ผู้วิจัยยึดถือ เป็นมาตรฐาน ที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ

๕. กล่าวว่า สถาบันฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีนี้ หมายถึงสถาบันฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีที่สังกัดทบวงการฝึกหัดครู อักษร ก. ข. ก. ง. จ. ฉ. และ ช. เป็นชื่อรหัสของสถาบัน

สมมติฐานในการวิจัย

ในการศึกษารังนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ดังนี้

๑. เกณฑ์ด้านการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การสอนและการวัดผลของอาจารย์ที่อายุน้อยกว่าจะแน่นกว่าของอาจารย์ที่อายุน้อย ทั้งนี้เพราะอาจารย์กลุ่มแรกย่อมมีประสบการณ์ของชีวิตในก้นครัว ๆ ไปมากกว่าอาจารย์กลุ่มหลัง ดังนั้น จึงน่าที่จะมีความเข้าใจในก้นครัว ๆ ไป มีการเลือก การตัดสินใจ ตลอดจนการรับรู้ได้และรอบคอบกว่าอาจารย์กลุ่มหลัง

๒. อาจารย์ที่มีประสบการณ์ทางการสอนมากหรือสอนมานาน ย่อมมีเกณฑ์ด้านการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ความเข้าใจในการสอน และความเข้าใจในการวัดผลสูงกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์น้อยอย่างน่าเชื่อถือ ทั้งนี้เพราะอาจารย์ที่มีประสบการณ์มากย่อมได้เคยผ่านการศึกษาศึกษา การสอน และการวัดผลมากกว่า อย่างน้อยที่สุดก็ในเชิงปฏิบัติ จึงย่อมเกิดทักษะในวิชาดังกล่าวมากกว่า และเคยทดลองใช้วิธีสอนต่าง ๆ ในวิชาเหล่านั้นมาก่อน เคยมีความสำเร็จ ความล้มเหลว ตลอดจนผลการแก้ไขปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนด้วยตัว เองมาก่อนแล้ว

๓. อาจารย์ที่มีวุฒิสูงกว่าย่อมมีเกณฑ์ด้านการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ความเข้าใจในการสอน และความเข้าใจในการวัดผลสูง ทั้งนี้เพราะผู้ที่เรียนมาสูงย่อมมีความเป็นผู้เชี่ยวชาญ (Specialist) สูงกว่าผู้ที่วุฒิค่า

๔. อาจารย์ที่มีเกณฑ์ด้านการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูงย่อมทำการสอนและวัดผลได้ดีกว่า อาจารย์ที่มีเกณฑ์ด้านการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำกว่า อย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้เพราะความเชื่อและการรับรู้ในจุดมุ่งหมายที่อาจารย์ผู้สอนยึดถืออยู่จะเป็นผลโดยตรงต่อสิ่งที่ครูเหล่านั้นเชื่ออกกระทำอันได้แก่การทบทวน การเตรียมการสอน วิธีสอน การจำกักรวม การเลือกแบบเรียนและคู่มือสำหรับใช้สอน ตลอดจนวิธีการวัดผล ทั้งที่ทบทวนและบันทึกกล่าวว่า สิ่งทีครูผู้สอนถือว่าสำคัญจะเป็นผลโดยตรงต่อพาการณ์ของเขา และจะส่งผลต่อเนื่องไปก่งนักเรียนด้วย (Comb and Suygg, 1959: 399)

๕. การประเมินค่าการสอนของอาจารย์ตาบอดภาพเห็นของผู้เรียน และของอาจารย์ผู้สอนเองจะไม่แตกต่างกัน เพราะการเขียนการสอนเป็นกระบวนการที่สัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกันอย่างยากที่จะแยก ถังนั้น เมื่ออาจารย์ได้สอนพฤติกรรมใด ๆ แก่ผู้เรียน ผู้เรียนก็จะได้รับผลแห่งการสอนนั้นตรงกัน

คำจำกัดความที่พิเศษเฉพาะ

รายวิชาการศึกษา' หมายถึงรายวิชาในแขนงวิชาการศึกษา ซึ่งจัดสอนชั้นในสถาบันฝึกหัดครูระดับปริญญาตรี ตามหลักสูตรระดับปริญญาตรีทางการศึกษาของสถาบันฝึกหัดครูนี้ พ.ศ.๒๕๐๕

"อาจารย์" หมายถึงผู้ทำการสอนรายวิชาการศึกษา

"ผู้สอน" หมายถึงนักศึกษาที่ได้รับการสอนวิชาการศึกษา

"การประเมินผล หรือการประเมินค่า" คือการตัดสินตราค่าลงไปว่าของสิ่งหนึ่งสิ่งใดดีหรือไม่ดี เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม ถูกหรือไม่ถูก ได้ผลหรือไม่ได้ผล การที่จะตัดสินหรือตราค่าสิ่งนั้น ๆ ได้จึงต้องมีเกณฑ์สำหรับเป็นมาตรฐานเทียบ จึงจะทำให้เกิดการประเมินผลขึ้นได้ (ชวาล พรักกุล, ๒๕๐๖ : ๒๕๕) ในการเรียนการสอนนั้นเกณฑ์ที่จะเป็นมาตรฐานสำหรับประเมินผลกระบวนการเรียนการสอนก็คือจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนนั่นเอง กล่าวคือถ้าผลการเรียนการสอนเป็นไปตามจุดมุ่งหมายนั้นมากเราก็เรียกว่าการนั้นได้ผลดี ถ้าผลของการเรียนการสอนนั้นไปเป็นไปตามจุดมุ่งหมายเป็นเลยเราก็เรียกว่าการสอนนั้นไปไม่เป็นผล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ถือเอาพฤติกรรมซึ่งแปลจากจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเป็นเกณฑ์สำหรับประเมินผลกระบวนการเรียนการสอน กล่าวคือถ้าผลการเรียนการสอนปรากฏผลว่าผู้เรียนได้เกิดพฤติกรรมตามที่แปลจากจุดมุ่งหมายครบถ้วน แสดงว่าผลของการสอนสมบูรณ์ แต่ถ้าในการสอนนั้นผู้เรียนมิได้เกิดพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรก็แสดงว่าการสอนนั้นไปไม่ได้ผล

"กระบวนการเรียนการสอน" หมายถึงกระบวนการที่ผู้สอนใช้เพื่อหา กิจกรรมและอุปกรณ์การสอน - เพื่อให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

บทที่ ๒

วิธีกำเนินการวิจัย

วิธีการกาเนินการวิจัยกระทำเป็นขั้น ๆ ดังนี้

๑. หากลุ่มประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
๒. วิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
๓. สร้างแบบสอบถามเพื่อเป็นเครื่องมือในการวิจัย
๔. ส่งแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูล
๕. สังเกตการสอนของอาจารย์
๖. สร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร
๗. วิเคราะห์ข้อทดสอบ
๘. ประเมินผลหลักสูตร

การหากลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้กระทำกับกลุ่มตัวอย่าง ๒ กลุ่มคือ อาจารย์ผู้สอนรายวิชา การศึกษา ที่ทำการวิจัยทั้ง ๓ วิชา หุคกนในสภามันฝกห้กกรูระดับปริญญาตรี ก. ข. ก. ง. จ. ฉ. และ ช. และนิสิตผู้เรียนวิชาทั้ง ๓ จากสภามันฝกห้กกรูระดับปริญญาตรี ก. ข. ก. จ. และ ช. จำนวนวิชาละ ๑๐๐ คน ถึงตารางแสดงกลุ่มตัวอย่างดังนี้

ตารางที่ ๑ แสดงว่าจำนวนอาจารย์ที่สอนวิชากรมมัธยมศึกษา วิชาการ
ประเมินผลการศึกษา และวิชาการแนะแนวเบื้องต้นซึ่งได้จากการสำรวจ และแสดง
จำนวนนักศึกษาเรียนในรายวิชาดังกล่าวซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ภาคหวัง

สถาบัน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง					
	วิชาการมัธยมศึกษา		วิชาการประเมินผลการศึกษา		วิชาการแนะแนวเบื้องต้น	
	จำนวนอาจารย์	จำนวนนิสิต	จำนวนอาจารย์	จำนวนนิสิต	จำนวนอาจารย์	จำนวนนิสิต
ฝึกหัดครู ก.	๒	๒๐	๔	๒๐	๔	๒๐
ฝึกหัดครู ข.	๑	๒๐	๒	๒๐	๒	๒๐
ฝึกหัดครู ก.	๓	๒๐	๒	๒๐	๓	๒๐
ฝึกหัดครู ง.	๒	-	๔	-	๔	-
ฝึกหัดครู จ.	๑	๒๐	๑	๒๐	๑	๒๐
ฝึกหัดครู ฉ.	๑	-	๒	-	๑	-
ฝึกหัดครู ช.	๓	๒๐	๓	๒๐	๓	๒๐
รวม	๑๗	๑๐๐	๑๘	๑๐๐	๑๘	๑๐๐

เหตุผลที่ผู้วิจัยได้กระทำการวิจัยกับผู้เรียนในสถาบันฝึกหัดครู ง. และ ก.
นั้น เนื่องจากข้ออุปสรรคในการเดินทาง ไปเก็บรวบรวมแบบสอบถามนิต

การวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการศึกษา จากเอกสารประกอบการเรียนวิชาการศึกษาของสภามันต์กัฏฐ์ดังกล่าว มาวิเคราะห์ และแปลเป็นพฤติกรรมที่วัดได้ ส่วนวิชาการประเมินผลการศึกษาและวิชาการแนะแนวเบื้องต้น นั้นยังไม่มีจุดมุ่งหมายของหลักสูตรปรากฏเป็นหลักฐานในเอกสารใด ๆ ของสภามันต์กัฏฐ์เลย ซึ่งนับเป็นเรื่องที่คาดไม่ถึง ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการเรียบเรียงจุดมุ่งหมายของรายวิชาทั้งสอง อันจากการสัมภาษณ์บรรดาอาจารย์ผู้สอนวิชาทั้งสองนี้ แล้วจึงนำจุดมุ่งหมายที่เรียบเรียง แล้วมาวิเคราะห์และแปลเป็นพฤติกรรมเพื่อสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัยต่อไป ในการ แปลจุดมุ่งหมายของหลักสูตรออกเป็นพฤติกรรมที่คาดหวังนี้ผู้วิจัยได้ยึดถือหนังสือเทคนิคการวัดผล (ชวาล แพรัตกุล, ๒๕๐๖ : ๔๘๒ หน้า) และหนังสือ Inquiry Techniques for Teaching Science (Romey, 1968 : 5-9) เป็นคู่มือ ในการแปลจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเป็น พฤติกรรมที่ผู้วิจัยยึดหลักว่า

๑. พฤติกรรมที่แปลออกมาเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ ปฏิบัติได้ ตลอดจน สามารถประเมินผลได้
๒. เมื่อแปลจุดมุ่งหมายใดเป็นพฤติกรรมต้องมพฤติกรรมวิกฤต (Critical Behavior) ของจุดมุ่งหมายข้อนั้น เมื่อ จุดมุ่งหมายข้อ ๑. ของวิชาการประเมินผล การศึกษาข้อหนึ่งระบุว่า "เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของการวัดผลและประเมินผล" ในข้อนี้การแปลเป็นพฤติกรรมก็ต้องมีพฤติกรรมวิกฤตของกล่าวเข้าใจ" อันได้แก่ ความสามารถในการแปลความ ตีความ และขยายความการวัดผลและการประเมินผลได้" ถ้าแปลจุดมุ่งหมายแต่เพียงว่า "สามารถให้กานิยามของการวัดผล และการวัดผลได้ตรงตาม คำพูดของครู" ก็ปัญหาคงจะเป็นเพียงพฤติกรรมของกล่าวเท่านั้น
๓. พฤติกรรมกับเนื้อหาจะได้รับการพิจารณากว้างๆไป โดยจะวิเคราะห์ ออกมาว่าจะให้เกิดพฤติกรรมใดต่อเนื้อหาใด เช่น พฤติกรรม 'สามารถขยายความ' นั้นจะกำหนดเนื้อหาลงไปว่า 'กิจกรรมพิเศษ' รวมเป็นพฤติกรรมกับเนื้อหานั้นว่า 'สามารถ ขยายความ' กล่าวคือ "กิจกรรมพิเศษ" ได้ เป็นต้น

๘. กำนั่งงงความเมื่อยไปก็ไปในการนำพาเหตุการณ์ที่วิเคราะห์นั้นมาปฏิบัติในการเรียนการสอนระดับวิทยาลัย กล่าวคือ เหตุการณ์ที่แปลมาจากจุดมุ่งหมายของหลักสูตรนั้นเป็นเหตุการณ์ที่ใช้ได้ในสถานการณ์การเรียบเรียงการสอนจริง ๆ ไปเรื่อยเรื่อยหรือเป็นเอกภพที่จนเกินไป

หลังจากที่แปลหรือวิเคราะห์จุดมุ่งหมายออกมาเป็นจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยก็นำไปให้อาจารย์ผู้ช่วยวิชาการสอบแต่ละวิชาตรวจแก้ไขตามเกณฑ์ข้อ ๓ และข้อ ๔ หลังจากนั้นได้นำจุดมุ่งหมายเหล่านี้ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจแก้ไขตามเกณฑ์ข้อ ๖ และข้อ ๖

เหตุการณ์ตามจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมของรายวิชาทั้ง ๓ ที่ผ่านกระบวนการนี้ทั้งหมดผู้วิจัยถือว่าเป็นเหตุการณ์ตามจุดมุ่งหมายของรายวิชาตามหลักสูตร และได้เอาเอาไปเป็นตัวหลักในการสร้างแบบสอบถามสำหรับอาจารย์และผู้เรียนต่อไป

ผลของการแปลจุดมุ่งหมายให้เป็นจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมนี้ก็นำเสนอไว้ในบทการวิเคราะห์ข้อมูล

สำหรับในแบบสอบถามของนิสิตนี้ผู้วิจัยใช้พฤติกรรมหลักที่วิเคราะห์แล้วไม่สร้างเป็นแบบสอบถามให้คิดว่าได้เกิดเหตุการณ์เหล่านี้ขึ้นเพียงใดหลังจากที่เรียนวิชานั้นผ่านไปแล้ว (ดูรายละเอียดในเรื่องการสร้างแบบสอบถาม) ผู้วิจัยมีได้ใช้ตัวเลือกที่เป็นตัวฝึกสำหรับนิสิตเพราะเกรงว่าจะทำให้เกิดความสับสนสำหรับนิสิตซึ่งเป็นผู้ที่ยังไม่คุ้นเคยเข้าใจในเรื่องนี้มากนัก

ในแบบสอบถามของอาจารย์ ผู้วิจัยได้เอาเอาจุดมุ่งหมายที่ไปเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดได้มาเป็น "ตัวเลือก" ด้วย ทั้งนี้ก็เพื่อจะทดสอบการรับรู้ของอาจารย์เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ตัวอย่างของจุดมุ่งหมายที่ไม่เป็นพฤติกรรมใด ๆ มีทัศนคติที่ต่อต้านการขมขื่น" หรือ "สามารถเห็นคุณค่าของการแนะนำ" เป็นต้น การมีทัศนคติที่ดีหรือความสามารถเห็นคุณค่าก็ไม่ใช่สามารถสังเกต ปฏิบัติหรือประเมินผลได้

การสร้างแบบสอบถาม

ในการศึกษารั้วนี้ ผู้ค้นคว้าได้สร้างแบบสอบถามชั้น ๒ ชุด ดังนี้

๑. แบบสอบถามอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาคำว่าทำการวิจัยแต่ละรายวิชา แบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น ๕ หมวด ดังนี้คือ

หมวดที่ ๑ เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นคำถามประเภทเติมคำหรือข้อความเกี่ยวกับสถานที่ทำการสอน เพศ อายุ วุฒิ และประสบการณ์ในการสอน

หมวดที่ ๒ เกี่ยวกับสภาพการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของรายวิชาที่อาจารย์เหล่านั้นสอน แบ่งได้ ๓ ตอน ดังนี้

ข้อ ๑ - ๕ เป็นคำถามเกี่ยวกับแหล่งที่รับรู้จุดมุ่งหมาย การประเมินผลตนเองในคำถามเข้าใจจุดมุ่งหมาย และลักษณะการตกลงในเรื่องจุดมุ่งหมายของรายวิชา กับผู้เรียน เป็นคำถามแบบเลือกตอบ

ข้อ ๖ - ๑๐ ของวิชาการมัธยมศึกษา ข้อ ๖ - ๑๖ ของวิชาการประเมินผลการศึกษา และข้อ ๖ - ๑๐ ของวิชาการแนะแนวเบื้องต้น เป็นคำถามทดสอบการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของอาจารย์ในรายวิชาที่ทดสอบ โดยตั้งคำถามให้อาจารย์ผู้สอนเลือกตอบว่า ในจุดมุ่งหมายแต่ละข้อของวิชาที่ตนสอนนั้นแปลเป็นพฤติกรรมที่วัดได้หรือไม่ ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้แก่ทั้ง สัปดาห์ที่ฝึกชั้นเพิ่มเติม โดยใช้พฤติกรรมที่วัดได้เป็นตัวเลือกคำตอบในตอนนี้เป็นแบบเลือกตอบ ตัวอย่างเช่น

๑. ท่านคิดว่าการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างข้อสอบได้ นั้น หมายถึงการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้ (ตอบได้ทุกข้อที่ต้องการ)

๑) สามารถทำได้ว่าเกณฑ์ของข้อสอบที่มีอะไรบางอย่าง

๒) สามารถเข้าใจในจุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชาที่จะทำการทดสอบ

๓) สามารถวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตรและเนื้อหาวิชาเพื่อวางแผนสร้างข้อสอบให้บรรลุจุดมุ่งหมายนั้น ๆ ได้

๔) รู้จักขั้นต่าง ๆ ของการสร้างข้อสอบ

๕) สามารถสร้างข้อสอบได้ตามจุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชา ซึ่งวิเคราะห์

แล้วนั้น

ในข้อนี้ให้ตัวเลือก ๑, ๓ และ ๕ เป็นตัวเลือกที่ถูก ส่วนตัวเลือกที่ ๒, ๔ นั้นเป็นตัวเลือกที่ผิด

ในข้อสุดท้ายของคำถามหมวดที่ ๒ ของวิชาทั้ง ๓ เป็นคำถามเกี่ยวกับการคาดหวังของผู้สอนว่าผู้เรียนของนจะสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแต่ละข้อเพียงใด คำถามนี้เป็นคำถามแบบให้ตอบตามน้ำหนักมาตราซึ่งกำหนดไว้ ๕ ระดับ คือมาก ซึ่งบ่งชี้เท่ากับ ๓ ปานกลางบ่งชี้เท่ากับ ๒ น้อยบ่งชี้เท่ากับ ๑ และไม่บรรลุจุดมุ่งหมายเลยบ่งชี้เท่ากับ ๐ ดังตัวอย่างของคำถาม

๑๓. ท่านคิดว่าผู้เรียนวิชานี้จะบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเพียงใดเมื่อเรียนจบแล้ว

- ๑. ด้านความหมายของการวัดผล
- ๒. ด้านความเข้าใจสถิติเบื้องต้น

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่บรรลุ

ให้นำไปใช้ในกรวัดผลและประเมินผล ฯลฯ

หมวดที่ ๓ เกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ผู้สอนบ่งชี้เป็น ๕ ตอน ดังนี้

ข้อ ๑ - ๔ เป็นคำถามเกี่ยวกับการกำหนดการสอนและการเตรียมการสอน ขณะที่คำถามนี้เป็นประเภทเลือกตอบ

ข้อ ๕ - ๘ ของวิชาการมัธยมศึกษา ข้อ ๕ - ๑๐ ของวิชาการประเมินผล การศึกษา และข้อ ๕ - ๑๐ ของวิชาการแนะแนวเบื้องต้นเป็นคำถามเกี่ยวกับการประเมินค่า การสอนของตนเองว่า ตนได้สอนให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเพียงใด คำถามนี้ใช้วิธีกำหนดน้ำหนักมาตราเช่นเดียวกับตอนสุดท้ายของหมวดที่ ๒

ในการเขียนแบบสอบถามฉบับนี้ ผู้วิจัยได้นำตัวเลือกทั้งถูก - ผิด มาทั้งหมดเพื่อให้ผู้สอนได้พิจารณา ทั้งนี้ เพราะถ้าไม่ใส่ตัวเลือกที่ผิดด้วยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามอาจจะจับหรือเดาได้ว่าข้อใดบ้างเป็นพฤติกรรมที่ปฏิบัติได้อย่างแท้จริง ตัวอย่างคำถามแบบนี้ เช่น

ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างข้อสอบที่คล้ายกันได้สอนให้ผู้เรียน
เกิดพฤติกรรมการวัดได้เพียงไร

๑. สามารถรำลึกได้ว่าเกิด
ของข้อสอบที่ค่อมอะไรบ้าง

๒. สามารถเข้าใจจุดมุ่งหมาย
และเนื้อหาที่จะทำการทดสอบ

ฯลฯ

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เกิดเลย

ข้อ ๑๐ - ๑๒ ของวิชาการมัธยมศึกษา ข้อ ๑๖ - ๑๘ ของวิชาการประเมิน
ผลการศึกษา และข้อ ๑๑ - ๑๓ ของวิชาการแนะแนวเบื้องต้น เป็นคำถามที่เกี่ยวกับความ
สม่ำเสมอในการใช้อุปกรณ์ ผลของการใช้อุปกรณ์และหนังสือที่ใช้ในการสอนของอาจารย์
เป็นคำถามแบบเลือกตอบ

ข้อ ๑๓ - ๑๕ ของวิชาการมัธยมศึกษา ข้อ ๑๕ - ๑๗ ของวิชาการประเมินผล
การศึกษา และข้อ ๑๔ - ๑๖ ของวิชาการแนะแนวเบื้องต้น เป็นคำถามเกี่ยวกับปริมาณการใช้
อุปกรณ์ชนิดต่าง ๆ การจัดกิจกรรมและการเน้นพฤติกรรมหลักเป็นคำถามชนิดให้คำตอบ
มาตรา

หมวดที่ ๔ เกี่ยวกับการวัดผลของอาจารย์แบ่งเป็น ๖ ตอน คือ

ข้อ ๑ - ๔ เป็นคำถามแบบเลือกตอบเกี่ยวกับวิธีดำเนินการวัดผลข้อสอบ

ตั้งแต่ข้อ ๕ เป็นต้นไปเป็นคำถามแบบการให้คำตอบที่กำหนดมากกว่าผู้สอบได้

ทำการทดสอบพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายแต่ละพฤติกรรมเพียงใด ตัวอย่างคำถาม เช่น

๒. ทำนทำการทดสอบเรื่องต่อไปนี้

เพียงใด

ก. กำนทวางเข้าใจในทวางทงนย
ของกรวัดผลและการประเมินผล

๑) ทวางสวบารทในการให้คำบิยาม
แปลทวาง ทักทวาง และชยยทวางของกร
วัดผล และการประเมินผล

ฯลฯ

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ทดสอบ

หมวดที่ ๕ เกี่ยวกับปัญหาของผู้สอนในการจัดกระบวนการการเรียนการสอน
แบ่งปัญหาเป็น ๕ ประเภทด้วยกัน คือ ปัญหาทั่วไป ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาในหลักสูตร
ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์ และปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล
เป็นคำถามประเภทเลือกตอบได้หลายข้อ

๖. แบบสอบถามสำหรับนิสิต แบ่งออกเป็น ๓ หมวด คือ

หมวดที่ ๑ เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้เรียน เป็นคำถามประเภท
เติมคำในเรื่อง เพศ อายุ วิชาเอก - โท และประสบการณ์ในการสอน

หมวดที่ ๒ เกี่ยวกับพฤติกรรมที่เกี่วข้องกับคนหลังจากเริ่มวิชาแต่ละวิชา
จบแล้ว เป็นคำถามประเภทให้กำหนดน้ำหนักบาราศา ผู้วิจัยได้นำเอาพฤติกรรมที่แปลจากจุด
มุ่งหมายมาเป็นจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมมาถามผู้เรียนว่า เกิดพฤติกรรมแต่ละพฤติกรรมเพียงใด
โดยให้ใส่ตัวเลขเลือกที่มีคี่ ตัวอย่างคำถามเช่น

ในการเริ่มวิชาการศึกษา ประเมินผลการศึกษาค้นคว้า

เกิดพฤติกรรมต่อไปนี้เพียงใด

ก. ค้นคว้าเข้าใจความหมายของการวัดผล

และการประเมินผล

๑) สามารถให้คำนิยาม

ผลควาาม ที่ควาาม และขยายควาาม

การวัดผล และการประเมินผล

๒. ความสามารถในการ

อธิบายและยกตัวอย่างความแตกต่างของการ

วัดผลและการประเมินผล

ฯลฯ

หมวดที่ ๓ เป็นคำถามเกี่ยวกับความเห็นทั่วไปในเรื่องการเตรียมการสอน
ของอาจารย์ และความเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เกิดเลย
๑) สามารถให้คำนิยาม ผลควาาม ที่ควาาม และขยายควาาม การวัดผล และการประเมินผล				
๒. ความสามารถในการ อธิบายและยกตัวอย่างความแตกต่างของการ วัดผลและการประเมินผล				

การส่งแบบสอบถามและการรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามชุด ก. โดยทางไปรษณีย์ไปยังสถาบันฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีที่อยู่ในส่วนภูมิภาค และได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่งจากเพื่อนของผู้วิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล ส่วนการส่งแบบสอบถามชุด ก. ไปยังสถาบันฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีในนครหลวงและการส่งแบบสอบถามชุด ข. ทั้งหมด ผู้วิจัยดำเนินการด้วยตนเอง

การสังเกตการสอนของอาจารย์

ผู้วิจัยได้สังเกตการสอนเพื่อหาข้อเท็จจริงบางสนับสนุนข้อมูลจากแบบสอบถามการสังเกตกิจกรรมโดยจับบันทึกแบบ Running Record แล้วนำมาวิเคราะห์ค่าบงกชท์ในแบบสอบถามชุด ก.

การสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร

ผู้วิจัยได้จัดสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตรของรายวิชาที่ทำการวิจัย โดยกาบผู้สอนว่าในแต่ละข้อของเนื้อหาวิชาในหลักสูตรนั้นผู้สอนแบ่งพฤติกรรมหลักทั้ง ๒ พฤติกรรมเพียงใด และเน้นเนื้อหาวิชาแต่ละหัวข้ออย่างไร ข้อมูลจากการสังเกตทั้งหมดจะนำมาสร้างเป็นตารางเฉลี่ยโดยกระบวนการที่เรียกว่าการสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร ตารางเฉลี่ยนี้จะบ่งคะแนนรวมทั้งหก ๑๐๐๐ คะแนน เพื่อสะดวกในการเข้าใจและนำออกจากตารางไม่ใช้ตารางเฉลี่ยที่สร้างเสร็จสมบูรณ์แล้วจะแสดงผลอยู่ในบทที่ ๓ ตอนที่ว่าด้วยการวางวิเคราะห์หลักสูตร

การวิเคราะห์ข้อสอบ

ผู้วิจัยได้ขอข้อสอบจากอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาทั้ง ๓ รายวิชา จากอาจารย์แต่ละท่าน แล้วนำมาวิเคราะห์โดยจำแนกพฤติกรรมที่มีอยู่ในข้อสอบนั้นว่าข้อทดสอบได้ทดสอบพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ และเน้นพฤติกรรมหลักแต่ละอย่างในอัตราส่วนน้อยเพียงใด ผู้วิจัยแสดงผลการวิเคราะห์ข้อสอบนี้ไว้ในบทการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ ๓

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้จะได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

หลังจากลงแบบสอบถามไปยังอาจารย์และนิสิตในสถานฝึกหัดครูทั้ง ๗ แห่งแล้ว ผู้วิจัยได้เก็บรวมข้อมูลและคัดเลือกแบบสอบถามที่ตอบครบบริบูรณ์ไว้สำหรับวิเคราะห์ ได้จำนวน ดังนี้

๑ ชุด ก.

- วิชาการมัธยมศึกษา มีจำนวน ๑๘ ฉบับ
- วิชาการประเมินผลการศึกษา มีจำนวน ๑๘ ฉบับ
- วิชาการแนะแนวเบื้องต้นมีจำนวน ๑๑ ฉบับ

๒ ชุด ข.

- วิชาการมัธยมศึกษา มีจำนวน ๑๒๑ ฉบับ
- วิชาการประเมินผลการศึกษา มีจำนวน ๑๑๓ ฉบับ
- วิชาการแนะแนวเบื้องต้น มีจำนวน ๘๘ ฉบับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยได้จัดกระทำกับข้อมูลดังนี้

- ๑. ตรวจสอบให้คะแนนและแจกแจงความถี่
- ๒. ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

การตรวจให้คะแนนและแจกแจงความถี่

การตรวจให้คะแนนและแจกแจงความถี่ดำเนินการดังนี้

- ๑. แบบสอบถามชุด ก. แบบสอบถามอาจารย์ มี ๕ หมวด
หมวดที่ ๑ เป็นคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในส่วนนี้มิได้คิดเป็นคะแนนแต่อย่างใด และได้แจกแจงความถี่ จำแนกผู้ตอบแบบสอบถามตามลักษณะ ดังนี้

- ก. เพศ
- ข. อายุ
- ค. วุฒิทางวิชาชีพ
- ง. ประสบการณ์ในการสอน

หมวดที่ ๒ เกี่ยวกับสภาพการศึกษาคำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

คำถาม ๕ ข้อแรก เป็นคำถามเกี่ยวกับสภาพการศึกษาคำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ในส่วนนี้ผู้วิจัยมิได้ตรวจวิเคราะห์คะแนน แต่ได้แจกแจงความถี่และหากาสวนร้อยละของแต่ละคำตอบ

คำถาม ๖ - ๑๐ ของวิชาการมัธยมศึกษา คำถามข้อ ๖ - ๑๒ ของวิชาการประถมศึกษา และคำถามข้อ ๖ - ๑๑ ของวิชาการแนะแนวเบื้องต้น เป็นคำถามเกี่ยวกับการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรของแต่ละรายวิชา ตรวจวิเคราะห์คะแนนดังนี้

ตอบถูกได้	๑ คะแนน
ตอบผิดได้	- ๑ คะแนน
ไม่ตอบได้	๐ คะแนน

หมวดที่ ๓ เกี่ยวกับสภาพการเตรียมการสอน และการสอนของอาจารย์

คำถาม ๘ ข้อแรก เป็นคำถามเกี่ยวกับสภาพการเตรียมการสอนของอาจารย์ ในส่วนนี้มิได้ตรวจวิเคราะห์คะแนน ผู้วิจัยได้แจกแจงความถี่ของแต่ละคำตอบ

คำถาม ๘ - ๘ ของวิชาการมัธยมศึกษา ข้อ ๘ - ๑๑ ของวิชาการประเมินผลการศึกษา ข้อ ๘ - ๑๐ ของวิชาการประเมินผลการศึกษา ข้อ ๘ - ๑๐ ของวิชาการแนะแนวเบื้องต้น เป็นคำถามเกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ ตรวจวิเคราะห์คะแนนเฉพาะข้อเลือกที่ถูกต้อง โดยกำหนดน้ำหนักมาตราชั้นนี้

มาก ให้	๓ คะแนน
ปานกลาง ให้	๒ คะแนน
น้อย ให้	๑ คะแนน
ไม่ได้อ่าน ให้	๐ คะแนน

คำถามข้อ ๑๐ - ๑๕ ของวิชาการมัธยมศึกษา ข้อ ๑๖ - ๑๗ ของวิชาการ
ประเมินผลการศึกษา และข้อ ๑๑ - ๑๖ ของวิชาการแนะแนวเบื้องต้น เป็นคำถามเกี่ยวกับ
สภาพการใช้อุปกรณ์การศึกษากิจกรรม และการเป็นพฤติกรรมหลัก ในการสอนวิชาดังกล่าว
ในส่วนนี้มิได้ตรวจให้คะแนน แต่ได้แจกแจงความถี่ของคำตอบแต่ละคำตอบไว้

หมวดที่ ๘ เกี่ยวกับสภาพการประเมินผลของอาจารย์ผู้สอน

คำถาม ๘ ข้อแรก เป็นคำถามเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของการดำเนินการประเมิน
ผล ในส่วนนี้มิได้ให้เป็นคะแนน แต่ได้แจกแจงความถี่ของคำตอบแต่ละคำตอบไว้

คำถามข้อ ๖ เป็นกนไปของวิชาการมัธยมศึกษา วิชาการประเมินผลการศึกษา
และของวิชาการแนะแนวเบื้องต้น เป็นคำถามเกี่ยวกับการประเมินผลผู้เรียนตามจุดมุ่งหมาย
ของหลักสูตร ในส่วนนี้ตรวจให้คะแนนเฉพาะตัวเลือกที่ถูกต้อง โดยกำหนดน้ำหนักมาตรา
ดังนี้

มาก ให้	๓ คะแนน
ปานกลาง ให้	๒ คะแนน
น้อย ให้	๑ คะแนน
ไม่ไดทดสอบ ให้	๐ คะแนน

หมวดที่ ๘ เป็นคำถามเกี่ยวกับปัญหาซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียน
การสอน ในส่วนนี้ผู้วิจัยได้แจกแจงความถี่ของปัญหาแต่ละปัญหา มิได้ให้คะแนนแต่อย่างใด

๒. ชุด ข. แบบสอบถามนิต มี ๓ หมวด

หมวดที่ ๑ รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ในหมวดนี้มิได้ตรวจ
ให้คะแนนแต่อย่างใด

หมวดที่ ๒ เกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร โดยถามว่าผู้เรียนเกิดพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เพียงใด ตรวจให้คะแนนโดยกำหนดน้ำหนักมาตรฐานดังนี้

- มากให้ ๓ คะแนน
- ปานกลาง ให้ ๒ คะแนน
- น้อย ให้ ๑ คะแนน
- ไม่เกิดพฤติกรรม ให้ ๐ คะแนน

หมวดที่ ๓ เกี่ยวกับความภาคภูมิใจเกี่ยวกับหลักสูตร และการสอนของอาจารย์ มีได้ตรวจให้คะแนนแต่จำแนกความดี

๓. ตารางวิเคราะห์หลักสูตร ผู้วิจัยได้รับตารางกำหนดพฤติกรรมตามเนื้อหาของหลักสูตรพร้อมกับแบบสอบถามซัก ก. ผู้วิจัยได้นำมาเฉลี่ยคะแนนแต่ละช่วง และทำคะแนนรวมของทุกช่วงให้เป็นส่วน ๑๐๐๐

การทดสอบสมมุติฐานที่เป็นกลาง

ในการศึกษากครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย ของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างของแต่ละวิชาในคานต่าง ๆ เป็นๆ ดังนี้

- ๑. การรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เปรียบเทียบดู
 - ๑.๑ กลุ่มอาจารย์ที่อายุน้อยมาก - กลุ่มอาจารย์ที่อายุน้อย
 - ๑.๒ กลุ่มอาจารย์ที่มีวุฒิสองปริญญาโท - กลุ่มอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโท
 - ๑.๓ กลุ่มอาจารย์ที่ประสบการณ์การสอนมาก - กลุ่มอาจารย์ที่ประสบการณ์การสอนน้อย
- ๒. งานการสอนของอาจารย์
 - ๒.๑ กลุ่มอาจารย์ที่อายุน้อยมาก - กลุ่มอาจารย์ที่อายุน้อย
 - ๒.๒ กลุ่มอาจารย์ที่มีวุฒิสองปริญญาโท - กลุ่มอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโท
 - ๒.๓ กลุ่มอาจารย์ที่ประสบการณ์การสอนมาก - กลุ่มอาจารย์ที่ประสบการณ์การสอนน้อย
 - ๒.๔ กลุ่มอาจารย์ - กลุ่มนิสิต

๓. งานการวิจัย

- ๓.๑ กลุ่มอาจารย์ที่มีอายุมาก - กลุ่มอาจารย์ที่มีอายุน้อย
- ๓.๒ กลุ่มอาจารย์ที่มีวุฒิสองปริญญาโท - กลุ่มอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโท
- ๓.๓ กลุ่มอาจารย์ที่ประสบการณ้การสอนมาก - กลุ่มอาจารย์ที่มีประสบการณ้การสอนน้อย

ในการดำเนินการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแต่ละกลุ่ม ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานที่เป็นกลาง (Null Hypothesis) ไว้ว่า คะแนนแต่ละกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน แล้วจึงหาค่าความแตกต่างดังต่อไปนี้

๑. หาค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนเป็นคู่ ๆ ดังสูตรต่อไปนี้

$$S^2 = \frac{\sum x_1^2 - (\sum x_1)^2/N_1 + \sum x_2^2 - (\sum x_2)^2/N_2}{N_1 + N_2 - 2}$$

$$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2} = \sqrt{\frac{S^2}{N_1} + \frac{S^2}{N_2}} \quad (\text{Ferguson, 1959 : 167-168})$$

และ ๒. หาค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยโดยใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}} \quad (\text{Ferguson, 167})$$

เมื่อได้ค่า t เท่าใดก็ตามค่า t นั้น ไปเทียบกับตารางสำเร็จของ R-A Fisher and F Yates ซึ่งที่ค่า degree of freedom เท่ากับ $N_1 + N_2 - 2$ และทดสอบนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

ถ้าตัวเลขที่ไล่เท่ากันหรือมากกว่าค่าในตารางสำเร็จ เราถือว่าคะแนนเฉลี่ยที่เราหาไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกรณีนี้เราปฏิเสธสมมุติฐานที่เป็นกลางที่ตั้งไว้

ถ้าตัวเลขที่ไล่ต่ำกว่าค่าในตารางสำเร็จ เราถือว่าค่าความแตกต่างที่เราหาได้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกรณีนี้เรายอมรับสมมุติฐานที่เป็นกลาง

ในการหากำลัสมัประลัษัธัสมัพัณัธัที่เช่นกั: เราคังสมมุติฐาณที่เม่นกลางว่า
กะแณ ๒ ชุค ไม่ม่ความสัพัณัธักันเส่ยก่อน แล่วจิงทาสอมความสัพัณัธั เบื่อกำ ๔ มีนัย
สัถัฎุทาสลัถั เรากัปฎัเสชสมมุติฐาณที่เม่นกลาง แล่วดักำ ๖ ไม่ม่นัยสัถัฎุ เรากั
ยอวรับสมมุติฐาณที่เม่นกลางนั้

ลัถัถัการวเเคราะห้ข้อมูล

การ เสนอผลการวเเคราะห้ข้อมูลกระหาทาสลัถัถัการวเเคราะห้

- ๑. วเเคราะห้การมัชยบศักษา
- ๒. วเเคราะห้การประเม่นผลการศักษา
- ๓. วเเคราะห้การแนแแนวเบื่อองกัน

ในการ เสนอผลการวเเคราะห้ข้อมูลของแ่ละวเเคราะห้การวเเคราะห้
ไว้คังนั้

ทอนที่ ๑ ผลการวเเคราะห้ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาณ

ชุค ก. แบบสอบถาณอ่าจาร์ย

หมวดที่ ๑ เก่นวกับรายละเอ่ยถัถัแ่วของผู้ตอบแบบสอบถาณ
แล่วผลการวเเคราะห้ข้อมูลที่เม่นกะแณ

หมวดที่ ๒ สภาพการศักษาจุคมุ่งหมายของหลัถัถัศูทร

หมวดที่ ๓ สภาพการวเเคราะห้การวเเคราะห้

หมวดที่ ๔ สภาพการวเเคราะห้การวเเคราะห้

หมวดที่ ๕ มัฎุทาสลัถัฎุการเร่ยบการวเเคราะห้

ชุค ข. แบบสอบถาณนั้สัถั

หมวดที่ ๑ กะแณนภกัถักรบที่เกจขั้นลัถัจจากการเร่ยบการวเเคราะห้

หมวดที่ ๒ กวาทะนั้เก่นวกับหลัถัถัศูทรแล่วการสอบของอ่าจาร์ย

- ตอนที่ ๒ ผลการวิเคราะห์จากการวิเคราะห์และประเมินค่าหลักสูตร
 การวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
 ; การวิเคราะห์เนื้อหาของหลักสูตร และการวางวิเคราะห์หลักสูตร
 การวิเคราะห์การสังเกตการสอน
 การวิเคราะห์แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

วิชามัธยมศึกษา

ตอนที่ ๑ ผลของข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม

จุด ก. แบบสอบถามอาจารย์

หมวดที่ ๑ ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาวิจัย

๑. เพศ	ชาย	๑๐ คน
	หญิง	๔ คน

๒. อายุ จำแนกได้ดังนี้

อายุ	จำนวนคน
๒๕ - ๒๙	๐
๓๐ - ๓๔	๑
๓๕ - ๓๙	๓
๔๐ - ๔๔	๓
๔๕ - ๔๙	๒
๕๐ - ๕๔	๔
๕๕ - ๕๙	๐

อายุของอาจารย์โดยเฉลี่ยเท่ากับ ๔๖.๐๒ ปี ผู้วิจัยได้จำแนกกลุ่มอาจารย์ตามอายุโดยถืออายุเฉลี่ยเป็นเกณฑ์ดังนี้

อาจารย์ที่มีอายุมากมีจำนวน	๗ คน	คิดเป็นร้อยละ ๕๐
อาจารย์ที่มีอายุน้อยมีจำนวน	๗ คน	คิดเป็นร้อยละ ๕๐

๓. วุฒิต่างวิชาซึ่งแยกเป็น

ปริญญาตรีในประเทศ จำนวน	๑ คน
ปริญญาโทในประเทศ จำนวน	๒ คน
ปริญญาโทต่างประเทศ จำนวน	๑๐ คน
ปริญญาเอก จำนวน	๑ คน

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างสำหรับอาจารย์ปริญญาเอก ๑ คน ปีนี้เพียงพอ
ผู้วิจัยจึงไม่แบ่งกลุ่มอาจารย์ตามวุฒิ

๔. ประสบการณ์ในส่วนวิชาการบัณฑิตศึกษา

จำนวนภาคเรียน	จำนวนอาจารย์
๒	๑
๕	๒
๖	๓
๗	๑
๑๐	๒
๑๒	๒
๑๗	๑
๓๐	๒

อาจารย์ผู้สอนมีประสบการณ์โดยเฉลี่ยคนละ ๑๑.๒ ภาคเรียนผู้วิจัยได้จำแนก
อาจารย์ผู้สอนวิชาการบัณฑิตศึกษาออกเป็น ๒ กลุ่ม การประสบการณ์การสอนโดยต่อเกณฑ์
ประสบการณ์ดังนี้

อาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอนมากับจำนวน ๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๗๑

อาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอนส่วนน้อยมีจำนวน ๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๔.๒๙

ตาราง ๒ แสดงค่าคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการมัธยมศึกษาของ
อาจารย์ผู้สอน

คะแนน X คะแนนเต็ม ๒๐	ความถี่ f
๑๕	๒
๑๔	๑
๑๓	๒
๑๐	๑
๙	๓
๘	๑
๗	๑
๖	๑
๓	๑
๒	๑
$\sum fx = ๑๓๖$	$\sum f = ๑๘$

$$\bar{X} = ๘.๓๕๗๖$$

จากตาราง ๒ ปรากฏว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาที่มีคะแนนค่าการรับรู้จุดมุ่งหมาย
ของหลักสูตรวิชาการมัธยมศึกษา โดยเฉลี่ยเท่ากับ ๘.๓๕๗๖ ซึ่งต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนน
เต็ม และมีอาจารย์ต่ำกว่าครึ่ง ก็คือ จำนวน ๘ คนจาก ๑๘ คน หรือคิดเป็นค่าร้อยละ ๕๕.๖๘
ที่ได้คะแนนต่ำกว่ารายเฉลี่ย และมีอาจารย์เพียง ๒ คน หรือร้อยละ ๑๑.๑๑ ที่ได้คะแนน
สูงกว่ารายเฉลี่ย แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ยังไม่มีความเข้าใจจุดมุ่งหมายที่เป็นพฤติกรรม

ตาราง ๓ แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา

คะแนน Y คะแนนเต็ม ๒๓	ความถี่ f
๕๖	๑
๕๒	๒
๕๑	๑
๔๖	๑
๔๔	๑
๔๓	๑
๔๐	๑
๓๙	๑
๓๖	๑
๓๕	๑
๓๔	๑
๓๓	๑
๓๑	๑
$\Sigma fY = ๕๔๐$	$\Sigma f = ๑๔$

$$\bar{Y} = ๔๒.๑๔๒๘$$

จากตาราง ๓ ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยด้านการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา ๔๒.๑๔๒๘ ซึ่งปีค่าสูงกว่าครึ่งของคะแนนเต็มทั้งหมด และมีอาจารย์ที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยครึ่งหนึ่งของจำนวนอาจารย์ทั้งหมด คือ มีอาจารย์ที่มีคะแนนการสอนสูงกว่าค่าเฉลี่ย จำนวน ๗ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๕๐ และมีอาจารย์ที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ๗ คน หรือร้อยละ ๕๐

ตาราง ๔ แสดงค่าการกระจายหัวใจในวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา

คะแนน Z คะแนนเต็ม ๒๓	ความถี่ f
๔๔	๑
๔๔	๑
๔๓	๑
๔๖	๑
๔๓	๑
๔๒	๑
๔๐	๒
๓๗	๑
๓๓	๑
๓๑	๑
๒๖	๒
๒๓	๑
$\sum fZ = ๕๓๑$	$\sum f = ๑๔$

$$\bar{Z} = ๓๗.๕๖๔๕$$

จากตาราง ๔ ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยค่าการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา มีค่าเท่ากับ ๓๗.๕๖๔๕ ซึ่งสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และอาจารย์ส่วนใหญ่ คือร้อยละ ๕๗.๑๔๒ นี้คะแนนมากกว่าค่าคะแนนเฉลี่ย และมีอาจารย์ร้อยละ ๔๒.๘๕๗ ได้คะแนนการ สอนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย

ตาราง ๕ แสดงค่าคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการมัธยมศึกษาของ
 อาจารย์ผู้สอนที่มีอายุต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
อายุมาก	อายุน้อย
คะแนน (X_1)	คะแนน (X_2)
๑๕	๑๒
๑๕	๑๖
๑๘	๙
๑๐	๙
๙	๙
๖	๗
๖	๓
$\Sigma X_1 = ๗๑$	$\Sigma X_2 = ๖๐$
$N_1 = ๗$	$N_2 = ๗$
$\bar{X}_1 = ๑๐.๑๔๒๘$	$\bar{X}_2 = ๘.๕๗๑๔$

$$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2} = ๒.๒๐๖๕$$

$$t = .๗๖๒๑$$

ถ้า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๕ ปรากฏว่าอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาที่มีอายุมากก็คะแนนด้านการรับรู้
 ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมากกว่าอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุน้อยเล็กน้อย แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
 ดังนั้น เราจึงยอมรับสมมุติฐานที่เป็นกลาง และในขณะที่เกี่ยวข้องกับผลการศึกษาไปเป็นไปตาม
 สมมุติฐานของการวิจัยที่กล่าวว่า อาจารย์ที่มีอายุมากจะสามารถรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
 ก็ดีกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อย

ตาราง ๒ แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาที่มีอายุต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
อายุมาก	อายุน้อย
คะแนน (Y ₁)	คะแนน (Y ₂)
๕๒	๕๖
๕๑	๕๒
๔๔	๔๖
๔๐	๔๓
๓๗	๓๖
๓๕	๓๓
๓๔	๓๑
$\Sigma Y_1 = ๒๕๓$	$\Sigma Y_2 = ๒๕๗$
$N_1 = ๗$	$N_2 = ๗$
$\bar{Y}_1 = ๓๖.๑๔๓$	$\bar{Y}_2 = ๓๖.๗๑๔$

$$\frac{\Sigma Y_1 - Y_2}{t} = \frac{๔.๕๖๘๓}{๗} = ๐.๖๕๑๖$$

ค่า t ไม่มีความสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๒ ปรากฏผลว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาที่มีอายุมาก มีคะแนนด้านการสอนต่ำกว่าอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุน้อยเพียงเล็กน้อย และพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นเราจึงยอมรับสมมุติฐานที่เป็นกลาง และในขณะเดียวกันขอของการศึกษาไปเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ในการศึกษาว่า อาจารย์ที่มีอายุมากจะมีความเข้าใจในการสอนวิชาการมัธยมศึกษาดีกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อย

ตาราง ๗ แสดงคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาที่มีอายุต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
อายุมาก	อายุน้อย
คะแนน Z_1	คะแนน Z_2
๔๕	๔๘
๔๓	๔๗
๔๒	๔๖
๔๐	๔๐
๓๗	๒๖
๓๓	๒๖
๓๑	๒๓
$\Sigma Z_1 = 1๗๕$	$\Sigma Z_2 = ๒๕๖$
$N_1 = ๗$	$N_2 = ๗$
$Z_1 = ๓๙.๒๘๕๗$	$Z_2 = ๓๖.๕๗๑๔$

$$\frac{S_{\bar{z}_1 - \bar{z}_2}}{t} = \frac{๔.๘๒๖๔}{๐.๘๖๒๘}$$

ถ้า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๗ แสดงว่าอาจารย์ที่มีอายุมากมีความเข้าใจในการวัดผลวิชาการมัธยมศึกษาดีกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อย แต่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นเราจึงยอมรับสมมุติฐานที่เป็นกลาง และในขณะเดียวกันผลของการศึกษาไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้สำหรับการวิจัยว่า อาจารย์ที่มีอายุมากจะสามารถเข้าใจการวัดผลวิชาการมัธยมศึกษาดีกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อย

ตาราง ๔ แสดงค่าคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการมัธยมศึกษาของ
 อาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
ประสบการณ์มาก	ประสบการณ์น้อย
คะแนน (X_1)	คะแนน (X_2)
๑๐	๑๔
๕	๑๔
๕	๑๖
๗	๑๒
๕	๑๐
	๕
	๘
	๖
	๓
$\Sigma X_1 = ๓๗$	$\Sigma X_2 = ๘๕$
$N_1 = ๕$	$N_2 = ๙$
$\bar{X}_1 = ๗.๔$	$\bar{X}_2 = ๙.๔๔๔๔$

$$\frac{S_{x_1} - \bar{x}_2}{t} = ๒.๐๓๗๒$$

$$= -๑.๖๒๑๖$$

ถ้า t ไม่เป็นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๔ ปรากฏผลว่าอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนมาก
 มีคะแนนค่าการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอนน้อย
 เล็กน้อย และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น เราจึงขอรวบรวมข้อมูลที่เป็กลาง ในขณะ
 เกี่ยวกับ ผลของการค้นคว้าไปเป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัยที่กล่าวว่า อาจารย์ที่มี
 ประสบการณ์มากจะสามารถรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์น้อย

ตาราง ๕ แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการบัญชีศึกษา
ที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
ประสบการณ์มาก	ประสบการณ์น้อย
คะแนน (Y ₁)	คะแนน (Y ₂)
๕๒	๕๖
๔๖	๕๗
๔๓	๔๖
๔๐	๔๔
๓๗	๓๖
	๓๘
	๓๘
	๓๓
	๓๓
	๓๑
$\Sigma Y_1 = ๒๑๘$	$\Sigma Y_2 = ๓๖๖$
$N_1 = ๕$	$N_2 = ๘$
$Y_1 = ๔๓.๖$	$Y_2 = ๔๐.๖๖๖๖$

$$\frac{\Sigma \bar{Y}_1 - \bar{Y}_2}{t} = \frac{๔.๙๕๔๐}{๖๕๘๖}$$

จากตาราง ๕ แสดงว่า อาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอนมากกว่าจะเข้าใจในการสอนดีกว่า
อาจารย์ที่มีประสบการณ์สอนน้อย แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น
เราจึงยอมรับสมมุติฐานที่เป็นกลาง ในขณะที่เกี่ยวกับการกันกว่าไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน
ที่ตั้งไว้ว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอนมาก จะสามารถเข้าใจในการสอนดีกว่าอาจารย์
ที่มีประสบการณ์น้อย

ตาราง ๑๐ แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา
ที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
ประสบการณ์มาก	ประสบการณ์น้อย
คะแนน (Z_1)	คะแนน (Z_2)
๘๘	๘๖
๘๘	๘๓
๘๗	๘๒
๘๐	๘๐
๒๒	๓๗
	๓๓
	๓๑
	๒๒
	๒๓
$\sum Z_1 = ๒๖๐$	$\sum Z_2 = ๓๒๑$
$N_1 = ๕$	$N_2 = ๘$
$Z_1 = ๘๒$	$Z_2 = ๓๘.๖๖๖๖$

$$S_{Z_1 - Z_2} = ๖.๓๓๘๐$$

$$t = ๐.๘๘๘๑$$

ค่า t ไม่นับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๑๐ ปรากฏว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนมาก
มีคะแนนด้านความเข้าใจในการวัดผลสูงกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์สอนน้อยเพียงเล็กน้อย
และไม่นับนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งจากผลของการวิเคราะห์นี้เรายอมรับสมมุติฐานที่เป็นกลาง
ในขณะที่เกี่ยวข้องกับผลของการกันกว่าไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า อาจารย์ที่มีประสบการณ์
การสอนมากจะสูงกว่าเข้าใจในการวัดผลวิชาการมัศึกษากว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์น้อย

ตาราง ๑๑ แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
กับคะแนนความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา

คะแนนการรับรู้ X	คะแนนการสอน Y
๖๕	๘๑
๑๕	๘๘
๖๘	๓๘
๑๘	๓๓
๑๒	๓๑
๑๒	๓๗
๑๐	๕๒
๙	๘๖
๙	๓๘
๙	๓๖
๗	๘๓
๖	๕๒
๓	๕๖
๒	๘๐

$$r_{xy} = -0.3933$$

ค่า r_{xy} ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๕๘

ตาราง ๑๑ แสดงว่า คะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และคะแนนความ
เข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ อาจารย์
ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาที่มีการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูง ไม่จำเป็นต้องดำเนินการสอน
ได้เสมอไป ดังนั้น เราจึงยอมรับสมมุติฐานที่เป็นกลางในขณะเดียวกันผลของการศึกษาไม่เป็น
ไปตามสมมุติฐานของการวิจัยที่กล่าวว่า คะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและ
คะแนนในการสอนจะมีความสัมพันธ์กันโดยตรง

ตาราง ๑๒ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการสอนกับคะแนนความเข้าใจในการ
 วัตถุประสงค์ของอาจารย์สอนวิชาการมัธยมศึกษา

คะแนนการสอน Y	คะแนนการวัดผล Z
๕๖	๘๖
๕๒	๘๘
๕๑	๘๓
๕๐	๓๑
๔๖	๔๗
๔๔	๓๗
๔๓	๒๖
๔๐	๔๕
๓๗	๔๐
๓๖	๓๐
๓๕	๘๒
๓๔	๓๓
๓๓	๒๖
๓๑	๒๒

$$r_{yz} = .๔๘๒๘$$

r_{yz} ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๕๕

จากตาราง ๑๒ แสดงว่า คะแนนด้านความเข้าใจในการสอน และด้านความเข้าใจในการ
 วัตถุประสงค์ของอาจารย์สอนวิชาการมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์กันโดยตรง แต่ไม่มีนัยสำคัญทาง
 สถิติ ดังนั้น เราจึงยอมรับสมมุติฐานที่เป็นกลาง และในขณะเดียวกันผลของการศึกษา
 ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัยที่กล่าวว่า คะแนนด้านความเข้าใจการสอนและด้าน
 ความเข้าใจในการวัดผลวิชาการมัธยมศึกษาของอาจารย์สอนจะบ่งความสัมพันธ์โดยตรง
 ต่อกัน

ตาราง ๑๓ แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร กับคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา

คะแนนการรับรู้	คะแนนการวัดผล
๑๕	๕๑
๑๕	๓๗
๑๔	๔๒
๑๔	๒๖
๑๒	๒๓
๑๒	๔๐
๑๐	๔๘
๙	๔๗
๙	๓๓
๘	๔๐
๗	๒๖
๖	๔๓
๓	๔๖
๒	๔๕

$$r_{XZ} = .๒๓๑๑$$

r_{XZ} ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๕๕

จากตาราง ๑๓ แสดงว่า คะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมาย และคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์กันโดยตรง แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ เราจึงยอมรับสมมุติฐานที่เป็นกลาง และในขณะที่เกี่ยวข้องกับผลการศึกษาก็ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัยที่กล่าวว่า คะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและคะแนนความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จะมีความสัมพันธ์กันโดยตรง

หมวดที่ ๒ สภาพการึกษาจุกมุงหมายและการรับรู้จุกมุงหมายของหลักสูตรวิชาการ
มัธยมศึกษา

ตาราง ๑๘ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จาแนกกรมกำกับใน เรื่องการ
ประชุมปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับความมุงหมายและ เป้าหมายของหลักสูตร

ความส่วำเสนอ ในการประชุม	จำนวนอาจารย์	ก่าส่วนร้อย
๑. ประชุมปรึกษาหารือกัน เสง	๕	๓๕.๗๑๕
๒. ประชุมปรึกษาหารือกัน เชื้อจะ เรื่งต้นสอน แต่ละ เทอบ	๒	๑๕.๒๘๕
๓. ประชุมปรึกษาหารือกัน เมื่อ เรื่งต้นปลการึกษา ใหม่	-	
๔. ประชุมปรึกษาหารือกัน น้อยกรื่ง	๕	๓๕.๗๑๕
๕. ไม่เคยมีการประชุมแต่อย่างใด	๒	๑๕.๒๘๕
รวม	๑๔	๑๐๐

จากตาราง ๑๘ แสดงให้เห็นว่า อาจารย์ที่ประชุมปรึกษาหารือกัน เสง และอาจารย์ที่
ประชุมปรึกษาหารือกัน น้อยกรื่ง มีอัตราเท่ากันคือ ร้อยละ ๓๕.๗๑๕ ส่วนอาจารย์ที่ปรึกษา
หารือกัน เชื้อจะ เรื่งต้นสอนแต่ละ เทอบมีร้อยละ ๑๕.๒๘๕ และอาจารย์ที่ไม่เคยปรึกษาหารือ
กันเลยก็มีร้อยละ ๑๕.๒๘๕

จากการพิจารณาข้อมูลปรากฏว่า อาจารย์ที่ไม่ได้ประชุมปรึกษาหารือกับผู้ใด
ซึ่งมีอยู่ร้อยละ ๑๕.๒๘๕ นั้น เป็นอาจารย์ผู้สอนรายวิชานี้คนเดียวในสถาบัน

ตาราง ๑๔ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามคำตอบเกี่ยวกับลักษณะการศึกษา ทหาความเข้าใจหลักสูตร

ลักษณะของการทำความเข้าใจ	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. เคยศึกษาและทำความเข้าใจอย่างละเอียดเพื่อนำมาตีความเป็นพฤติกรรมที่ปฏิบัติได้	๘	๕๓.๖๘๓
๒. เคยอ่านและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างละเอียด แต่บิได้นำมาตีความเป็นพฤติกรรม	๕	๓๕.๓๖๘
๓. เคยอ่านและรับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไว้ แต่มิได้ศึกษารายละเอียด	-	-
๔. ไม่เคยอ่านจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อน	๑	๗.๑๘๓
รวม	๑๔	๑๐๐

จากตาราง ๑๔ แสดงว่า อาจารย์ที่ทำการึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างละเอียด และนำมาตีความเป็นพฤติกรรมมีอัตราสูงสุด ก็ร้อยละ ๑๓.๖๘๓ และอาจารย์ที่เคยทำการึกษา จุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างละเอียดแต่มิได้นำมาตีความเป็นพฤติกรรมมีอัตรารองลงมาคือ ร้อยละ ๓๕.๓๖๘ อาจารย์ที่ไม่เคยอ่านจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเลยมีน้อยที่สุดคือร้อยละ ๗.๑๘๓ อนึ่ง ไบมีอาจารย์กนใดค้เพียงรับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแต่มิได้ศึกษารายละเอียด

ตาราง ๑๖ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามแหล่งที่รับทราบ
จุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชานี้

แหล่งที่รับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. จากเอกสารหลักสูตร หรือประมวลการสอน รายวิชาการศึกษาของคณะวิชาการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา	๔	๕๗.๑๔๒
๒. จากเอกสารประกอบการเรียนวิชานี้	๒	๑๔.๒๘๕
๓. จากหัวหน้าคณะวิชาการศึกษา	-	-
๔. จากเพื่อนร่วมงานที่เคยสอนมาก่อน	-	-
๕. จากเอกสารของต่างประเทศ	-	-
๖. กิดขึ้นเอง	๑	๗.๑๔๒
๗. ไม่ได้ศึกษาจากที่ใด	-	-
๘. ศึกษาจากหลายแหล่งรวมกัน	๓	๖๑.๘๖๒
รวม	๑๘	๑๐๐

จากตาราง ๑๖ แสดงให้เห็นว่า อาจารย์ที่รับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรจากเอกสาร
ทางทางวิทยาลัยมีมากที่สุดคือร้อยละ ๕๗.๑๔๒ อาจารย์ที่ก่นกว่าจากหลายแห่งรวมกัน
มีอัตราเป็นอันดับสองคือร้อยละ ๖๑.๘๖๒ และผู้รับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรจาก
หนังสือประกอบการเรียนรายวิชานี้มีอัตราการลงบา ก็ร้อยละ ๑๔.๒๘๕ และอัตรา
อาจารย์ที่กิดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรขึ้นเองมีน้อยที่สุดคือร้อยละ ๗.๑๔๒ ไม่มีอาจารย์ผู้ใด
รับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรจากหัวหน้าคณะวิชาการศึกษา และจากเอกสารของต่างประเทศ

ตาราง ๖๗ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามการประเมินผลตนเอง ในเรื่องเกี่ยวกับระดับความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชานี้

ระดับความเข้าใจ	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. มาก	๓	๒๑.๔๒๙
๒. ค่อนข้าง	๔	๕๗.๑๔๓
๓. ปานกลาง	๒	๑๔.๒๘๖
๔. น้อย	๑	๗.๑๔๓
๕. ไม่เข้าใจเลย	-	-
รวม	๑๐	๑๐๐

จากตาราง ๖๗ แสดงให้เห็นว่า อาจารย์ที่คิดว่าตนมีความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในระดับที่มีอัตราเป็นอันดับหนึ่ง ก่อมีร้อยละ ๒๑.๔๒๙ อาจารย์ที่คิดว่าตนมีความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดีมาก มีอัตราเป็นอันดับสองก่มีร้อยละ ๕๗.๑๔๓ ผู้ที่คิดว่าตนมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในระดับปานกลางมีอัตราเป็นอันดับสามก่มีร้อยละ ๑๔.๒๘๖ และผู้ที่คิดว่าตนมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรน้อยมีน้อยที่สุดก่มีร้อยละ ๗.๑๔๓ ทั้งนี้ ไม่มีอาจารย์ผู้ใดไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ตาราง ๑๕ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาจำแนกตามการหาความตกลงในเรื่องจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับผู้เรียน

ลักษณะของการหาความตกลง	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ทำความตกลงกันอย่างละเอียด	๔	๕๗.๖๘๓
๒. ทำความตกลงกันเล็กน้อย	๕	๓๕.๗๑๘
๓. ให้ผู้เรียนไปศึกษาด้วยตนเอง	๑	๗.๑๘๓
๔. ไม่ได้หาความตกลงกับผู้เรียนเลย	-	-
รวม	๑๐	๑๐๐

จากตาราง ๑๕ แสดงว่า อาจารย์ที่ทำความตกลงในเรื่องจุดมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตรกับผู้เรียนอย่างละเอียดศึกษามากที่สุดก็ร้อยละ ๕๗.๖๘๓ ทำความตกลงเล็กน้อยมีอัตราการลงมาที่ร้อยละ ๓๕.๗๑๘ และอาจารย์ที่ให้ผู้เรียนไปศึกษาในเรื่องนี้เองมีน้อยที่สุดก็ร้อยละ ๗.๑๘๓ ทั้งนี้ไม่มีอาจารย์ผู้ใดที่ไม่ได้หาความตกลงในเรื่องจุดมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตรกับผู้เรียนเลย

หมวดที่ ๓ การสอบ

ตาราง ๑๕ ว่าจำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาจำแนกตามอัตราความล้มเหลวของการเตรียมการสอน

กัทรากความล้มเหลว	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ทาเสมอ	๘	๕๗.๖๘๓
๒. ทำเป็นส่วนใหญ่	๕	๓๕.๗๑๘
๓. ทำบ้างไปได้บ้าง	๑	๗.๖๘๓
๔. ไม่ค่อยได้ทำ	-	-
๕. ไปไม่ได้เลย	-	-
รวม	๑๔	๑๐๐

จากตาราง ๑๕ แสดงว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ที่ร้อยละ ๕๗.๖๘๓ ทำแผนการสอนสำหรับวิชาที่ล้มเหลว ผู้ที่ทำแผนการสอนวิชานี้เป็นส่วนใหญ่ มีอัตราเป็นอันดับสองที่ร้อยละ ๓๕.๗๑๘ ผู้ที่ทำบ้างไปได้บ้างมีอัตราน้อยที่สุดที่ร้อยละ ๗.๖๘๓ ไม่มีอาจารย์ท่านใดที่ไม่ค่อยได้ทำหรือไม่เคยทำแผนการสอนเลย

ตาราง ๒๐ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาจำแนกตามลักษณะการเตรียมการสอน

ลักษณะของการเตรียมการสอน	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. เตรียมก่อนจะเข้าสอนเป็นรายชั่วโมง	๕	๓๕.๗๑๘
๒. เตรียมเพื่อจะขึ้นบทเรียนใหม่	๓	๒๑.๘๒๖
๓. เตรียมเป็นรายสัปดาห์	๘	๒๘.๕๗๑
๔. เตรียมเฉพาะบทที่เห็นว่ายาก	-	-
๕. ไม่ได้เตรียมเพราะสอนมานานจนรู้ว่าบท	-	-
๖. เตรียมเป็นเทอม	๒	๑๘.๒๘๕
รวม	๑๘	๑๐๐

จากตาราง ๒๐ แสดงว่า อาจารย์ที่เตรียมการสอนเป็นรายชั่วโมงมีมากที่สุดคือร้อยละ ๓๕.๗๑๘ อาจารย์ที่เตรียมการสอนเป็นรายสัปดาห์มีมากที่สุดเป็นอันดับสองคือร้อยละ ๒๘.๕๗๑ อาจารย์ที่เตรียมการสอนเพื่อจะขึ้นบทเรียนใหม่มีอัตราจากอันดับ ๓ คือร้อยละ ๒๑.๘๒๖ และอาจารย์ที่เตรียมการสอนเป็นรายเทอม มีอัตราที่น้อยที่สุดคือร้อยละ ๑๘.๒๘๕ ไม่มีอาจารย์คนที่เตรียมเฉพาะบทที่เห็นว่ายาก หรือไม่ได้เตรียมการสอนเลย

ตาราง ๒๑ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการเตรียมศึกษา จำแนกตามคำตอบในเรื่องการปฏิบัติการสอนตามที่ตนได้เตรียมไว้เพียงใด

ลักษณะของการปฏิบัติ	จำนวนอาจารย์	ค่าตัวร้อยละ
๑. ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด	๑	๗.๑๔๓
๒. ปฏิบัติตามเพียงบางส่วน และกััดแปลงเพียงบางส่วน เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพห้องเรียนในขณะนั้น	๑๓	๕๒.๘๕๗
๓. ไม่ค่อยได้ปฏิบัติตามที่เตรียมการสอนไว้แล้ว	-	
๔. ไม่ได้ปฏิบัติตามที่เตรียมการสอนมาเลย	-	
รวม	๑๔	๑๐๐

จากตาราง ๒๑ แสดงว่า อาจารย์ที่ปฏิบัติตามที่ตนเตรียมการสอนไว้เพียงบางส่วน และกััดแปลงบางส่วนเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพห้องเรียนมีอัตรามากที่สุดคือร้อยละ ๕๒.๘๕๗ และที่เหลือน้อยละ ๗.๑๔๓ เป็นอาจารย์ที่ปฏิบัติตามที่ตนได้เตรียมการสอนมาอย่างเคร่งครัด ไม่มีอาจารย์คนใดที่ไม่ค่อยได้ปฏิบัติหรือ ไม่ได้ปฏิบัติตามที่ตนเตรียมการสอนมาเลย

ตาราง ๒๒ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จากแนวความความคิดเห็นว่า การเตรียมการสอนจะช่วยให้การสอนของตนดีขึ้นเพียงไร

ประเภทของความคิดเห็น	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ดีมาก	๕	๓๕.๗๑๔
๒. ดี	๗	๕๐
๓. ปานกลาง	๒	๑๔.๒๘๕
๔. เฉย ๆ	-	-
รวม	๑๔	๑๐๐

จากตาราง ๒๒ แสดงว่า อาจารย์ที่ถือว่าการเตรียมการสอนจะช่วยให้การสอนของตนดีขึ้นในระดับดี มีอัตรามากที่สุดคือร้อยละ ๕๐ อาจารย์ที่ถือว่าการเตรียมการสอนช่วยให้การสอนของตนดีขึ้นมากที่สุดมีอัตราเป็นอันดับสองคือร้อยละ ๓๕.๗๑๔ และอาจารย์ที่ถือว่าการเตรียมการสอนจะช่วยให้การสอนของตนดีขึ้นปานกลาง มีอัตราน้อยที่สุดคือร้อยละ ๑๔.๒๘๕

ตาราง ๒๓ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามความสม่ำเสมอของการ
ใช้อุปกรณ์การสอน ในการสอนวิชานี้

ความสม่ำเสมอของการใช้อุปกรณ์	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ใช้สม่ำเสมอ	-	
๒. ใช้เป็นส่วนใหญ่	๒	๑๔.๒๘๕
๓. ไม่ได้ใช้เป็นส่วนใหญ่	๑๑	๘๘.๕๗๑
๔. ไม่เคยใช้	๑	๗.๑๔๒
รวม	๑๔	๑๐๐

จากตาราง ๒๓ แสดงว่า อาจารย์ที่ไม่ได้ใช้อุปกรณ์การสอนเป็นส่วนใหญ่ มีอัตราค่า
ที่สุกก็ร้อยละ ๘๘.๕๗๑ อาจารย์ที่ใช้อุปกรณ์การสอนเป็นส่วนใหญ่มีอัตราค่าร้อยละ
๑๔.๒๘๕ และอาจารย์ที่ไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอนเลยมีน้อยที่สุดก็ร้อยละ ๗.๑๔๒
ทั้งนี้ ไม่มีอาจารย์คนใดที่ใช้อุปกรณ์การสอนสม่ำเสมอ

ตาราง ๒๔ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามความเห็นในเรื่อง ผลของการใช้อุปกรณ์การสอนที่มีต่อการสอนของตน

ผลของการใช้อุปกรณ์	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ทำให้ผู้เรียนสนใจบทเรียน	๘	๒๘.๕๗๑
๒. ประหยัดเวลา	๗	๕๐
๓. ทำให้เสียเวลา	-	
๔. เฉย ๆ	๓	๒๑.๘๖๒
รวม	๑๘	๑๐๐

จากตาราง ๒๔ แสดงว่า อาจารย์ที่เห็นว่าการใช้อุปกรณ์การสอนของตนจะช่วยคน ประหยัดเวลา เป็นอัตราสูงสุดก็ร้อยละ ๕๐ อาจารย์ที่เห็นว่าการใช้อุปกรณ์การสอนจะช่วย ให้ผู้เรียนสนใจบทเรียนก็อัตรามากถึงร้อยละ ๒๘.๕๗๑ ที่เหลือร้อยละ ๒๑.๘๖๒ เป็นอัตราอาจารย์ที่คิดว่า การใช้อุปกรณ์การสอนไม่มีผลต่อการสอนของตนแต่อย่างใด ทั้งนี้ ไม่มีอาจารย์ท่านใดเห็นว่าการใช้อุปกรณ์การสอนทำให้เสียเวลา

ตาราง ๒๕ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาจำแนกตามอัตราการใช้อุปกรณ์การสอน

ประเภทของอุปกรณ์การสอน	อัตราการใช้			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ใช้
	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์
๑. ของจริง	๒	-	๖	๑๑
๒. หุ่นจำลอง	-	-	-	๑๔
๓. ภาพยนตร์	-	๑	๗	๒
๔. สไลด์หรือโคมสคริป	-	๒	๔	๒
๕. เทปบันทึกเสียง	-	๒	-	๑๖
๖. แผนภูมิ	๑	๗	๓	๓
รวม	๓	๑๒	๑๕	๕๘

จากตาราง ๒๕ แสดงว่าอาจารย์ไม่ได้ใช้อุปกรณ์การสอนกันเป็นส่วนใหญ่ แผนภูมิเป็นอุปกรณ์ที่มีผู้ใช้มากที่สุด รองลงมาคือภาพยนตร์และสไลด์ หรือโคมสคริปตามลำดับ มีผู้ใช้ของจริงและเทปบันทึกเสียงบ้าง แต่ไม่มีอาจารย์ผู้ใดใช้หุ่นจำลอง

ตาราง ๒๖ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการบัญชีที่มา จำแนกตามอัตราการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ประเภทของกิจกรรม	อัตราการจัดกิจกรรม			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ใช้
	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์
๑. การรายงานเป็นรายบุคคลหรือเป็นรายกลุ่มหน้าชั้น	๒	๑๐	๑	๑
๒. การเขียนรายงานเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่ม	๕	๕	-	๑
๓. การสาธิต	-	๑	๕	๑๑
๔. การทดลอง	-	-	๒	๑๒
๕. การดูงานนอกสถานที่	-	๒	๑	๔
๖. การกำหนดให้อ่านหนังสือหรือนิตยสารซึ่งเกี่ยวข้องกับวิชา	๑๐	๔	๑	-
๗. การเชิญวิทยากรมาบรรยาย	-	๔	๑	๗
๘. การจำแบบฝึกหัด	-	-	๒	๗
รวม	๒๐	๒๖	๒๑	๔๘

จากตาราง ๒๖ แสดงว่า กิจกรรมที่จัดมากที่สุดคือ การกำหนดให้อ่านหนังสือหรือนิตยสาร รองลงมาคือการให้เขียนรายงาน และกิจกรรมที่จัดมากเป็นอันดับสามคือการรายงานหน้าชั้น การทดลองเป็นกิจกรรมที่จัดน้อยที่สุด

ตาราง ๒๗ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกการเป็นพฤติกรรมหลักในการสอนวิชานี้ /

พฤติกรรม	อัตราการเน้น			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้เน้น
	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์
๑. ความรู้ - ความจำ	๕	๔	-	-
๒. ความเข้าใจ	๑๒	๒	-	-
๓. ทักษะ - การนำไปใช้	๔	๓	๑	๒
๔. การวิเคราะห์	๓	๒	๔	-
๕. การสังเคราะห์	๒	๒	๒	-
๖. การประเมินค่า - ทักษะคิด	๓	๗	๔	-
รวม	๓๓	๓๓	๑๕	๒

จากตาราง ๒๗ แสดงว่าอาจารย์ผู้สอนเน้นพฤติกรรมหลักตามลำดับมากไปหาน้อย ดังนี้ ความเข้าใจ ทักษะและการนำไปใช้ ความจำ การประเมินค่าและทักษะคิด การวิเคราะห์และการสังเคราะห์

ตาราง ๒๔ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามกำกับในเรื่องการกำหนดการทดสอบผู้เรียน

กำหนดเวลาและการทดสอบ	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อยละ
๑. ทุกสัปดาห์	-	-
๒. ทุก ๆ ครั้งที่ยอมรับเรียนหนึ่ง ๆ	-	-
๓. กลางเทอมและปลายเทอม	๑๖	๗๔.๕๗๑
๔. ปลายเทอม	๓	๒๐.๘๒๘
๕. ประเมินผลจากกิจกรรมที่กำหนดให้เท่านั้น ไม่ได้ทดสอบ	-	-
รวม	๑๙	๑๐๐

จากตาราง ๒๔ แสดงว่า อาจารย์ที่ทำกาทดสอบผู้เรียนสองระยะ คือกลางเทอมและปลายเทอม มีอัตรามากที่สุดก็ร้อยละ ๗๔.๕๗๑ ส่วนที่เหลือก็ร้อยละ ๒๐.๘๒๘ เป็นอาจารย์ที่ทดสอบผู้เรียนเฉพาะปลายเทอม ไม่มีอาจารย์คนใดทดสอบผู้เรียนทุกสัปดาห์หรือทุกครั้งที่จบบทเรียนหนึ่ง ๆ หรือไม่ได้ทำการทดสอบเลย

ตาราง ๒๔ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามอัตราของการก้ำนึ่งถึง
จุดมุ่งหมายของหลักสูตรในการทดสอบผู้เรียน

อัตราการก้ำนึ่งถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. มาก	๒	๘๖.๘๘๗
๒. ปานกลาง	๘	๘๗.๑๘๒
๓. น้อย	-	-
๔. น้อยมาก	-	-
รวม	๑๐	๑๐๐

จากตาราง ๒๔ แสดงว่า อาจารย์ผู้สอนทำการทดสอบผู้เรียนโดยก้ำนึ่งถึงจุดมุ่งหมาย
ของหลักสูตรในระดัปปานกลางมีมากที่สุด ก็ร้อยละ ๘๗.๑๘๒ และที่เห็ลือร้อยละ
๘๖.๘๘๘ ก้ำนึ่งถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในระดั้มาก ไม่มีอาจารย์กนใดก้ำนึ่งถึง
จุดมุ่งหมายของหลักสูตร น้อย หรือน้อยมาก

ตาราง ๓๐ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษว่าแนกตามการกาถึงถึงกิจกรรม
ที่ตนมอบหมายให้ผู้เรียนทำ เพื่อจะทำการทดสอบ

อัตรา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. มาก	๘	๓๕.๗๑๘
๒. ปานกลาง	๘	๕๗.๑๘๓
๓. น้อย	-	
๔. ไม่ไ้กำหนด	๑	๗.๑๘๓
รวม	๑๘	๑๐๐

จากตาราง ๓๐ แสดงว่า อาจารย์ที่ทดสอบผู้เรียนโดยกำหนดถึงงานที่ให้ผู้เรียนทำในชั้น
ในอัตราปานกลางมีมากที่สุดคือมีร้อยละ ๕๗.๑๘๓ กำหนดถึงในอัตรามากมีรองลงมา
คือมีร้อยละ ๓๕.๗๑๘ และมีอาจารย์เพียงร้อยละ ๗.๑๘๓ ที่ไม่ได้กำหนดถึงงานที่กิจกรรม
ที่ตนมอบหมายให้ผู้เรียนทำ

ตาราง ๓๑ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามการคำนึงถึงสิ่งที่คนสอนไม่ขึ้น เมื่อจะทำการทดสอบ

อัตรา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. มาก	๕	๓๕.๗๑๘
๒. ปานกลาง	๘	๖๘.๒๘๕
๓. น้อย	-	-
๔. น้อยมาก	-	-
รวม	๑๓	๑๐๐

จากตาราง ๓๑ แสดงว่า อาจารย์ที่คำนึงถึงสิ่งที่สอนในชั้นเมื่อจะทำการทดสอบในอัตราปานกลางมีมากที่สุด คือร้อยละ ๖๘.๒๘๕ และที่เหลือน้อยคือร้อยละ ๓๕.๗๑๘ เป็นอาจารย์ที่คำนึงถึงสิ่งที่สอนในชั้นในอัตราปานกลาง

ตาราง ๓๒ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชากรมัชยัมศึกษา จำแนกตามกำหนดเวลาการเขียนข้อสอบ

เวลาที่เขียนข้อสอบ	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. เมื่อจะทำการทดสอบแต่ละครั้ง	๘	๕๗.๑๘๒
๒. เมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ๆ	๖	๗.๑๘๒
๓. เมื่อจบการสอนแต่ละชั่วโมง	-	
๔. ในระหว่างที่เตรียมบทเรียน	๓	๒๑.๘๒๖
๕. ท่านมีข้อสอบที่ไว้เป็นประจำอยู่แล้ว	๒	๑๕.๒๘๕
รวม	๑๘	๑๐๐

จากตาราง ๓๒ แสดงว่า อาจารย์ที่ทำการออกข้อสอบเมื่อจะทำการทดสอบแต่ละครั้ง มีอัตราค่าที่มากที่สุดคือร้อยละ ๕๗.๑๘๒ อาจารย์ที่ออกข้อสอบในขณะที่เตรียมบทเรียนมีมากเป็นอันดับสองคือร้อยละ ๒๑.๘๒๖ อาจารย์ที่มีข้อสอบไว้เป็นประจำมีร้อยละ ๑๕.๒๘๕ และอาจารย์ที่ออกข้อสอบเมื่อสอนจบบทเรียนหนึ่ง ๆ มีน้อยที่สุดคือร้อยละ ๗.๑๘๒

หมวด ๕ ปัญหาในการจัดการเรียนการสอน

ตาราง ๓๓ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามคำตอบในเรื่องเกี่ยวกับปัญหาทั่วไป ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอน

ชนิดของปัญหา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. สิ่งแวดล้อมภายในวิทยาลัยไม่ส่งเสริมการเรียนวิชานี้	๗	๕๐
๒. พื้นฐานของผู้สอนไม่เพียงพอ	๒	๑๔.๒๘๕
๓. ไม่มีเวลาเตรียมการสอนให้เหมาะสม	๒	๑๔.๒๘๕
๔. วิทยาลัยมีผู้สอนวิชานี้ไม่เพียงพอ	๗	๕๐
๕. เวลาสำหรับวิชานี้ไม่เพียงพอ ไม่สามารถจัดกิจกรรมตามที่ต้องการได้	๕	๓๕.๗๑๔

* ทอมนำได้หลายข้อ

จากตาราง ๓๓ แสดงว่า อาจารย์ประสบปัญหาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมภายในไม่ส่งเสริมการเรียนวิชานี้ และปัญหาวิทยาลัยมีผู้สอนวิชานี้ไม่เพียงพอ บัณฑิตราสูงที่สุดในบรรดาปัญหาทั่วไปของการสอนวิชานี้ ก็คือมีอาจารย์ประสบปัญหาทั้ง ๒ ร้อยละ ๕๐ ปัญหาเวลาสำหรับสอนไม่เพียงพอเป็นปัญหาที่ผู้สอนประสบมากเป็นอันดับรองลงมาคือร้อยละ ๓๕.๗๑๔ นอกจากนี้อาจารย์ยังประสบปัญหาเกี่ยวกับพื้นฐานของผู้สอนไม่เพียงพอและปัญหาไม่พอเวลาเตรียมการสอนอีกพอ อีกในอัตราร้อยละ ๑๔.๒๘๕

ตาราง ๓๔ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จากแนกตามคำขอบในเรื่องเกี่ยวกับปัญหาเนื้อหาของหลักสูตร อันเป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอน

ชนิดของปัญหา	จำนวนอาจารย์	กำลังสำรอง
๑. เนื้อหาในหลักสูตรกำหนดไว้มากเกินไป ทำให้สอนไม่ทัน	๕	๓๕.๗๑๔
๒. เนื้อหาในหลักสูตรน้อยเกินไปไม่เหมาะกับความต้องการทางการศึกษาของไทย	-	
๓. หลักสูตรอ้างอิงของต่างประเทศมากเกินไป ไม่เหมาะจะสมกับสังคมไทย	๓	๖๖.๘๒๖
๔. หลักสูตรค่าสมัย กวกรปรับปรุง	๔	๕๗.๑๕๒
๕. เนื้อหาในหลักสูตรซ้ำกับวิชาอื่น	๒	๑๘.๒๔๕

* ตอบได้หลายข้อ

จากตาราง ๓๔ แสดงให้เห็นว่าในบรรดาปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตรนั้น ปัญหาหลักสูตรค่าสมัยเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมากที่สุด ถ้ามองที่รายอาจารย์ที่ประสบปัญหานี้ร้อยละ ๕๗.๑๕๒ ปัญหาเนื้อหาในหลักสูตรกำหนดไว้มากเกินไป เป็นเนื้อหาที่มีควาบสำคัญอันดับ ๒ ปี้อักร้อยละ ๓๕.๗๑๔ ปัญหาอันดับ ๓ ก็ือหลักสูตรอ้างอิงของต่างประเทศมากเกินไป ปี้อักร้อยละ ๖๖.๘๒๖ และปัญหาที่ผู้สอนประสบน้อยที่สุดก็ือปัญหา เนื้อหาของหลักสูตรซ้ำกับวิชาอื่น

ตาราง ๓๕ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามภาคอบในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน* อันเป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอน

ชนิดของปัญหา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ผู้เรียนแต่ละชั้นมากเกินไป	๘	๒๘.๕๗๑
๒. ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้น ไม่สนใจวิชา	๕	๓๔.๗๑๘
๓. พื้นฐานความรู้ทางวิชาการศึกษาของผู้เรียนไม่ดีพอ	๕	๓๕.๗๑๘
๔. พื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนไม่ดีพอ ทำให้สั่งงานกันกว่าได้ไม่เต็มที่	๘	๕๗.๑๘๖

* คอบไล่หลายข้อ

จากตาราง ๓๕ แสดงให้เห็นว่าในบรรดาปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียนนั้น ปัญหาพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนไม่ดีพอ ทำให้สั่งงานกันกว่าได้ไม่เต็มที่ เป็นปัญหาที่แก้ชั้นยากเป็นอันดับหนึ่ง ก็เกิดขึ้นในอัตราร้อยละ ๕๗.๑๘๖ ปัญหาผู้เรียนขาดความกระตือรือร้นและปัญหาพื้นฐานความรู้ทางวิชาการศึกษาของผู้เรียนไม่ดีพอ เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมากเป็นอันดับรอง มีอัตราร้อยละ ๓๔.๗๑๘ และปัญหาแก่ผู้เรียนในแต่ละชั้นมีมากเกินไปเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นน้อยที่สุดคือมีอัตราร้อยละ ๒๘.๕๗๑

ตาราง ๓๖ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาจำแนกตามค่าคอม ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหากิจกรรมและอุปกรณ์ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอน

ชนิดของปัญหา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ขาดหนังสือคู่มือประกอบการสอน	๕	๓๘.๗๖๘
๒. ขาดหนังสือตำรา (text book) ที่เป็นภาษาไทยสำหรับผู้เรียน	๑๐	๗๑.๘๒๘
๓. หนังสือสำหรับวิชาการมัธยมศึกษาในห้องสมุดมีจำนวนไม่เพียงพอสำหรับผู้เรียนคิดว่า	๖๓	๔๖.๘๕๗
๔. วิทยาค้นขาดแคลนอุปกรณ์ทางมัธยมศึกษา	๖	๘๖.๘๕๗

* คอมได้หลายข้อ

จากตาราง ๓๖ แสดงให้เห็นว่าในบรรดาปัญหากิจกรรมและอุปกรณ์นั้น ปัญหาหนังสือสำหรับรายวิชาการมัธยมศึกษาในห้องสมุดมีจำนวนไม่เพียงพอสำหรับผู้เรียนกับค่า เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมากที่สุดที่มีอัตราร้อยละ ๗๑.๘๒๘ ปัญหาขาดหนังสือตำราที่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมากเป็นอันดับสองที่มีอัตราร้อยละ ๓๘.๗๖๘ ปัญหาวิทยาค้นขาดแคลนอุปกรณ์การสอนทางมัธยมศึกษา มีอัตรารองลงมาเป็นอันดับสามคือมีร้อยละ ๘๖.๘๕๗ และปัญหาขาดหนังสือคู่มือประกอบการสอนเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นน้อยที่สุดในอัตราร้อยละ ๓๕.๗๖๘

การวาง ๓๗ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จากเนกถามคำตอบในเรื่องปัญหา เกี่ยวกับการวัดผลและการประเมินผล ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอน

ลักษณะของปัญหา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. วิทยาลัยเร่งรัดผลการเรียนมากเกินไปเป็นเหตุ ให้ให้อาจารย์ตรวจสอบและตัดสินผลได้ด้อยลงละเอียด รอบรอบ	๕	๓๕.๗๑๔
๒. ให้อาจารย์ตัดสินผลการเรียนได้ตรงตามหลักการ เพราะเกรงกลัวอิทธิพลของผู้เรียน	๑	๗.๑๘๒
๓. ให้อาจารย์ออกข้อสอบแบบปรนัยที่สามารถวัดประสิทธิภาพ ความมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างแท้จริง เพราะมีความ รู้และความชำนาญไม่เพียงพอในการสร้างข้อสอบถึงกล่าว	๘	๒๘.๕๗๑
๔. ใ้มีเวลาเพียงพอสำหรับตรวจงาน การให้ แบบฝึกหัด และกิจกรรมตามจุดมุ่งหมาย เพื่อทดสอบ ความสามารถเหล่านั้นหลาย ๆ ่าง	๗	๕๐
๕. มีความไม่แน่ใจในข้อทดสอบที่ใช้ในการวัดผล เคยทำให้ให้อาจารย์ตัดสินผลการเรียนโดยเกรงกลัวได้	๖	๔๒.๘๕๗

จากการวาง ๓๗ แสดงว่าในบรรดาปัญหาการประเมินผลนั้น ปัญหาไม่มีเวลาเพียงพอ ในการตรวจงานและในแบบฝึกหัด เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมากที่สุดคือในอัตราร้อยละ ๕๐ ปัญหาไม่มีความแน่ใจในข้อทดสอบ เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมากเป็นอันดับสอง คือมีร้อยละ ๔๒.๘๕๗ ปัญหาวิทยาลัยเร่งรัดผลการเรียนมากเกินไป เป็นเหตุให้ให้อาจารย์ตรวจสอบ

และตัดสินผลได้อย่างละเอียดรอบคอบ เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมากเป็นอันดับ ๓ คือมีร้อยละ ๓๕.๙๖ ปัญหาข้ออ้างออกข้อสอบแบบปรนัยที่ผู้ถามารวัดพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้เป็นอย่างดี เพราะผู้ถามารู้ความชานาญไม่เพียงพอในการสร้างข้อสอบดังกล่าว เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมากเป็นอันดับสี่ คือมีอัตราร้อยละ ๒๘.๕๖ และปัญหาข้ออ้างอคติในผลการเรียนรู้ได้ตรงตามหลักการ เพราะแรงกดขี่อิทธิพลของผู้เรียน เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด คืออัตราร้อยละ ๙.๖๘

ชุด ข. แบบสอบถามนิสิต

หมวด > ตาราง ๓๘ แสดงคะแนนค่าการสอบของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา จากคำตอบแบบสอบถามของอาจารย์เอง และของผู้เรียน

ประเภทของกลุ่มตัวอย่าง	n	\bar{X}	$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}$	t
อาจารย์	๑๘	๘๖.๑๘๒๘	๒.๒๕๘๘	- .๙๐๘๓
นิสิต	๑๖๑	๘๐.๐๕๗๘ /		

ถ้า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐๕

จากตาราง ๓๘ แสดงว่า อาจารย์กับนิสิตมีความเห็นตรงกันในเรื่องการสอนของ อาจารย์ กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยของการสอนพฤติกรรมบทบาทหลักผู้สอนของอาจารย์กับนิสิต ไม่แตกต่างจากคะแนนเฉลี่ยอัตราการเกิดเหตุการณ์ของใช้ตลอดหลังจากเรียนวิชานี้ การศึกษานี้สอดคล้องกับสมมุติฐานที่เมื่อก่อน และสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ สำหรับการวิจัยด้วย

หมวด ๒ ความถี่เห็นของนิสิตเกี่ยวกับการสอนของอาจารย์และหลักสูตร

ตาราง ๓๕ จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามความถี่เห็นเกี่ยวกับสภาพการเตรียมการสอนของอาจารย์ผู้สอน

ความถี่เห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อย
๑. เตรียมอย่างดี	๕๓	๔๓.๘๐๑
๒. เตรียมมาบ้าง	๕๘	๔๘.๖๒๘
๓. ไม่ได้เตรียม	๓	๒.๕๘๐
๔. ไม่ทราบ	๑๑	๙.๙๙
รวม	๑๒๕	๑๐๐

จากตาราง ๓๕ แสดงว่า จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์เตรียมการสอนมาบ้างมากที่สุดคือร้อยละ ๔๘.๖๒๘ รองลงไปได้แก่จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์เตรียมการสอนอย่างต่ำมีร้อยละ ๔๓.๘๐๑ จำนวนนิสิตที่ไม่ทราบว่าอาจารย์จะเตรียมการสอนหรือไม่บ้างเป็นอันดับสามคือร้อยละ ๙.๙๙ และจำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์ไม่ได้เตรียมตัวมีน้อยที่สุดคือร้อยละ ๒.๕๘๐

ตาราง ๔๐ จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามความเห็นในเรื่องอัตราส่วนการบรรยายและกิจกรรมอื่น ๆ ของอาจารย์ผู้สอน

ความกิดเห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อย
๑. บรรยายโดยตลอดไม่มีกิจกรรมอื่นเลย	๓๑	๑๗.๓๕๕
๒. บรรยายมากไปบ้างกิจกรรมอื่น ๆ น้อย	๕๔	๔๔.๖๒๘
๓. บรรยายมากพอสมควรกับกิจกรรมอื่น ๆ	๔๔	๓๖.๓๖๔
๔. บรรยายน้อยเกินไปบ้างกิจกรรมอื่น ๆ มาก	๖	๑.๖๕๒
รวม	๑๒๑	๑๐๐

จากตาราง ๔๐ แสดงว่า จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์ใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากไป มีกิจกรรมอื่น ๆ น้อย มีมากที่สุดก็ร้อยละ ๔๔.๖๒๘ รองลงไปได้แก่จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์ใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากพอสมควรกับกิจกรรมอื่น ๆ ซึ่งมีร้อยละ ๓๖.๓๖๓ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์บรรยายโดยตลอดไปบ้างกิจกรรมอื่น ๆ เลยมีมากเป็นอันดับสามคือร้อยละ ๑๗.๓๕๕ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์บรรยายน้อยเกินไป มีกิจกรรมอื่น ๆ มาก มีน้อยที่สุดก็เป็นร้อยละ ๑.๖๕๒

ตาราง ๔๑ จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามทงาทงเห็นเกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ โดยเปรียบเทียบอัตราการสอนทางทฤษฎีและภาคปฏิบัติของอาจารย์

ทงาทงเห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อย
๑. ทฤษฎีแต่อย่างเดียว	๒๗	๒๒.๓๑๔
๒. ปฏิบัติอย่างเดียว	-	
๓. ทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ	๕๔	๔๗.๕๓๓
๔. ปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี	๑๔	๑๑.๕๗๐
๕. เท่า ๆ กัน	๒๖	๑๔.๑๔๑
๖. ไม่เน้นแต่อย่างใด	-	-
รวม	๑๒๑	๑๐๐

จากตาราง ๔๑ แสดงว่าจำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการมัธยมศึกษา ที่เห็นว่าอาจารย์ผู้สอนเน้นทางด้านทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติที่สุดคือมีร้อยละ ๔๗.๕๓๓ รองลงไปได้แก่จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์เน้นแต่ด้านทฤษฎีอย่างเดียวมียร้อยละ ๒๒.๓๑๔ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์เน้นด้านทฤษฎีและปฏิบัติเท่า ๆ กัน มีมากเป็นที่สุดคือร้อยละ ๑๔.๑๔๑ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์เน้นภาคปฏิบัติมากกว่าทฤษฎีมีร้อยละ ๑๑.๕๗๐ ซึ่งมีมากเป็นอันดับสอง และไม่พบนิสิตคนใดเลยที่เห็นว่าครูไม่เน้นแต่อย่างใดเท่ากับเน้นปฏิบัติอย่างเดียวน

ตาราง ๘๒ จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการปรับพื้นฐาน จำแนกตามความเห็นว่าตนจะสามารถ
จะนำสิ่งที่เรียนรู้จากวิชานี้ไปใช้จริง ๆ ได้แย่งไร

ความคิดเห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อย
๑. นำไปใช้จริง ๆ ใ้่ยาก	๓๗	๓๐.๕๗๘
๒. นำไปใช้ได้นิดหน่อย	๙๕	๖๖.๙๘๓
๓. ไปสามารถนำไปใช้ได้เลย	๓	๒.๔๘๐
๔. ไปแน่ใจ	๖	๔.๙๕๘
รวม	๑๒๖	๑๐๐

จากตาราง ๘๒ แสดงว่า จำนวนนิสิตผู้เห็นว่าตนจะสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ได้
เพียงนิดหน่อยมากที่สุดคือร้อยละ ๖๖.๙๘๓ รองลงไปได้แก่จำนวนนิสิตที่เห็นว่าตน
จะนำไปใช้จริง ๆ ใ้่ยากมีร้อยละ ๓๐.๕๗๘ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าตนไม่แน่ใจว่าจะนำ
ไปใช้ได้เพียงใ้่กี่มีร้อยละ ๔.๙๕๘ ซึ่งมากเป็นอันดับสาม และจำนวนนิสิตที่เห็นว่าตนไม่
สามารถจะนำไปใช้ได้เลยมีน้อยที่สุดคือร้อยละ ๒.๔๘๐

ตาราง ๔๓ จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการมัธยมศึกษา จำแนกตามความถี่เห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาการมัธยมศึกษา

ประเภทของวามถี่เห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อย
๑. เหมาะสมอยู่แล้ว	๒๒	๑๘.๑๘๑
๒. มากเกินไปควรตัดส่วนที่ไม่จำเป็นออก	๒๖	๑๘.๑๘๑
๓. น้อยเกินไป ไม่พอเพียงกับสภาพความต้องการของการเรียนการสอนในสถานการณจริง	๑๓	๑๐.๗๘๓
๔. อ่างอิงของต่างประเทศมากเกินไป ควรปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพของสังคมไทย	๔๕	๓๗.๑๘
๕. ค่าสมัย ควรปรับปรุง	๑๘	๑๕.๗๐๒
รวม	๑๒๑	๑๐๐

จากตาราง ๔๓ แสดงว่า จำนวนนิสิตผู้เห็นว่าหลักสูตรวิชานี้อ่างอิงของต่างประเทศมากเกินไป และควรปรับปรุงให้เหมาะสมกับสังคมไทยมีมากที่สุดคือร้อยละ ๓๗.๑๘ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าหลักสูตร เหมาะสมอยู่แล้วกับที่เห็นว่า หลักสูตรมีมากเกินไปการตัดส่วนที่ไม่จำเป็นออกต่างก็เท่ากัน คือร้อยละ ๑๘.๑๘๑ แม้ว่าจะยากเป็นอันดัยสอง ว่าจำนวนนิสิตที่เห็นว่าหลักสูตร ล้าสมัยควรปรับปรุงมีมากเป็นอันดับสามคือร้อยละ ๑๕.๗๐๒ และจำนวนนิสิตผู้เห็นว่าหลักสูตรมีน้อยเกินไปไม่เพียงพอกับสภาพการ เรียนการสอนในสถานการณจริงมีน้อยที่สุดคือร้อยละ ๑๐.๗๘๓

ตาราง ๔๔ จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการศึกษา จำแนกตามความถี่เห็นเกี่ยวกับการสอนของอาจารย์

ความถี่เห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อย
๑. สอนดีมาก	๑๕	๑๖.๓๖๖
๒. สอนดี	๓๘	๖๘.๘๖๖
๓. เฉย ๆ	๒๑	๑๗.๓๕๖
๔. สอนไม่ดี	๑	๕.๓๕๕
รวม	๗๕	๑๐๐

จากตาราง ๔๔ แสดงว่า จำนวนนัศตัผู้เรียนวิชาการศึกษาที่เห็นว่า การสอนของอาจารย์ดีมีมากที่สุดคือร้อยละ ๖๘.๘๖๖ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าการสอนของอาจารย์เฉย ๆ กล่าวคือ ไม่ใช่จะดีหรือไม่ใช่จะบ่ดี มีจำนวนบากรองคงไปก็ร้อยละ ๑๗.๓๕๕ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์การสอของอาจารย์ดีมากไปมากเป็นค่าบากร้อยละ ๑๖.๓๖๖ และจำนวนนิสิตที่เห็นว่าการสอของอาจารย์บ่ดีบ่ค่อยที่ศุ ก็ือร้อยละ ๕.๓๕๕

ตอนที่ ๒ ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิเคราะห์และประเมินผลวิชาการ
มัธยมศึกษา ผลของการวิเคราะห์ความมุ่งหมายของวิชาการมัธยมศึกษา

ก่อนที่จะเสนอผลของการวิเคราะห์ความมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการมัธยมศึกษา
ผู้วิจัยจะได้อธิบายถึง ความมุ่งหมายของวิชาการมัธยมศึกษาเบื้องต้น

ความมุ่งหมายของวิชาการมัธยมศึกษา

๑. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจปัญหา ความต้องการ และปรัชญาของประเทศที่สัมพันธ์กับ
การมัธยมศึกษา
๒. เพื่อให้ผู้เรียนทราบความหมาย ความมุ่งหมาย และหน้าที่ของโรงเรียนมัธยมศึกษา
๓. เพื่อให้ผู้เรียนศึกษาวิธีดำเนินการบริหาร การจัดหลักสูตร การสอนกิจกรรมพิเศษ
และการประเมินผลในโรงเรียนมัธยมศึกษา
๔. เพื่อให้ผู้เรียนศึกษาลักษณะทางธรรมชาติของเด็กในโรงเรียนมัธยมศึกษา
และความต้องการของเด็กวัยรุ่น
๕. เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาความรู้สึกในความสัมพันธ์ของวิชาการมัธยมศึกษาในแง่ต่าง ๆ
ดังกล่าวนั้นแล้วหันมาสนใจคุณภาพ และความเจริญของประเทศ

(วิทยาดัชนีวิชาการศึกษา, ๒๕๑๓ : ๑)

การวิเคราะห์ความมุ่งหมายของวิชาการมัธยมศึกษาปรากฏผลดังนี้

๑. การสอนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจปัญหา ความต้องการ และปรัชญาของประเทศที่สัมพันธ์
กับการมัธยมศึกษา หมายถึงการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมดังต่อไปนี้
 - ๑.๑ สามารถบอกได้ว่าปรัชญาของประเทศคืออะไร
 - ๑.๒ สามารถแปลความและตีความปรัชญาของประเทศได้
 - ๑.๓ สามารถอธิบายสภาพปัญหา และความต้องการของประเทศได้ว่ามีอะไรบ้าง
 - ๑.๔ สามารถทำนายแนวโน้มของปัญหาและความต้องการ และปรัชญาของประเทศ
ในอนาคตได้สมเหตุสมผล
- ๑.๕ สามารถให้คำนิยามและตีความหมาย "การมัธยมศึกษา"

๑.๖ สามารถวิเคราะห์ปัญหาความต้องการและปรัชญาของประเทศ ในด้าน
ซึ่งเกี่ยวข้องกับการศึกษา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการมัธยมศึกษา

๑.๗ สามารถเสนอแนะโครงการจัดการมัธยมศึกษาให้สนองปรัชญาปัญหาและ
ความต้องการของประเทศในปัจจุบันและในอนาคต ได้อย่างสมเหตุสมผล

๒. การสอนเพื่อให้ผู้เรียนทราบความหมาย ความมุ่งหมายและหน้าที่ของโรงเรียน
มัธยมศึกษา หมายถึงการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมดังต่อไปนี้

๒.๑ สามารถให้กำนิยามและตีความหมาย "การมัธยมศึกษา"

๒.๒ สามารถอธิบายได้ว่าหน้าที่ของโรงเรียนมัศึกษามีอะไรบ้าง

๒.๓ สามารถวิพากษ์วิจารณ์อย่างมีเหตุผลได้ว่า โรงเรียนมัธยมศึกษาในอดีต
และปัจจุบันได้ดำเนินงานตามหน้าที่เพียงใด

๒.๔ สามารถอภิปรายเชิงทำนายแนวโน้มถึงหน้าที่และความมุ่งหมายของโรงเรียน
มัธยมศึกษาในอนาคต

๓. การคิดว่าเพื่อให้ผู้เรียนศึกษาวิธีดำเนินการบริหาร การจัดหลักสูตรการสอน
กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผลในโรงเรียนมัธยมศึกษา หมายถึงการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิด
พฤติกรรมดังต่อไปนี้

๓.๑ สามารถให้กำนิยาม แปลความและตีความคำว่า "การบริหาร" "หลักสูตร"
"การสอน" "กิจกรรมพิเศษ" และ "การประเมินผล"

๓.๒ สามารถคนคว้าและรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวกับการบริหารการจัดหลักสูตร การสอน
กิจกรรมพิเศษและการประเมินผลในโรงเรียนมัธยมศึกษา

๓.๓ สามารถอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อดีและข้อเสียของการดำเนินการ
บริหาร การจัดหลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผลของการมัธยมศึกษาในปัจจุบัน
พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

๓.๔ สามารถบรรยายความสัมพันธ์ของการดำเนินการบริหาร การจัดหลักสูตร
การสอน กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผลของโรงเรียนมัธยมศึกษา

๔. การสอนเพื่อให้นักเรียนที่กล้าลักษณะทางธรรมชาติของเด็กในโรงเรียนมัธยมศึกษา และความต้องการของเด็กวัยรุ่น หมายถึงการสอนเพื่อให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมดังต่อไปนี้

๔.๑ สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความเจริญทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคมของเด็กวัยรุ่น

๔.๒ สามารถบรรยายและอภิปรายได้อย่างกว้างขวางว่าความต้องการของเด็กวัยรุ่นคืออะไรบ้าง

๔.๓ สามารถอภิปรายได้ว่า จะจัดการศึกษาให้สนองความต้องการของเด็กวัยรุ่นได้อย่างไร

๕. การสอนเพื่อให้นักเรียนพัฒนาความรู้สึกถึงความสำคัญของการมัธยมศึกษาในแง่ต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วที่มีต่อเสถียรภาพและความเจริญของต่างประเทศ

๕.๑ สามารถบรรยายข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเกณฑ์และองค์ประกอบที่มีต่อเสถียรภาพและความเจริญของประเทศไทย

๕.๒ สามารถอภิปรายถึงความสำคัญของการมัธยมศึกษาในฐานะที่เป็นองค์ประกอบของการรักษาเสถียรภาพ และการส่งเสริมความเจริญของประเทศไทยได้อย่างกว้างขวาง

๕.๓ สามารถจัดนิทรรศการ แสดงว่าการมัธยมศึกษาที่มีความสำคัญต่อเสถียรภาพและความเจริญของประเทศไทย

จะเห็นได้ว่า โดยจุดมุ่งหมายของรายวิชาที่ได้อธิบายหรือออกมาเป็นพฤติกรรมที่อาจจะปฏิบัติได้และวัดได้ เป็นจุดมุ่งหมายที่ตอบสนองความต้องการทางสังคมของประเทศไทย เป็นจุดมุ่งหมายที่กว้างเป็นข้อ ๆ ใดก็ตามสำคัญ สมเหตุสมผลตามหลักปรัชญา รวมทั้งยังสนองความอยากรู้อยากเรียน ความรู้สึกหรือทัศนคติที่ติดต่อการศึกษาระดับมัธยมศึกษา อันกล่าวได้ว่าเป็นการตอบสนองหลักจิตวิทยาของนักเรียน

ในด้านการตอบสนองความต้องการทางสังคมของประเทศไทย จะเห็นได้ว่าโดยจุดมุ่งหมายข้อที่ ๑ ใดมุ่งที่จะให้นักเรียนเข้าใจปัญหาของประเทศไทย ความต้องการของประเทศไทยและปรัชญาของประเทศไทยที่สัมพันธ์กับการมัธยมศึกษา เห็นได้ชัดว่าจะทำให้นักเรียนมองเห็นว่าประเทศนั้นมีปัญหา ความต้องการต่าง ๆ และพื้นฐานของปรัชญาหรือลักษณะความเป็นจริงของประเทศไทย เป็นอย่างไร จะได้นำทางจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาให้สอดคล้องกับปัญหา ความต้องการ และพื้นฐานของปรัชญาของประเทศไทย

อย่างไรก็ดี การใช้คำว่า "ปรัชญา" ในจุดมุ่งหมายนี้ก็ดูจะไม่เหมาะสม ยิ่งหลวมในความหมาย เพราะเป็นคำที่ยากแก่การเข้าใจของคนทั่วไป ถ้าหากจะถามผู้บริหารของประเทศว่าปรัชญาการที่ภระคัประเทศคืออะไร คงจะตอบได้ยาก ฉะนั้นในการวิเคราะห์และตีความหมายของคำว่า "ปรัชญาการที่กษาของประเทศ" จึงตกเป็นภาระของอาจารย์ผู้สอนมากเกินไป

ความมุ่งหมายในหลักสูตรของข้อ ๔ และข้อ ๕ ที่จะส่งเสริมให้ผู้ใหญ่เรียนได้รับความรู้และทัศนคติอันเหมาะสมที่จะเป็นผู้นำงาน เกี่ยวข้องกับการที่ภระคัมัธยม หลักสูตรในข้อ ๔ มุ่งหมายให้ผู้ใหญ่ได้ก็กัภลัภณะพัฒนาการทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาของเด็กวัยรุ่น ซึ่งเป็นนักเรียนในระคัมัธยมศึกษาที่ผู้เรียนรายวิชาจะต้องเกี่ยวข้อง จุดมุ่งหมายข้อนี้ที่จริงก็ดูจะตั้งขึ้นด้วยความปรารถนาดีและเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนรายวิชาเอง แต่จะเห็นได้ว่าจุดมุ่งหมายข้อนี้ไม่มีจุดมุ่งหมายมาั้กับรายวิชาจิตวิทยาวัยรุ่นซึ่งว่าควยพัฒนาการของวัยรุ่นโดยละเอียด ความซ้ำกันใ้จุดมุ่งหมายเช่นนี้จะมีผลการพิจารณาเปลี่ยนจุดมุ่งหมายข้อ ๔ มาเป็นการที่กัภลัภณะพัฒนาการของวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา จะทำให้ประโยชน์มากยิ่งขึ้น ส่วนความใ้จุดมุ่งหมายข้อที่ ๕ นั้น ถ้าจัดการสอนและกัภลัภณะให้ประสิทธิภาพดี ก็จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน และจะเป็นจุดมุ่งหมายที่ตอบสนองความต้องการทางสังคมของประเทศได้ดียิ่ง

ที่กล่าวว้จุดมุ่งหมายของวิชาี้วางเป้าหมายไว้ตามลำดับสม เหตุสมผลตามหลักปรัชญานี้ ก็เพราะว่าจุดมุ่งหมายของรายวิชาการมัธยมศึกษาชั้น นี้ ได้ทำให้ผู้ใหญ่เรียนทราบความหมาย ความมุ่งหมาย และหน้าที่ของโรงเรียนมัธยมศึกษาในข้อ ๒ ส่วนในข้อ ๑ นั้นก็ต้องการให้ผู้ใหญ่เรียนเข้าใจปัญหา ความต้องการ และปรัชญาของประเทศ เพื่อที่จะทำให้ผู้ใหญ่เรียนเกิดมโนภาพว่าจะจัดการมัธยมศึกษาในหลักการสากลที่กล่าวใ้จุดมุ่งหมายข้อ ๑ ให้สัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายข้อ ๑ เพื่อให้สนองความต้องการของประเทศชาติ และปัญหาตลอดจนลักษณะความเป็นจริงของประเทศชาติได้อย่างไร ในส่วนที่เกี่ยวกับวิธีการจัดการมัธยมศึกษาให้ เป็นไปตามหลักการทางการที่ภระคัมัธยมศึกษาที่เป็นแบบแผน รายวิชานี้ก็ใ้จุดมุ่งหมายให้ผู้ใหญ่เรียนใ้กัภลัภณะใน เรื่องกระบวนการที่จำเป็นใ้ในการจัดการมัธยมศึกษาอย่างเป็นแบบแผนอันใดแก่ การบริหาร การจ้กัภลัภณะ การสอน กัภลัภณะพิเศษ และการประเมินผลใ้โรงเรียนมัธยมศึกษาจริง ๆ นั้น สามารถจ้กัภลัภณะไปใ้ตามหลักการและใ้สอดกัภลัภณะกับปัญหา ความต้องการและพื้นฐานของลักษณะความเป็นจริงของสังคมเพียงใด ถ้าจัดการสอนให้ใ้ โดยยึดความ

มุ่งหมายข้อนี้เป็นแนวก็จะทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์และมีประสบการณ์ตรงตามความเป็นจริง อันจะเป็นเครื่องนำความกึกในการที่ผู้เรียนจะต้องไปทำงานคลุกคลีอยู่กับงานมัธยมศึกษา ทั้งในด้านการบริหาร (ซึ่งอาจจะไม่มีส่วนโดยตรงก็โดยอ้อม) หลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผล จุดมุ่งหมายในข้อที่ ๔ ก็ช่วยให้ผู้เรียนได้ศึกษาลักษณะธรรมชาติของนักเรียนในระดั้มัธยม ซึ่งผู้เรียนได้เรียนรูมาแล้วในรายวิชาจิตวิทยาวัยรุ่น จุดมุ่งหมายข้อนี้ได้กล่าวไว้ในตอนต้นแล้วว่า การจะมาศึกษาพฤติกรรมของเด็กที่เป็นปัญหาในโรงเรียนมัธยมโดยเฉพาะ จะให้ประโยชน์มากกว่าอย่างไรก็ควรจะเห็นได้ว่าจุดมุ่งหมายเหล่านี้วางไว้อย่างเหมาะสมสอดคล้องและตอบสนองต่อกัน เป็นอย่างก็พอสมควร คงใคร่แจงรายละเอียดไว้แล้ว

ในส่วนที่กล่าวมาว่าจุดมุ่งหมายของรายวิชานี้ตอบสนองหลักจิตวิทยาการ เรียนรู้ของผู้เรียนนั้นคือดังนี้ ประการแรก ผู้เรียนส่วนใหญ่ที่เรียนวิชานี้มักจะไปทำงานในโรงเรียนมัธยมศึกษาจึงเกิดความต้องการที่จะได้เรียนรู้เรื่องราวที่เป็นสาระสำคัญของการมัธยมศึกษาทั้งหมด ประการที่สอง จุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้กำหนดให้ศึกษาถึงปัญหา ความต้องการ และพื้นฐานของลักษณะความเป็นจริงต่าง ๆ ของประเทศไทยเรา มุ่งเป็นเรื่องใกล้ตัวของผู้เรียน ประการที่สาม โดยที่จุดมุ่งหมายของรายวิชาได้วางแนวให้สอดคล้องเป็นเหตุเป็นผลกันดีกว่า การมัธยมศึกษาที่มีหลักการ ความมุ่งหมาย หน้าที่อย่างไร จะจัดให้เหมาะสมกับปัญหา ความต้องการและพื้นฐานในลักษณะของความเป็นจริงของชาติใดอย่างไร และที่เขาจัดกันจริง ๆ นั้น ในเรื่องการบริหารหลักสูตรการสอน กิจกรรมพิเศษ และประเมินผล เขาทำกันอย่างไร นอกจากนี้ในจุดมุ่งหมายข้อสุดท้ายข้อที่ ๕ ยังได้พยายามเน้นให้เห็นความสำคัญของการมัธยมศึกษาที่มีต่อเสถียรภาพหรือความเจริญของประเทศ ก็จะเป็นเครื่องกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจบทเรียนเพราะเรื่องราวที่เรียนนั้นเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อชาติ เป็นส่วนรวม

กล่าวโดยสรุปจึงเห็นได้ว่าจุดมุ่งหมายของรายวิชานี้ได้ตั้งไว้ดีแล้ว เพราะตอบสนองความต้องการทางสังคม ปรักษา และเป็นไปตามหลักจิตวิทยาแห่งการ เรียนรู้

เนื้อหาของวิชาการมัธยมศึกษา (Educ 321 Secondary Education)

๑. ความมุ่งหมายและหน้าที่ของการมัธยมศึกษา
๒. การจัดโรงเรียนมัธยมศึกษา

- ๓. นักเรียนระดับมัธยมศึกษา
- ๔. หลักสูตรมัธยมศึกษา
- ๕. การสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาและการประเมินผล

การวิเคราะห์เนื้อหาของรายวิชาการมัธยมศึกษา

เนื้อหาของรายวิชาการจะเป็นสิ่งที่ชักชวนให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ในการพยายามวิเคราะห์เนื้อหาของรายวิชานี้จะได้ยึดจุดมุ่งหมายของรายวิชาเป็นหลัก

ในเนื้อหาที่ว่าด้วยความมุ่งหมายและหน้าที่ของการมัธยมศึกษาจึงสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายข้อ ๓ ที่ว่า " เพื่อให้ผู้เรียนทราบความหมาย ความมุ่งหมาย และหน้าที่ของ โรงเรียนมัธยมศึกษา "

สำหรับ เนื้อหาที่ว่า " การจัดโรงเรียนมัธยมศึกษา " " หลักสูตรมัธยมศึกษา " " การสอนโรงเรียนมัธยมศึกษาและการประเมินผล " นั้นจะ เห็นว่า เป็นเนื้อหาของจุดมุ่งหมายข้อ ๓ อย่างชัดเจน แต่การใช้คำว่า " การจัดโรงเรียนมัธยมศึกษา " ในเนื้อหาของรายวิชาให้ความหมายดีกว่าการบริหาร เพราะอาจมีการจัดประเภทหรือองค์การ (Organization) ของโรงเรียนมัธยมศึกษาประเภทต่าง ๆ จึงเห็นได้ว่า เนื้อหาตอนนั้นเหมาะสมที่ กรอบกลุ่มจุดมุ่งหมายและสภาพความเป็นจริง เพราะในเนื้อหาของผู้เรียนควรจะได้ทราบ เรื่องการมัธยมแบบประสม การอาชีวศึกษา การมัธยมแบบสายสามัญ เป็นต้น

ส่วน เนื้อหาเกี่ยวกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของรายวิชาในข้อ ๔ ที่ว่า " เพื่อให้ผู้เรียนศึกษาลักษณะทางธรรมชาติของเด็กในโรงเรียนมัธยมศึกษาและความต้องการของเด็กวัยรุ่น "

ที่แปลกอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้ก็คือ เนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาความต้องการและปรัชญาของประเทศเพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบ เป็นพื้นฐาน ก่อนจะไปเรียน เรื่องการจัดโรงเรียนมัธยมศึกษา หรือเรื่องหลักสูตร ตลอดจนการสอน การประเมินผลนั้นไม่มีปรากฏไว้ในหลักสูตร ถือได้ว่า เนื้อหาในตอนนั้นไม่มีเมื่อไม่มีเนื้อหาปรากฏไว้ ผู้สอนที่ไม่ก็เกนจากจุดมุ่งหมายอย่างละเอียดก็อาจจะละเลยและขาดการย้ำหรือใหญ่เรียนได้ก็ยากกว่าในเรื่องดังกล่าว จึงจึงถือว่าเป็นความผิดพลาดอย่างมากของหลักสูตรรายวิชานี้

ในส่วนที่เกี่ยวข้อง เนื้อหา

แม่แต่เนื้อหาที่จะก่อให้เกิดผลตามความมุ่งหมายขอที่ว่า " เพื่อให้ใหม่เรียนพัฒนาความรู้สึก
ในความสัมพันธ์ของการมัธยมศึกษาในแง่ต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วที่มีต่อเสถียรภาพและความเจริญของ
ประเทศ" ก็ไม่มีปรากฏในหลักสูตร จริงอยู่แม้ว่าการที่จะให้ใหม่เรียนบรรลุความมุ่งหมายข้อนี้ จะไร
เนื้อหาเป็นเกร็ดกระตุนใดไม่มากเท่าวิธีสอนก็ตาม แต่ก็น่าจะมีเอาไว้ เพื่อให้ใหม่สอนใคร่ครวญยัง
ต้องมีเนื้อหาในเรื่องดังกล่าวที่จะต้องพยายามสอนหรือจัดกิจกรรมอื่น ๆ ให้เกิดผลตามจุดมุ่งหมายที่
ผู้สอนอาจจะได้มีโอกาสไปพบทวนอีก เพราะ เป็นเนื้อหาที่หลักสูตรแสดงอยู่แล้ว การมีเนื้อหาที่จะ
สอนให้ครบถ้วนตามจุดมุ่งหมายเป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นยิ่ง เนื้อหาที่จะต้องกรอบกลุ่มให้ไปตาม
จุดมุ่งหมายของหลักสูตร และอาจมีรายละเอียดอื่น ๆ นอกเหนือไปจากที่จุดมุ่งหมายต้องการจะ เน้น
ก็ได้

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าเนื้อหาของรายวิชาการมัธยมศึกษา ยังมีข้อสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย
แม้ว่าเป็นข้อบกพร่อง สมควรจะมีการเพิ่มเติมให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในข้อ ๑ และข้อ ๕

ตาราง ๔๕ ตารางวิเคราะห์หลักสูตรวิชาการมัธยมศึกษา ศึกษาจากความเห็นของอาจารย์ผู้สอน

เนื้อหา	พฤติกรรม						รวม	อันดับความสำคัญ
	ความรู้ - ความจำ	ความเข้าใจ	ทักษะ-การนำไปใช้	การวิเคราะห์	การสังเคราะห์	การประเมินค่า-ตัดสินใจ		
• ความมุ่งหมายและหน้าที่ของการมัธยมศึกษา	1๖๔	๔๓	๓๘	๓๔	๒๕	๓๓	1๐๑	๑
• การจัดโรงเรียนมัธยมศึกษา	1๖๔	๓๘	๔๓	๓๓	๒๕	1๕	๑๕๖	๕
• นักเรียนระดับมัธยมศึกษา	๑๕	๔๓	๔๓	๓๓	๓๔	๕๕	1๐๑	๑
• หลักสูตรมัธยมศึกษา	1๖๔	๓๘	๔๓	๓๔	๓๓	1๕	1๐๑	๑
• การสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และการประเมินผล	1๖๔	๔๓	๓๘	๓๔	๓๓	๒๕	1๐๑	๑
รวม	๑๑๕	1๐๕	1๐๕	๑๒๘	๑๕๘	๑๕๕	๖๐๐๐	
อันดับความสำคัญ	๒	๑	๑	๓	๔	๕		

จากตารางวิเคราะห์หลักสูตร แสดงว่าพฤติกรรมที่อาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาให้ความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่ง คือ ความเข้าใจและนำไปใช้ การวิเคราะห์เป็นพฤติกรรมที่ได้รับการเน้น เป็นอันดับรองลงมา การสังเคราะห์เป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญเป็นอันดับสี่ การประเมินค่ามีความสำคัญ เป็นอันดับห้า และความจำมีความสำคัญน้อยที่สุด

อาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาให้ความสำคัญของเนื้อหา ๔ หัวข้อมากเท่ากัน เป็นอันหนึ่ง กือ ความมุ่งหมายและหน้าที่ของการมัธยมศึกษา นักเรียนระดับมัธยมศึกษา หลักสูตรมัธยมศึกษา และการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และการประเมินผล ส่วนเนื้อหาการจัดโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีความสำคัญน้อยที่สุดในบรรดาเนื้อหาทั้ง ๕ ข้อของวิชาการมัธยมศึกษา

ผลการวิเคราะห์การสังเกตการสอน

ผู้วิจัยได้วางแผนการสังเกตการสอน เพื่อการวิจัยครั้งนี้ไว้ โดยกำหนดว่าจะทำการสังเกตการสอนอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา การประเมินผล การศึกษา และการแนะแนวเบื้องต้นรายวิชาละ ๓ คน และสังเกตการสอนของอาจารย์แต่ละคนเป็นเวลา ๓ ชั่วโมงติดต่อกัน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้สังเกตการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษาและวิชาการแนะแนวเบื้องต้นใคร่ครวญตามที่ต้องการ ส่วนวิชาการมัศึกษานั้น ผู้วิจัยสังเกตการสอนของอาจารย์ได้เพียง ๑ คน ทั้งนี้เพราะเวลาในการเก็บข้อมูลของผู้วิจัยอยู่ในระหว่างปลายภาคเรียนที่ ๑- ถึงปลายภาคเรียนที่ ๓ ของปีการศึกษา ๒๕๑๔ และสถาบันฝึกหัดครูที่ผู้วิจัยทำการสังเกตการสอนมิได้เปิดการสอนวิชาการมัธยมศึกษาในภาคเรียนที่ ๓ ผู้วิจัยจึงได้เพียงข้อมูลซึ่งสังเกตการสอนจากอาจารย์เพียง ๑ คน มิ่งผู้วิจัยทำการสังเกตการสอนในปลายภาคเรียนที่ ๑ ในการสังเกตผู้วิจัยได้จดบันทึกอย่างละเอียดตามวิธี Running Record และนำมาวิเคราะห์ทั้งปรากฏผลดังนี้

ผลการวิเคราะห์การสังเกตการสอนวิชาการมัธยมศึกษา

ครั้งที่ ๑

เนื้อเรื่อง การจัดการมัธยมศึกษาในประเทศไทย ตั้งแต่ พ.ศ. ๑๘๐๐ ถึงปัจจุบัน พร้อมกันแนวมโนของการมัธยมศึกษา

กิจกรรมการเรียนการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน เป็นการรายงานงานเป็นกลุ่มหน้าชั้น มีกลุ่มที่นิสิตรายงาน ๕ คน มีอาจารย์และนิสิตที่เหลือเป็นผู้ฟัง อาจารย์เป็นผู้เพิ่มเติมในตอนท้าย ไม่มีการอภิปรายซักถามแต่อย่างใด

พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอน พฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนในการเรียนการสอนในชั่วโมงนี้ดังนี้

๑. สามารถเล่าประวัติความเป็นมาของการมัธยมศึกษาในประเทศไทย

๒. สามารถอธิบายเชิงทำนายแนวโน้มถึงหน้าที่และความมุ่งหมายของ

โรงเรียนมัธยมศึกษาในอนาคต

พฤติกรรมของนิสิตผู้ฟังรายงานไม่ปรากฏ
อุปกรณ์ ไม่มีการใช้อุปกรณ์

ครั้งที่ ๒

เนื้อเรื่อง

พื้นฐานทางสังคมอันมีผลต่อการจัดการศึกษา กล่าวถึงพื้นฐานของสังคมไทย อันมีผลต่อการจัดการมัธยมศึกษาในประเทศไทย

กิจกรรมการเรียนการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน เป็นการรายงานเป็นกลุ่ม โดยนิสิต ๕ คน หน้าที่นั้น ไม่มีการอภิปรายซักถาม

พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอน พฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับผู้รายงาน

๑. สามารถอธิบายสภาพปัญหา และความต้องการของประเทศใดความีอะไรบ้าง

๒. สามารถวิเคราะห์ปัญหา ความต้องการและปรัชญาของประเทศในคำนี้ เกี่ยวโยงกับการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมัธยม

พฤติกรรมของนิสิตที่ฟังรายงานไม่ปรากฏว่ามี
อุปกรณ์ ไม่มีการใช้อุปกรณ์

ครั้งที่ ๓

เนื้อเรื่อง

การลงทุนและความสูญเสียค่าทางการศึกษา กล่าวถึงการลงทุนด้านการศึกษาในประเทศไทย และผลที่ได้รับไม่เต็มที่จากการลงทุน

กิจกรรมการเรียนการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน เป็นการรายงานหน้าที่นั้น โดยนิสิต ๕ คน มีการอภิปรายซักถามระหว่างผู้รายงานเองและผู้ฟัง

พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอน พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในการเรียน

การสอน ใดแก่

๑. สามารถวิเคราะห์ปัญหา ความต้องการ และปรัชญาของประเทศ
ในด้านซึ่งเกี่ยวข้องกับการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมัธยมศึกษา

๒. สามารถอธิบายได้ว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาในอดีตและปัจจุบันได้
ดำเนินงานตามหน้าที่เพียงไร

อุปกรณ์การสอน ผู้อธิบายแผนภูมิ การวัดสรร เงินลงทุนทางการศึกษา

เป็นที่สังเกตได้ว่า พฤติกรรมต่าง ๆ นั้น เกิดขึ้นกับเฉพาะผู้รายงาน เป็นส่วนใหญ่ ส่วน
ผู้ฟังการรายงานจะแสดงพฤติกรรมดังกล่าวแล้วหรือไม่นั้น ยังไม่มีการวัดผลแต่อย่างใด

สิ่งที่ได้จากการสังเกตการสอน ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตการสอนช่วยให้ทราบถึง
การสอนแบบรายงานและอธิบายในชั้นใดเป็นอย่างไร โดยมีข้อที่นำสังเกตดังนี้

๑. ผู้เรียนส่วนใหญ่มักไม่มีส่วนร่วมอธิบายแสดงความคิดเห็นหรือขอของใจ

๒. อาจารย์มีใคร่ครุ่หรือยั่วใหญ่เรียนใครจะใคร่อธิบายอีกตามปัญหา

๓. ผู้รายงานส่วนใหญ่กระตือรือร้นที่จะอธิบายแสดงความคิดเห็น และมีการเตรียมตัว

ที่ดี ซึ่งอาจจะ เนื่องจากอาจารย์ใคร่ครุ่แล้วล่วงหน้าว่าจะใคร่แนของรายงานและอธิบายกลุ่มเหล่านี้
ด้วย หรืออาจจะ เป็นความกระตือรือร้นเองก็ตาม ลักษณะที่เป็นเช่นนี้แสดงให้เห็นถึงผลดีของการจัด
กิจกรรมการเรียนการสอนแบบนี้อาจช่วยให้ผู้รายงานได้มีโอกาสไปศึกษาค้นคว้าในหัวข้อเรื่องที่ได้รับ
มอบหมายควยกัน เป็นกลุ่ม ส่งเสริมให้ผู้ร่วมงานควยกันมีมนุษยสัมพันธ์ ส่งเสริมการถกเถียงอภิปรายหา
ความรู้จากห้องสมุด อันเป็นวิธีการเรียนที่ดี และน่าปลุกฝัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับการเรียนใน
ระดับชั้น

๔. กิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับการสอนแบบอธิบายหรือรายงานนี้ น่าจะจัดหา
วิธีการวัดผล การอธิบายหรือรายงานเหล่านี้ทันทีเมื่อจบการอธิบายหรือรายงาน ทั้งนี้เพื่อที่จะ
เป็นเครื่องมื่อกระตุ้นให้ผู้ฟังรายงานหรือการอธิบายนั้นได้เอาใจใส่ในการร่วมกิจกรรม โดยการฟัง
ตามและติดตามไปควย อาจารย์ผู้สอนควรจะทำกับการรายงานหรืออธิบายนี้โดยควรจะมีเวลาเหลือ
สำหรับผู้ฟังที่จะอธิบายอีกตาม

ตาราง ๘ แสดงการสำรวจของพฤติกรรมในแบบทดสอบของอาจารย์ผู้สอน ซึ่งทำการทดสอบ
ผู้เรียน

	พฤติกรรม						รวม รวม
	ความจ กาสำรวจ	ความเข้าใจ กาสำรวจ	การนำไปใช้ กาสำรวจ	การวิเคราะห์ กาสำรวจ	การสังเคราะห์ กาสำรวจ	การประเมินค่า กาสำรวจ	
๔๖	๖๐	๑๐	๖๔	—	๓	๑๐๐	
๖๐	๑๓.๕	๖.๕	๑๐	๘.๓๓	๑.๖๗	๑๐๐	
๕๓.๕	๒๐	๖.๖๕	๓.๕	—	๘.๓๕	๑๐๐	
๖๔.๓๕	๑๓.๕๗	.๗๑	๑๕	—	๑.๕๖	๑๐๐	
๑๑.๕๐	๔๓.๐๐	๓๔.๖๐	—	—	๑๑.๕๐	๑๐๐	
๔๔.๐๔	๖๖.๕๖	๑๐.๗๓	๑๑.๓	๑.๖๗	๕.๕๔	๑๐๐	

จากการวาง ๘ แสดงว่าจำนวนข้อสอบที่เน้นความจำมากที่สุด คือมีร้อยละ ๔๔.๐๔ พฤติกรรมที่มีมาก
เป็นอันดับสอง ได้แก่ความเข้าใจมีร้อยละ ๖๖.๕๖ และรองลงไปได้แก่ การวิเคราะห์ การนำไปใช้
การประเมินค่า และการสังเคราะห์ มีมีร้อยละ ๑๑.๓ ๑๐.๗๓ ๕.๕๔ และ ๑.๖๗ ตามลำดับ

วิชาการประเมินผลการศึกษา

ตอนที่ ๑ ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม

จุด ก. แบบสอบถามอาจารย์

หมวดที่ ๑ ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการวิจัย จำแนกได้ดังนี้

๑. เพศ ชาย ๕ คน

หญิง ๕ คน

๒. อายุ จำแนกได้ดังนี้

อายุ	จำนวนคน
๒๕ - ๒๙	๑
๓๐ - ๓๔	๓
๓๕ - ๓๙	๔
๔๐ - ๔๔	๒
๔๕ - ๔๙	๑
๕๐ - ๕๔	๓

อายุอาจารย์โดยเฉลี่ยเท่ากับ ๓๕.๘๔๗ ปี และผู้วิจัยได้จำแนกกลุ่มอาจารย์ตามอายุโดยใช้อายุเฉลี่ยเป็นเกณฑ์ ดังนี้

อาจารย์ที่มีอายุมาก มีจำนวน ๒ คน เกิดเมื่อร้อยละ ๔๖.๘๕๗

อาจารย์ที่มีอายุน้อย มีจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๑๔๒

๓. วุฒิทางวิชาชีพแยกเป็น

ปริญญาโทในประเทศจำนวน ๕ คน

ปริญญาโทต่างประเทศจำนวน ๔ คน

ปริญญาเอก จำนวน ๕ คน

ผู้วิจัยได้จำแนกอาจารย์ตามวุฒิเป็น ๒ กลุ่ม คือ

อาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโทมีจำนวน ๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๒๘๕

อาจารย์ที่มีวุฒิสองกว่าปริญญาโทมีจำนวน ๕ คน เกิดเป็นร้อยละ ๓๕.๓๖๘

๔. ประสิทธิภาพในการสอนวิชาการประเมินผลการศึกษา

จำนวนภาคเรียน	จำนวนคน
๓๖	๑
๓๐	๑
๒๐	๑
๑๐	๑
๕	๑
๔	๓
๓	๑
๒	๒
๑	๑
๑	๑
๑	๑

อาจารย์ผู้สอนมีประสิทธิภาพโดยเฉลี่ยคนละ ๑๑.๐๗ ภาคเรียน และผู้วิจัย
ได้จำแนกอาจารย์ตามประสิทธิภาพการสอนวิชาการประเมินผลการศึกษาออกเป็น ๒ กลุ่ม
คือ

อาจารย์ที่มีประสิทธิภาพการสอนมากปีจำนวน ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๔๒๖

อาจารย์ที่มีประสิทธิภาพการสอนน้อยมีจำนวน ๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๘.๕๗๔

ตาราง ๔๗ แสดงค่าคะแนนด้านความรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการประเมินผล
การศึกษานองอาจารย์ผู้สอน

ตาราง ๘๗ แสดงว่าคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการประเมินผลการศึกษาของอาจารย์ผู้สอน

คะแนน (X) คะแนนเต็ม ๒๓	ความถี่ (f)
๑๗	๑
๑๓	๒
๑๒	๑
๑๑	๓
๙	๑
๘	๒
๕	๒
๓	๒
$\Sigma fX = ๑๒๘$	$\Sigma f = ๑๘$

$$\bar{X} = ๘.๘๒๒๒$$

จากตาราง ๘๗ ปรากฏผลว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยในเกณฑ์ต่ำกว่าครึ่งของคะแนนเต็มทั้งหมด แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจความมุ่งหมายที่แปลเป็นพฤติกรรม หรืออาจารย์บางคนอาจไม่เข้าใจคำว่า พฤติกรรมที่สามารถวัดได้ แต่อย่างไรก็ตาม อาจารย์ส่วนใหญ่ที่คะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเกินคะแนนเฉลี่ย กล่าวคือ อาจารย์ได้คะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยปีจำนวน ๘ คน และอาจารย์ที่มีคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย จำนวน ๒ คน

ตาราง ๔๔ แสดงภาวะแนวความเข้าใจในการสอนของอาจารย์สอนวิชาการระเบียบการศึกษ

คะแนน (Y) คะแนนเต็ม ๖๕	ความถี่ (f)
๖๐	๑
๕๑	๑
๔๕	๒
๔๔	๑
๔๖	๑
๔๔	๒
๔๓	๑
๔๐	๑
๓๖	๑
๓๕	๑
๓๔	๑
๓๓	๑
$\Sigma fY = ๕๑๘$	$N = ๑๘$

$$Y = ๘๓.๖๘๒๘$$

จากตาราง ๔๔ ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยค่าการสอบของอาจารย์สอนวิชาการระเบียบการศึกษามีค่าเท่ากับ ๘๓.๖๘๒๘ อาจารย์ส่วนใหญ่ได้คะแนนการสอนในอัตราสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย คือมีอาจารย์ที่ได้คะแนนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยมีจำนวน ๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๑๑๒ และอาจารย์ที่ได้คะแนนสอนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยมีอัตราร้อยละ ๒๖.๘๘๙

ตาราง ๔๕ แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา

คะแนน (Z) คะแนนเต็ม ๖๐	ความถี่ (f)
๕๗	๑
๕๖	๑
๕๒	๑
๕๑	๑
๔๕	๑
๔๔	๓
๔๓	๒
๓๕	๑
๓๖	๑
๓๘	๑
๒๑	๑
$\sum fZ = ๒๓๓$	$\sum f = ๑๔$

$$\bar{Z} = ๔๕.๒๑๔๒$$

จากตาราง ๔๕ ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยค่าวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษายี่ค่าเท่ากับ ๔๕.๒๑๔๒ ซึ่งอาจารย์ส่วนใหญ่มีคะแนนค่านี้คือ กล่าวคือมีอาจารย์จำนวน ๑๐ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๗๑.๔๒๘ มีคะแนนค่าการสอนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยปีอาจารย์ ๔ คน คิดร้อยละ ๒๘.๕๗๑ ที่มีคะแนนการประเมินผลต่ำกว่าอัตราเฉลี่ย

ตาราง ๕๐ แสดงค่าคะแนนด้านการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการประเมินผล การศึกษาของอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
อายุมาก	อายุน้อย
คะแนน (X_1)	คะแนน (X_2)
๑๓	๑๗
๑๓	๑๒
๑๑	๑๑
๕	๑๑
๕	๕
๓	๖
	๖
	๓
$\sum X_1 = ๕๐$	$\sum X_2 = ๗๕$
$N_1 = ๖$	$N_2 = ๘$
$\bar{X}_1 = ๘.๓๓๓๓$	$\bar{X}_2 = ๙.๓๗๕๐$

$$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2} = ๒.๓๙๐๗$$

$$t = -๐.๔๓๕๗$$

ค่า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ๐.๕

จากตาราง ๕๐ ปรากฏว่าอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษาที่มีอายุมาก มีความสามารถในการรับรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อย ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น เราจึงยอมรับสมมติฐานที่เป็นกลาง และในขณะเดียวกันผลการันคว่าใช่เป็นไปคาบสมมติฐานของกัรววิจัยที่กล่าวว่ อาจารย์ที่มีอายุมาก จะสามารถรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรคกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อย

ตาราง ๕๑ แสดงค่าคะแนนด้านความเข้าใจในการสอนวิชาการประเมินผลการศึกษา
ของอาจารย์ที่มีอายุต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
อายุมาก	อายุน้อย
คะแนน (Y ₁)	คะแนน (Y ₂)
๖๐	๔๖
๘๑	๔๔
๔๕	๔๔
๔๕	๔๒
๔๘	๔๐
๗๕	๓๖
	๓๔
	๓๓
$\Sigma Y_1 = ๖๔๒$	$\Sigma Y_2 = ๓๑๕$
$N_1 = ๖$	$N_2 = ๘$
$\bar{Y}_1 = ๑๐๖.๖๖๖$	$\bar{Y}_2 = ๓๙.๓๗๕$

$$\frac{\Sigma Y_1 - \Sigma Y_2}{t} = \frac{๓๒๗}{๖}$$

$$t = ๖.๕๓๖๕$$

ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๕

จากตาราง ๕๑ ปรากฏผลว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษาที่มีอายุมากมี
คะแนนด้านการศึกษาวิชาการประเมินผลการศึกษา มากกว่าอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุน้อย อย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติ ดังนั้นเราจึงปฏิเสธสมมติฐานที่เป็นกลาง และในขณะเดียวกันผลการศึกษา
ก็ยืนยันไปตามสมมุติฐานที่กล่าวว่า 'อาจารย์ที่มีอายุมากจะสามารถเข้าใจในการสอนดีกว่า
อาจารย์ที่มีอายุน้อย'

ตาราง ๕๖ แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษามืออายุต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
อายุมาก	อายุน้อย
คะแนน (Z ₁)	คะแนน (Z ₂)
๔๘	๕๗
๔๘	๕๖
๔๘	๕๖
๔๗	๕๖
๓๕	๔๘
๓๖	๔๗
	๓๕
	๒๖
$\Sigma Z_1 = ๒๖๗$	$\Sigma Z_2 = ๓๖๖$
$N_1 = ๖$	$N_2 = ๘$
$\bar{Z}_1 = ๔๔.๕๐๐$	$\bar{Z}_2 = ๔๕.๗๕๐๐$

$$S_{\bar{Z}_1 - \bar{Z}_2} = ๕.๘๕๐๖$$

$$t = -.๒๓๐๖$$

ค่า t ไบนี้นัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๕

จากตาราง ๕๖ ปรากฏผลว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษามืออายุมาก มีคะแนนความเข้าใจในการวัดผลต่ำกว่าอาจารย์ที่มืออายุน้อยเล็กน้อย แต่ไบนี้นัยสำคัญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น เราจึงยอมรับสมมติฐานที่เป็นกลาง และในขณะเดียวกันผลการศึกษาก็ไม่สนับสนุนการวิจัยที่กล่าวว่า 'อาจารย์ที่มืออายุมาก สามารถเข้าใจในการวัดผลต่ำกว่าอาจารย์ที่มืออายุน้อย'

ตาราง ๕๓ แสดงค่าคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการประเมินผล การศึกษาของอาจารย์ที่มีวุฒิต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
ปริญญาเอก	ปริญญาโท
คะแนน (X ₁)	คะแนน (X ₂)
๑๓	๑๗
๑๓	๑๒
๑๑	๑๑
๕	๑๑
๓	๕
	๖
	๖
	๕
	๓
$\Sigma X_1 = ๔๕$	$\Sigma X_2 = ๘๐$
$N_1 = ๕$	$N_2 = ๕$
$\bar{X}_1 = ๙$	$\bar{X}_2 = ๘.๘๘๘๘$

$$S_{X_1 - \bar{X}_2} = 1.๘๘๘๘$$

$$t = .๐๕๔๖$$

ค่า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๕

จากตาราง ๕๓ ปรากฏผลว่าอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษาที่มีวุฒิปริญญาเอกมีคะแนน การรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูงกว่าอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโทเพียงเล็กน้อย แต่ไม่มีความ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นเราจึงยอมรับสมมุติฐานที่เป็นกลาง และในขณะเดียวกันก็ปฏิเสธสมมุติฐานของการวิจัยที่กล่าวว่า อาจารย์ที่มีวุฒิสูงกว่าจะدابารกเข้าใจจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรต่ำกว่าอาจารย์ที่มีวุฒิต่ำกว่า

ตาราง ๕๘ แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนจากการประเมินผลการศึกษานักเรียนต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
ปริญญาเอก	ปริญญาโท
คะแนน (Y ₁)	คะแนน (Y ₂)
๖๐	๘๖
๕๑	๘๘
๘๘	๘๘
๘๘	๘๒
๘๘	๘๐
	๓๖
	๓๕
	๓๘
	๓๓
$\Sigma Y_1 = ๖๘๗$	$\Sigma Y_2 = ๓๕๘$
$N_1 = ๘$	$N_2 = ๘$
$\bar{Y}_1 = ๘๖.๘$	$\bar{Y}_2 = ๓๘.๓๓๓๓$

$$s^2_{\bar{Y}_1 - \bar{Y}_2} = ๖.๘๘๘๘$$

$$t = ๘.๓๘๑๘$$

ถ้า t นี้มีค่าสำคัญทางสถิติที่ .๐๑

จากตาราง ๕๘ แสดงว่าอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาเอกสามารถมีความเข้าใจในการสอนวิชาการประเมินผลการศึกษา ดีกว่าอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นเราจะปฏิเสธสมมติฐานที่เป็นกลาง และในขณะเดียวกันสมมติฐานของการวิจัยในข้อที่ว่า อาจารย์ที่มีวุฒิต่ำกว่าสามารถเข้าใจในด้านการสอนดีกว่าอาจารย์ที่มีวุฒิต่ำกว่าไม่เป็นจริง

ตาราง ๕๘ แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการวิจัยของอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษาของอาจารย์ที่มีวุฒิต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
ปริญญาเอก	ปริญญาโท
คะแนน (Z ₁)	คะแนน (Z ₂)
๘๘	๘๗
๘๘	๘๖
๘๓	๘๓
๓๘	๘๐
๓๖	๘๘
	๘๘
	๘๗
	๓๘
	๒๐
$\Sigma Z_1 = ๒๐๘$	$\Sigma Z_2 = ๘๐๘$
$N_1 = ๘$	$N_2 = ๘$
$\bar{Z}_1 = ๘๓$	$\bar{Z}_2 = ๘๖$

$$\frac{S_{Z_1} - \bar{Z}_2}{t} = \frac{๘.๕๘๘๘}{-๘.๕๘๐๐}$$

ค่า t ไม่เป็นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๕๘ แสดงว่าอาจารย์ที่ป่วฒิปริญญาเอก มีความเข้าใจในก้าแกการวิจัยวิชาการประเมินผลการศึกษาต่ำกว่าอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโท แต่ไม่แตกต่างกันอย่างป่ยัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ เราจึงยอมรับสมมุติฐานที่เป็นกลาง และในขณะเกี่ยวกับผลการศึกษาไป่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้สำหรับการวิจัยว่า อาจารย์ที่ป่วฒิต่างวิชาจะสูงกว่าจะสามารถป่กว่ามเข้าใจในค้านการวิจัยสูงกว่าอาจารย์ที่ป่วฒิต่างวิชาซ้พต่ำกว่า

ตาราง ๘๖ แสดงค่าคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายหลักสูตรวิชาการประเมินผลการศึกษาของอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
ประสบการณ์มาก	ประสบการณ์น้อย
คะแนน (X ₁)	คะแนน (X ₂)
๑๓	๑๙
๑๓	๑๒
๓	๑๑
	๑๑
	๑๑
	๙
	๖
	๖
	๘
	๕
	๓
$\sum X_1 = ๒๙$	$\sum X_2 = ๙๖$
$N_1 = ๓$	$N_2 = ๑๑$
$\bar{X}_1 = ๙.๖๖๖๖$	$\bar{X}_2 = ๘.๖๓๖๓$

$$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2} = ๘.๖๓๖๓$$

$$t = ๑.๖๖๖๖$$

ถ้า t ไขว้เขวสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
 จากตาราง ๘๖ ปรากฏผลว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษาที่มีประสบการณ์การ
 สอนมาก มีคะแนนค่าการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูงกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์การ
 สอนน้อย อย่างไขว้เขวสำคัญทางสถิติ ผลของการศึกษานี้จึงสอดคล้องกับสมมุติฐานที่เป็นกลาง
 และในขณะเดียวกัน ไขว้เขวสอดคล้องกับสมมุติฐานของการศึกษาที่กล่าวว่า อาจารย์ที่มีประสบการณ์
 การสอนมากจะมีความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดีกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอนน้อย

ตาราง ๕๘ แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการศึกษาที่เป็นผล การศึกษาที่ประสบการณ์ต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
ประสบการณ์มาก	ประสบการณ์น้อย
คะแนน (Y ₁)	คะแนน (Y ₂)
๕๐	๖๐
๔๕	๔๕
๔๘	๔๖
	๔๔
	๔๔
	๕๖
	๕๐
	๓๖
	๓๕
	๓๘
	๓๓
$\Sigma Y_1 = ๑๔๘$ $N_1 = ๓$ $Y_1 = ๔๙.๓๓๓๓$	$\Sigma Y_2 = ๕๖๓$ $N_2 = ๑๑$ $Y_2 = ๕๑.๑๘๑๘$

$$\frac{S_{\bar{Y}_1 - \bar{Y}_2}}{t} = \frac{๘.๓๓๓๘}{๑.๕๖๗๘}$$

ถ้า t ไขว้สำคัญทางสถิติที่ .๐๕

จากตาราง ๕๘ ปรากฏว่าอาจารย์ผู้สอนวิชาการศึกษาที่เป็นผลการศึกษาที่ประสบการณ์ การสอนมาก มีคะแนนด้านการสอนมากกว่าอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์การสอนเล็กน้อย และ ไขว้สำคัญทางสถิติ ดังนั้น เราจึงยอมรับสมมุติฐานที่เป็นกลาง และในขณะที่เกี่ยวข้องกับผล ของการศึกษาไปเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้สำหรับการวิจัยว่า อาจารย์ที่มีประสบการณ์การ สอนมากจะมีความเข้าใจในการสอนดีกว่าอาจารย์ที่ประสบการณ์น้อย

ตาราง ๕๕ แสดงค่าคะแนนด้านความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการศึกษา เป็นผลการศึกษาเปรียบเทียบการต่างกัน

ประสบการณ์ของครูอาจารย์	
ประสบการณ์มาก	ประสบการณ์น้อย
คะแนน (Z ₁)	คะแนน (Z ₂)
๘๘	๕๗
๓๕	๕๖
๘๖	๕๖
	๕๖
	๘๘
	๘๘
	๘๗
	๘๗
	๓๘
	๖๖
$\Sigma Z_1 = ๖๒๓$	$\Sigma Z_2 = ๕๑๐$
$N_1 = ๓$	$N_2 = ๑๖$
$\bar{Z}_1 = ๘๗$	$\bar{Z}_2 = .๕๖.๓๖๓๖$

$$s_{\bar{Z}_1 - \bar{Z}_2} = ๖.๓๖๖๓$$

$$t = -๘.๘๖๘$$

ถ้า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๕๕ แสดงว่าอาจารย์ผู้สอนวิชาการศึกษา มีประสบการณ์การสอนมาก มีคะแนนด้านความเข้าใจในการวัดผลน้อยกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอนน้อย อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นเราจึงขอรับรองคุณครูที่เป็นกลาง และในขณะเดียวกัน ผลการของการศึกษาไม่เป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัยที่ว่า อาจารย์ที่มีประสบการณ์มาก จะสามารถเข้าใจในด้านการวัดผลดีกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์น้อย

ตาราง ๕๕ แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับคะแนนความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาชีพการประมงแผนกการศึกษา

คะแนนการรับรู้ (X)	คะแนนการสอน (Y)
๑๗	๓๘
๑๓	๕๑
๑๓	๔๕
๑๖	๔๘
๑๑	๖๐
๑๑	๓๖
๑๑	๓๓
๕	๘๐
๖	๔๔
๖	๘๖
๕	๘๕
๕	๓๕
๓	๘๖
๓	๔๘

• $r_{xy} = -.๐๗๓๓$

ถ้า r_{xy} ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๕๕

ตาราง ๕๕ แสดงว่าคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับคะแนนค่าความเข้าใจในการสอน มีความสัมพันธ์กันโดยทางกลับ แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นเราจึงยอมรับสมมติฐานที่เมื่อกวาง และในขณะเกี่ยวกับผลของการศึกษาไปไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยที่กล่าวว่า "คะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับคะแนนค่าความเข้าใจในการสอนของอาจารย์จะมีความสัมพันธ์โดยตรงต่อกัน"

ตาราง ๒๐ แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจในการสอนกับคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา

คะแนนการสอน Y	คะแนนการวัดผล Z
๓๘	๒๐
๕๑	๓๖
๔๕	๓๕
๔๔	๕๖
๖๐	๔๕
๓๖	๓๔
๓๓	๔๗
๔๐	๕๗
๕๔	๕๒
๔๗	๕๔
๕๕	๔๘
๓๕	๕๗
๔๖	๕๖
๔๘	๔๘

$r_{yz} = .๖๔๕๒$

r_{yz} ไข่มุ่ยสาคักทางสถิติให้ระกัษ .๕๕

จากตาราง ๒๐ แสดงว่า คะแนนค่าความเข้าใจในการสอนกับคะแนนค่าความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอน บ่กวางสัมพันธ์โดยตรงต่อกันเพียงเล็กน้อย ไข่มุ่ยสาคักทางสถิติ คังนั้นเราจึงยอมรับสมมุติฐานที่เมื่อกกลาง และในขณะเดียวกัน ผลของการศึกษาไปเป็นไปตาม สมมุติฐานของการวิจัยที่ว่า คะแนนค่าความเข้าใจในการสอน และคะแนนค่าความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษาจะม่ความสัมพันธ์โดยตรงต่อกัน

ตาราง ๒๑ แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร กับคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนจากการประเมินผลการศึกษา

คะแนนการรับรู้ X	คะแนนการวัดผล Z
๑๗	๒๖
๑๓	๓๖
๑๓	๓๕
๑๒	๔๖
๑๓	๔๕
๑๑	๓๔
๑๑	๔๗
๕	๔๗
๖	๕๒
๖	๔๕
๕	๔๕
๕	๔๗
๓	๖๑
๓	๕๕

$$r_{yz} = -.๖๐๔๘$$

ถ้า r_{yz} ไม่เป็นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๕๕

ตาราง ๒๑ แสดงว่า คะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับคะแนนความเข้าใจในการวัดผลมีความสัมพันธ์กันในทางผกผัน อย่างไม่เป็นัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ อาจารย์ที่รับรู้ในจุดมุ่งหมายก็จะวัดผลได้ไม่ดี แต่อาจารย์ที่รับรู้จุดมุ่งหมายได้น้อยกว่า จะวัดผลได้ดีกว่า ดังนั้นเราจึงมีคุณสมบัติฐานที่เป็นกลาง และในขณะเดียวกันก็มีคุณสมบัติฐานสำหรับการวิจัยที่เราตั้งไว้ด้วย

หมวดที่ ๒ สภาพการศึกษารูปแบบและการรับรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตร วิชาการ
 ระเบียบผลการศึกษา

ตาราง ๒๒ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการ ระเบียบผลการศึกษา จำแนกตามคำตอบใน
 เรื่องการประชุมปรึกษารื้อกันเกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาของหลักสูตร

ความสม่ำเสมอในการประชุม	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ประชุมปรึกษารื้อกันอยู่เสมอ	๒	๘๒.๘๕๗
๒. ประชุมปรึกษารื้อกันเมื่อเริ่มสอนแต่ละเทอม	๑	๗.๑๘๒
๓. ประชุมปรึกษารื้อกันเมื่อเริ่มต้นปีการศึกษาใหม่	-	
๔. ประชุมปรึกษารื้อกันน้อยครั้ง	๘	๒๘.๘๗๑
๕. ไม่เคยมีการประชุมปรึกษารื้อกันแต่อย่างใด	๓	๒๐.๘๓๒
รวม	๑๔	๑๐๐

จากตาราง ๒๒ แสดงว่า อาจารย์ประชุมปรึกษารื้อกันอยู่เสมอ นับมากที่สุดมีร้อยละ ๘๒.๘๕๗ อาจารย์ที่ประชุมปรึกษารื้อกันน้อยครั้งมีมากที่สุดรองลงไปคือร้อยละ ๒๘.๘๗๑ อาจารย์ที่ไม่มีการประชุมปรึกษารื้อกันแต่อย่างใดมีมากที่สุดสาม คือมีร้อยละ ๒๐.๘๓๒ อาจารย์ที่ประชุมปรึกษารื้อกันเมื่อเริ่มสอนแต่ละเทอมมีมากที่สุดเป็นอันดับสี่ คือมีร้อยละ ๗.๑๘๒ ไม่ที่อาจารย์ผู้ใดที่ประชุมปรึกษารื้อกันเมื่อเริ่มต้นปีการศึกษาใหม่

ตาราง ๒๓ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการศึกษา ประจำผลการศึกษา จำแนกตามคำตอบ เกี่ยวกับลักษณะการศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ลักษณะของการศึกษาทำความเข้าใจ	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. เกยศึกษาและทำความเข้าใจอย่างละเอียด เพื่อนำมาตีความเป็นพฤติกรรมที่ปฏิบัติได้	๑๒	๘๘.๙๑๘
๒. เกยอ่านและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างละเอียด แต่ไม่ได้นำมาตีความเป็นพฤติกรรม	๒	๑๔.๒๘๕
๓. เกยอ่านและรับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไว้ แต่ไม่ได้ศึกษารายละเอียด	-	-
๔. ไม่เคยอ่านจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อน	-	-
รวม	๑๔	๑๐๐

ตาราง ๒๓ แสดงว่า อาจารย์ที่เกยศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายอย่างละเอียด เพื่อนำมาตีความเป็นพฤติกรรมที่ปฏิบัติได้มีมากที่สุด คือมีร้อยละ ๘๘.๙๑ อาจารย์ที่เกยอ่านและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างละเอียด แต่ไม่ได้นำมาตีความเป็นพฤติกรรมมีรองลงไปคือมีร้อยละ ๑๔.๒๘ ไม่พออาจารย์คนใดที่ไม่เคยอ่านจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อน และไม่เคยอ่านและรับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไว้ แต่ไม่ได้ศึกษารายละเอียด

ตาราง ๒๘ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จากแหล่งที่รับทราบ
จุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชานี้

แหล่งที่รับทราบความมุ่งหมายของหลักสูตร	จำนวนอาจารย์	ถ้าส่วนร้อย
๑. จากเอกสารหลักสูตรหรือประมวลการสอนรายวิชาการ การศึกษาของคณะกรรมการศึกษา วิทยาลัยวิชาการ ศึกษา	๘	๒๘.๒๘๘
๒. จากเอกสารมีระบอบการ เรียนวิชา	๑	๓.๑๘๒
๓. จากหัวหน้าภาควิชาการศึกษา	๑	๓.๑๘๒
๔. จากเพื่อนร่วมงานที่เคยสอนมาก่อน	-	
๕. จากเอกสารของต่างประเทศ		
๖. คิดขึ้นเอง	๑	๓.๑๘๒
๗. ไปได้ศึกษาจากทั่วโลก	-	
๘. หลายแหล่งรวมกัน	๒	๖.๓๖๔
รวม	๑๔	๑๐๐

จากตาราง ๒๘ แสดงว่า อาจารย์ที่รับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรจากเอกสาร
หลักสูตรหรือประมวลการสอนรายวิชาการศึกษา ของคณะกรรมการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ปีมากที่สุดคือมีร้อยละ ๒๘.๒๘๘ อาจารย์ที่ศึกษาจากหลายแหล่งรวมกันซึ่งมากที่สุดรองลงไปคือ
ร้อยละ ๑๔.๒๘๘ อาจารย์ที่ศึกษาจากเอกสารประมวลการเรียน จากหัวหน้าภาควิชาการศึกษา
ศึกษา และคิดขึ้นเอง มีจำนวนเท่ากับคือร้อยละ ๓.๑๘๒ ไม่มีอาจารย์ผู้ใดที่ศึกษาจากแหล่ง
คือไม่มีจากเพื่อนร่วมงาน จากเอกสารต่างประเทศ และไม่บังอาจารย์ผู้ใดที่ไม่ได้ศึกษาจาก
ทั่วโลก

ตาราง ๒๕ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษาคำแนกตามการประเมินตนเอง ในเรื่องเกี่ยวกับระบียบความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชานี้

ระบียบความเข้าใจ	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. กวาก	๒	๘๒.๘๕๗
๒. กี่	๘	๘๑.๑๘๖
๓. ปานกลาง	-	-
๔. น้อย	-	-
๕. ไม่เข้าใจเลย	-	-
รวม	๑๘	๑๐๐

จากตาราง ๒๕ แสดงว่า อาจารย์ที่ประเมินว่าตนเองเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชานี้ดี มีมากที่สุดคือมีร้อยละ ๕๗.๑๘ อาจารย์ที่ประเมินว่าตนเองเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชานี้ก่อกวาก มีมากรองลงไปคือมีร้อยละ ๘๒.๘๖ ในขณะที่อาจารย์กนใดที่ประเมินว่าตนเองเข้าใจจุดมุ่งหมายปานกลาง น้อย และไม่เข้าใจเลย

ตาราง ๒๒ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษาระดับกลาง การทำ ความตกลงในเรื่องจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับผู้เรียน

ลักษณะของการทำความตกลง	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ทำความตกลงกันอย่างละเอียด	๑๐	๗๖.๘๒๘
๒. ทำความตกลงกันเล็กน้อย	๘	๖๘.๕๖๑
๓. ให้ผู้เรียนไปศึกษาด้วยตนเอง	-	-
๔. ไม่ได้ทำความตกลงกับผู้เรียนเลย	-	-
รวม	๑๘	๑๐๐

จากตาราง ๒๒ แสดงว่า อาจารย์ที่ทำความตกลงกับผู้เรียนในเรื่อง จุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างละเอียดมีมากที่สุดคือมีร้อยละ ๗๖.๕๓ ส่วนอาจารย์ ที่ทำความตกลงกับผู้เรียนเพียงเล็กน้อยมีมากรองลงไปคือร้อยละ ๒๘.๘๗ ไม่มี อาจารย์ผู้ใดทำให้ผู้เรียนไปศึกษากด้วยตนเอง หรือไม่ได้ทำความตกลงกับผู้เรียนเลย

หมวดที่ ๓ การสอบ

ตาราง ๒๗ แสดงจำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการศึกษา จาณะตาม
อัตราว่างส่งำเสนอของการทำแผนการสอน

อัตราว่างส่งำเสนอ	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อยละ
๑. ทำเสนอ	๘	๕๗.๑๘๒
๒. ทำเป็นส่วนใหญ่	๕	๓๘.๗๑๘
๓. ทำบ้างไปก็บ้าง	๑	๗.๑๘๒
๔. ไม่ค่อยทำ	-	-
๕. ไม่ทำเลย	-	-
รวม	๑๔	๑๐๐

จากตาราง ๒๗ แสดงว่า อาจารย์ที่ทำแผนการสอนส่งำเสนอมากที่สุด
คือร้อยละ ๕๗.๑๘ อาจารย์ที่ทำแผนการสอนเป็นส่วนใหญ่มีมากถึงร้อยละ
๓๘.๗๒ อาจารย์ที่ทำแผนการสอนบ้างทำบ้างเป็นอันดัยสูง คือร้อยละ
๗.๑๘ สำหรับอาจารย์ที่ไปก็ไปทำแผนการสอน และอาจารย์ที่ไม่ไปก็ไปเลย
ที่สุด คือไม่ไปเลย

ตาราง ๒๔ แสดงจำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการศึกษาว่าแนกตามลักษณะการเตรียมสอน

ลักษณะของการเตรียมการสอน	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. เตรียมก่อนเข้าสอนเป็นรายรายชั่วโมง	๒	๘๖.๘๕๗
๒. เตรียมเพื่อจะขึ้นบทเรียนใหม่	๔	๖๘.๕๗๑
๓. เตรียมเป็นรายสัปดาห์	๓	๒๑.๘๒๖
๔. เตรียมเฉพาะบทที่เห็นว่ายาก	๑	๗.๑๘๒
๕. ไม่ได้เตรียมเพราะสอนมานานจนชำนาญ	-	-
รวม	๑๐	๑๐๐

จากตาราง ๒๔ แสดงว่า อาจารย์ที่เตรียมการสอนก่อนจะเข้าสอนเป็นรายชั่วโมงมีมากที่สุดที่ร้อยละ ๘๖.๘๕ อาจารย์ที่เตรียมเมื่อจะขึ้นบทใหม่เท่านั้นมีมากรองลงไปคือร้อยละ ๖๘.๕๗ อาจารย์ที่เตรียมเป็นรายสัปดาห์มีมากที่สุดที่สามคือร้อยละ ๒๑.๘๓ อาจารย์ที่เตรียมเฉพาะบทที่เห็นว่ายากมีมากที่สุดที่ร้อยละ ๗.๑๘ ไม่มีอาจารย์ผู้ใดที่ไม่ได้เตรียมเพราะสอนมาจนชำนาญ

ตาราง ๒๕ แสดงจำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา ว่าแนกตาม
 ลักษณะในการปฏิบัติการสอนตามที่ได้เตรียมการสอนไว้เพียงใด

ลักษณะของการปฏิบัติ	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด	๓	๓๑.๘๒๖
๒. ปฏิบัติตามเพียงบางส่วน และดัดแปลงเพียง บางส่วน เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพห้องเรียนใน ขณะนั้น	๑๖	๗๘.๕๗๓
๓. ไม่ค่อยได้ปฏิบัติตามที่เตรียมการสอนไว้แล้ว	-	-
๔. ไม่ได้ปฏิบัติตามที่เตรียมการสอนมาเลย	-	-
รวม	๑๙	๑๐๐

จากตาราง ๒๕ แสดงว่า อาจารย์ที่ปฏิบัติการสอนตามที่เตรียมการสอนเป็น
 บางส่วน และดัดแปลงเพียงบางส่วนเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพห้องเรียนในขณะนั้น มีมากที่สุดคือร้อยละ ๗๘.๕๗ อาจารย์ที่ปฏิบัติการสอนตามที่เตรียมไว้อย่างเคร่งครัดมีร้อยละ
 ๓๑.๘๒ อาจารย์ที่ไม่ค่อยได้ปฏิบัติตามที่เตรียมการสอนไว้แล้วปรากฏว่า ไม่มีเลย
 เช่นเดียวกับอาจารย์ที่ไม่ได้ปฏิบัติตามที่เตรียมการสอนมาเลย

ตาราง ๓๐ แสดงจำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามความถี่ เห็นว่าการเตรียมการสอนจะช่วยให้การสอบของตนดีขึ้นเพียงใด

ประเภทของความถี่เห็น	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ค่อนข้าง	๗	๕๐
๒. ค่อนข้าง	๗	๕๐
๓. ปานกลาง	-	
๔. เฉย ๆ	-	
รวม	๑๔	๑๐๐

จากตาราง ๓๐ แสดงว่า อาจารย์ที่เห็นว่าการเตรียมการสอนจะช่วยให้การสอบดีขึ้น ค่อนข้าง และ ค่อนข้าง มีจำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ อาจารย์ที่เห็นว่าการเตรียมการสอนจะช่วยให้ การสอบดีขึ้นปานกลางไม่มีปรากฏเลย เช่นเดียวกับอาจารย์ที่เห็นว่าการเตรียมการสอนมีเฉย ๆ

ตาราง ๓๑ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามความสม่ำเสมอ ของการใช้อุปกรณ์การสอน ในการสอนเวลานี้

ความสม่ำเสมอของการใช้อุปกรณ์	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ใช้สม่ำเสมอ	๑	๗.๑๔๒
๒. ใช้เป็นส่วนใหญ่	๔	๕๗.๑๔๒
๓. ไม่ค่อยใช้เป็นส่วนใหญ่	๘	๕๗.๑๔๒
๔. ไม่เคยใช้	๑	๗.๑๔๒
รวม	๑๔	๑๐๐

จากตาราง ๓๑ แสดงว่า อาจารย์ที่ใช้อุปกรณ์การสอนเป็นส่วนใหญ่มากที่สุดคือ มีร้อยละ ๕๗.๑๔๒ อาจารย์ที่ไม่ค่อยใช้อุปกรณ์การสอนเป็นส่วนใหญ่มีรองลงมาคือร้อยละ ๕๗.๑๔๒ อาจารย์ที่ใช้อุปกรณ์สม่ำเสมอกับอาจารย์ที่ไม่เคยใช้อุปกรณ์เลยมีรองลงมา เป็นที่สามและที่สี่ มีร้อยละ ๗.๑๔๒ และ ๗.๑๔๒ ตามลำดับ

ตาราง ๗๒ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จากนักศึกษาพบว่า
ในเรื่องผลของการใช้อุปกรณ์การสอนที่มีต่อการสอนของตน

ผลของการใช้อุปกรณ์	จำนวนอาจารย์	ค่าร้อยละ
๑. ทำให้ผู้เรียนสนใจบทเรียน	๕	๒๔.๒๘๕
๒. ประหยัดเวลา	๔	๒๔.๔๗๑
๓. ทำให้เสียเวลา	-	
๔. เฉย ๆ	๑	๕.๑๕๓
รวม	๑๐	๑๐๐

จากตาราง ๗๒ แสดงว่า อาจารย์ที่เห็นว่าการใช้อุปกรณ์ทำให้ผู้เรียนสนใจ
บทเรียนมากที่สุดคือ ร้อยละ ๒๔.๒๘ อาจารย์ที่เห็นว่าการใช้อุปกรณ์ทำให้ประหยัด
เวลา มีมารองลงไปถึงร้อยละ ๒๔.๔๗ อาจารย์ที่เห็นว่าการใช้อุปกรณ์มีผล ' เฉย ๆ '
ต่อการเรียนการสอนมากที่สุดเป็นสัดส่วนร้อยละ ๕.๑๕ ไม่มีอาจารย์ผู้ใดที่เห็นว่าการใช้
อุปกรณ์การสอนทำให้เสียเวลา

ตาราง ๗๓ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการศึกษาประเมินผลการศึกษาจำแนกตามอัตราการใช้
อุปกรณ์การสอน

ประเภทของอุปกรณ์การสอน	อัตราการใช้			ไม่ได้ใช้
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์
๑. ของจริง	๒	๘	๑	๙
๒. หุ่นจำลอง	-	-	๒	๑๒
๓. ภาพยนต์	-	๑	๒	๖๑
๔. ฟิล์มหรือโสตทัศนศึกษา	-	-	๒	๑๒
๕. เทปบันทึกเสียง	-	-	-	๖๘
๖. แผนภูมิ	๑	๙	-	๖
	๓	๑๒	๙	๖๒

จากตาราง ๗๓ แสดงว่าอาจารย์ไม่ได้ใช้อุปกรณ์การสอนเป็นส่วนใหญ่
แผนภูมิอุปกรณ์ที่มีผู้ใช้มากที่สุดรองลงไปคือของจริง ที่สําคัญภาพยนต์ ที่ใช้ได้แก่หุ่นจำลอง
และฟิล์มหรือโสตทัศนศึกษา เทปบันทึกเสียงนั้นไม่มีผู้ใช้เลย

ตาราง ๗๔ จำนวนอาจารย์สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามการวัด
กิจกรรมการเรียนการสอน

ประเภทของกิจกรรม	กิจกรรมวัดกิจกรรม			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ใช้
	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์
๑. การรายงานเป็นบุคคลหรือเป็นกลุ่มหน้าชั้น	-	๔	๔	๖
๒. การเขียนรายงานเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่ม	๔	๔	๓	๒
๓. การสาธิต	๓	๐	๐	๑
๔. การทดลอง	๒	๓	๑	๑
๕. การปฏิบัติงานนอกสถานที่	-	-	๑	๑๓
๖. การกำหนดให้เข้าแถวหรือ นิตยสารที่เกี่ยวข้องกับวิชา	๑	๔	๑	๒
๗. การเชิญวิทยากรมาบรรยาย	-	-	๒	๑๒
๘. การหาแบบฝึกหัด	๔	๒	-	๑
รวม	๒๔	๒๔	๑๓	๕๐

จากตาราง ๗๔ แสดงว่ากิจกรรมที่จัดมากที่สุดได้แก่การหาแบบฝึกหัด รองลงไปคือการกำหนดให้อ่านหนังสือหรือนิตยสารที่เกี่ยวข้อง กิจกรรมที่จัดเป็นอันดับสามคือการเขียนรายงานเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่ม กิจกรรมที่จัดน้อยที่สุดก็คือการปฏิบัติงานนอกสถานที่

ตาราง ๑๘ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามอัตราการ
เน้นพฤติกรรมหลักในการสอนวิชาการประเมินผล

พฤติกรรม	อัตราการเน้น			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้เป็น
	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์
๑. ความรู้ - ความเข้าใจ	๘	๕	๑	-
๒. ความเข้าใจ	๑๒	๒	-	-
๓. ทักษะ - การนำไปใช้	๑๑	๒	๑	-
๔. การวิเคราะห์	๕	๔	๓	๑
๕. การสังเคราะห์	๓	๓	๓	๑
๖. การประเมินค่า - ทัศนคติ	๖	๓	๑	-
รวม	๔๕	๒๔	๙	๒

จากตาราง ๑๘ แสดงว่า อาจารย์ผู้สอนเป็นพฤติกรรมต่าง ๆ ในอัตราค่อนข้างบาง
พฤติกรรมที่เน้นมากที่สุดได้แก่ความเข้าใจ รองลงมาเป็นการนำไปใช้ ความรู้ การ
ประเมินค่า การวิเคราะห์และการสังเคราะห์ตามลำดับ

ตาราง ๗๒ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามคำตอบในเรื่องการกำหนดเวลาการทดสอบผู้เรียน

กำหนดเวลาการทดสอบ	จำนวนอาจารย์	กำลังส่วนร้อย
๑. ทุกสัปดาห์	๑	๗.๑๘๒
๒. ทุก ๆ ครั้งที่ยอมรับเรียนหนึ่ง ๆ	๓	๒๑.๘๒๖
๓. กลางเทอมและปลายเทอม	๕	๒๘.๒๕๕
๔. ปลายเทอม	๑	๗.๑๘๒
๕. ประเมินจากกิจกรรมที่กำหนดให้เท่านั้น ไม่ได้ทดสอบ	-	
รวม	๑๐	๑๐๐

จากตาราง ๗๒ แสดงว่า อาจารย์ที่ทำการทดสอบกลางเทอมและปลายเทอม มีมากที่สุด คือมีร้อยละ ๒๘.๒๕๕ อาจารย์ที่ทดสอบทุก ๆ ครั้งที่ยอมรับเรียนหนึ่ง ๆ บัณฑิตรองลงไปคือมีร้อยละ ๒๑.๘๒๖ ส่วนอาจารย์ที่ทำการทดสอบทุก ๆ สัปดาห์ และ อาจารย์ที่ทำการทดสอบปลายเทอมนี้มากเป็นที่สามคือ มีร้อยละ ๗.๑๘๒ ไม่มีอาจารย์ผู้ใดเลยที่ทำการประเมินผลโดยประเมินจากกิจกรรมที่กำหนดให้เท่านั้นไม่ได้ทดสอบ

ตาราง ๗๗ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามอัตราการคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในการทดสอบผู้เรียน

อัตราการคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. มาก	๘	๕๐
๒. ปานกลาง	๘	๕๐
๓. น้อย	-	-
๔. ไม่ได้คำนึง	-	-
รวม	๑๖	๑๐๐

จากตาราง ๗๗ แสดงว่า อาจารย์ที่คำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก กับ อาจารย์ที่คำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรปานกลางในการทดสอบ มีจำนวนเท่ากันคือ ร้อยละ ๕๐ ส่วนอาจารย์ที่ไม่ได้คำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับอาจารย์ที่คำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรน้อยปรากฏว่าไม่มีเลย

ตาราง ๗๘ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามค่าตอบในเรื่อง
อิทธิพลการก้ำกึ่งถึงกิจกรรม ใน การทดสอบผู้เรียน

อิทธิพล	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. มาก	๑๒	๕๕.๕๖
๒. ปานกลาง	๒	๑๑.๑๑
๓. น้อย	-	-
๔. ไม่ได้ก้ำกึ่ง	-	-
รวม	๑๔	๑๐๐

จากตาราง ๗๘ แสดงว่าอาจารย์ที่ก้ำกึ่งถึงกิจกรรมต่าง ๆ (ที่ขอยกยอหรือ
จัดระหว่างการเรียนการสอน) ในการทดสอบผู้เรียนมาก มีจำนวนมากที่สุดคือร้อยละ
๕๕.๕๖ อาจารย์ที่ก้ำกึ่งถึงกิจกรรมกึ่งกลาง ในการทดสอบปานกลาง มีค่าลดลงไปคือ
ร้อยละ ๑๑.๑๑ อาจารย์ที่ก้ำกึ่งถึงกิจกรรมน้อย กับอาจารย์ที่ไม่ได้ก้ำกึ่งถึงกิจกรรมที่
ให้ผู้เรียนทำ ไม่ปรากฏว่ามี

ตาราง ๗๕ แสดงจำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จากแยกตามคำตอบ
ในเรื่องอัตราการกำนึ่งถึงสิ่งที่ทดสอบในชั้น ในการทดสอบผู้เรียน

อัตรา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. มาก	๘	๕๗.๖๘๒
๒. ปานกลาง	๖	๘๒.๘๕๗
๓. น้อย	-	
๔. น้อยมาก	-	
รวม	๑๔	๑๐๐

จากตาราง ๗๕ แสดงว่า อาจารย์ที่กำนึ่งถึงสิ่งที่ทดสอบในชั้น ในการทดสอบ
มาก มีจำนวนมากที่สุดคือร้อยละ ๕๗.๖๘ อาจารย์ที่กำนึ่งถึงสิ่งที่ทดสอบในชั้นปานกลาง
ปีบากรองลงไปก็มีร้อยละ ๘๒.๘๖ อาจารย์ที่กำนึ่งถึงสิ่งที่ทดสอบในชั้นน้อย และอาจารย์
ที่กำนึ่งถึงสิ่งที่ทดสอบในชั้นน้อยมาก คือไม่มีเลย

ตาราง ๔๐ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จากแนกตามเวลาที่
ทำการออกข้อสอบ

เวลาที่เขียนข้อสอบ	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. เพื่อจะทำการทดสอบแต่ละครั้ง	๕	๓๕.๗๒
๒. เพื่อรวบรวมเรียนหนึ่ง ๆ	๑	๗.๖๘
๓. เมื่อจบการสอนแต่ละชั่วโมง	-	-
๔. ในระหว่างที่เตรียมบทเรียน	๓	๒๑.๘๓
๕. ทำานี่ข้อสอบที่ใช้เป็นประจาวอยู่แล้ว	๘	๒๘.๕๗
๖. ปรับปรุงข้อสอบเก็บมาใช้	๑	๗.๑๘
รวม	๑๘	๑๐๐

จากตาราง ๔๐ แสดงว่า อาจารย์ที่ทำการเขียนข้อสอบเพื่อจะทำการทดสอบ
แต่ละครั้งมีมากที่สุดคือมีร้อยละ ๓๕.๗๒ อาจารย์ที่งข้อสอบใช้อยู่เป็นประจำแล้วมีมากรองลงไป
คือมีร้อยละ ๒๘.๕๗ อาจารย์ที่เขียนข้อสอบในระหว่างการ เทรียนบทเรียนมีมากเป็นที่สามคือ
มีร้อยละ ๒๑.๘๓ อาจารย์ที่เขียนข้อสอบเมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ๆ และอาจารย์ที่ปรับปรุงข้อสอบ
เก็บมาใช้มีมากเป็นอันดับสี่ คือมีร้อยละ ๗.๑๘ ไม่มีอาจารย์ผู้ใดเลยที่เขียนข้อสอบเมื่อจบการสอน
แต่ละชั่วโมง

หมวด ๕ ปัญหาในการจัดการเรียนการสอน

ตาราง ๔๑ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามคำตอบเกี่ยวกับปัญหาทั่วไปที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนของตน

ชนิดของปัญหา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. สิ่งแวดล้อมภายในไม่ส่งเสริมการเรียนการสอนวิชานี้	๕	๓๕.๗๑๔
๒. พื้นฐานของผู้สอนไม่ดีพอ	-	
๓. ไม่มีเวลาเตรียมการสอนให้เหมาะสม	-	
๔. วิทยาลัยมีผู้สอนวิชานี้ไม่เพียงพอ	๓	๒๑.๔๒๖
๕. เวลาสำหรับวิชานี้ไม่เพียงพอ ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ได้ตามที่ต้องการ	๔	๕๗.๑๕๖

* คอบได้หลายข้อ

จากตาราง ๔๑ แสดงว่า อาจารย์ที่มีควาบเห็นว่าเวลาสำหรับวิชานี้ไม่เพียงพอไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ได้ตามที่ต้องการมากที่สุดคือมีร้อยละ ๕๗.๑๕ อาจารย์ที่เห็นว่าสิ่งแวดล้อมในวิทยาลัยไม่ส่งเสริมการเรียนการสอนวิชานี้มีมากที่สุดรองลงไปก็จะมีร้อยละ ๓๕.๗๑ อาจารย์ที่เห็นว่าวิทยาลัยมีผู้สอนวิชานี้ไม่เพียงพอนับมากที่สุดเป็นสามคือมีร้อยละ ๒๑.๔๒

ตาราง ๘๒ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเป็นผลการศึกษาจำแนกตามคำตอบในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการจัดกระบวนการเรียนการสอน

ชนิดของปัญหา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. เนื้อหาในหลักสูตรกำหนดไว้มากเกินไป ทำให้สอนไม่ทัน	๓	๒๑.๔๓๖
๒. เนื้อหาในหลักสูตรกำหนดไว้น้อยเกินไป ไม่พอกับความต้องการทางการศึกษาของไทย	๑	๗.๑๔๒
๓. หลักสูตรอ้างอิงของต่างประเทศมากเกินไป ไม่ค่อยเหมาะสมกับสภาพสังคมไทย	๖	๔๖.๔๘๗
๔. หลักสูตรล้าสมัย ควรปรับปรุง	๐	๗.๑๔๓
๕. ความมุ่งหมายของหลักสูตรไม่แจ่มชัด	๑	๗.๑๔๒

จากตาราง ๘๒ แสดงว่า อาจารย์ที่เห็นว่าหลักสูตรอ้างอิงของต่างประเทศมากเกินไป ไม่เหมาะสมกับสภาพของสังคมไทยมีมากที่สุดคือร้อยละ ๔๖.๔๘ อาจารย์ที่เห็นว่าเนื้อหาในหลักสูตรกำหนดไว้มากเกินไปทำให้สอนไม่ทัน มีบากรองลงไปคือร้อยละ ๒๑.๔๓ อาจารย์ที่มีวาจาเห็นว่าเนื้อหาในหลักสูตรกำหนดไว้น้อยเกินไปไม่พอกับความต้องการทางการศึกษาของไทย กับอาจารย์ที่เห็นว่าหลักสูตรล้าสมัย ควรปรับปรุง กับอาจารย์ที่เห็นว่าความมุ่งหมายของหลักสูตรไม่แจ่มชัดมีน้อยที่สุดคือร้อยละ ๗.๑๔

ตาราง ๔๓ จำนวนอาจารย์ผู้ขอพิจารณาประเมินผลการศึกษา จำแนกตามคำตอบ
ในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียนอันเป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอน

ชนิดของปัญหา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. จำนวนผู้เรียนแต่ละชั้นมากเกินไป	๕	๓๕.๗๑๘
๒. ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้น ไม่สนใจ วิชานี้	๓	๒๑.๘๖๖
๓. พื้นฐานความรู้ทางคณิตศาสตร์ของผู้เรียน แตกต่างกันมาก	๘	๕๙.๑๘๖
๔. พื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน ไม่เท่ากัน ทำให้สั่งงานกันกว่าได้ไม่เต็มที่	๓	๒๑.๘๖๖
๕. ผู้เรียนลอกงานของรุ่นก่อน ๆ	๑	๗.๑๘๖

จากตาราง ๔๓ แสดงว่า อาจารย์ที่เห็นว่าพื้นฐานความรู้ทางคณิตศาสตร์ของผู้เรียน
แตกต่างกันมาก มีมากที่สุดคือมีจำนวนร้อยละ ๕๙.๑๘๖ อาจารย์ที่เห็นว่าจำนวนผู้เรียนแต่ละ
ชั้นมากเกินไปมีมารองลงไปที่ร้อยละ ๓๕.๗๑๘ อาจารย์ที่เห็นว่าผู้เรียนขาดความกระตือ-
รือร้น ไม่สนใจวิชานี้กับอาจารย์ที่เห็นว่าพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนไม่เท่า
กัน ทำให้สั่งงานกันกว่าได้ไม่เต็มที่ มีมากที่สุดสามคือมีร้อยละ ๒๑.๘๖๖ นอกจากนี้ยังมีอาจารย์ร้อยละ
๗.๑๘๖ ที่เห็นว่าผู้เรียนลอกงานของรุ่นก่อน ๆ

ตาราง ๔๔ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จากแบบสอบถามใน
เรื่องปัญหาเกี่ยวกับกิจกรรมและอุปกรณ์ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการจัดกระบวนการเรียนการสอน

ชนิดของปัญหา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ขาดหนังสือคู่มือประกอบการสอน	๒	๑๔.๒๘๕
๒. ขาดหนังสือตำรา (text book) ที่เป็นภาษาไทยสำหรับผู้เรียน	๗	๕๐.๐๐
๓. หนังสือสำหรับวิชาการประเมินผลในห้องสมุด มีจำนวนไม่เพียงพอสำหรับผู้เรียนกันกว่า	๑๐	๗๑.๔๒๘
๔. วิทยาลัยขาดแคลนอุปกรณ์ทางการประเมินผล	๔	๒๘.๕๗๐
๕. ขาดกลุ่มนักเรียนสำหรับการทดลองปฏิบัติงาน	๔	๒๘.๕๗๐
๖. กิจกทางการประเมินผลแปลเป็นไทยแล้วยากแก่การเข้าใจ	๑	๗.๑๔๒

จากตาราง ๔๔ แสดงว่า อาจารย์ที่บ่งความเห็นว่ หนังสือสำหรับวิชาการประเมินผลในห้องสมุดมีจำนวนไม่เพียงพอสำหรับผู้เรียนกันกว่ามีมากที่สุด คือร้อยละ ๗๑.๔๒๘ อาจารย์ที่บ่งความเห็นว่ขาดหนังสือตำรา (text book) ที่เป็นภาษาไทยสำหรับผู้เรียนมีมากที่สุดไปคือมีร้อยละ ๕๐ อาจารย์ที่บ่งความเห็นว่วิทยาลัยขาดแคลนอุปกรณ์ทางการประเมินผลกับอาจารย์ที่เห็นว่วิทยาลัยขาดกลุ่มนักเรียนสำหรับการทดลองปฏิบัติงานมีมากที่สุดเป็นทีสาม คือมีร้อยละ ๒๘.๕๗๐ อาจารย์ที่เห็นว่ขาดหนังสือคู่มือประกอบการสอนมีร้อยละ ๑๔.๒๘๕ และอาจารย์ที่เห็นว่กิจกทางการประเมินผลแปลเป็นไทยแล้วยากแก่การเข้าใจ มีน้อยที่สุดคือร้อยละ ๗.๑๔๒

ตาราง ๕๕ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษาจากแบบถามคำตอบในเรื่อง
ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลและการประเมินผล อันเป็นอุปสรรคต่อการจัดกระบวนการเรียน
การสอน

ชนิดของปัญหา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. วิทยาลัยเร่งรัดผลการเรียนมากเกินไป เป็นเหตุได้ ไม่ว่าจะตรวจข้อสอบและตัดสินผลอย่างละเอียดรอบคอบ ก็ได้	๕	๓๕.๗๑๘
๒. ไม่อาจตัดสินผลการเรียนได้ตรงตามหลักการ เพราะกลัวอิทธิพลของผู้เรียน		
๓. ไม่สามารถออกข้อสอบแบบปรนัย ที่สามารถวัด พฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายได้อย่างแท้จริง เพราะมี ความรู้และความชำนาญไม่เพียงพอในการสร้าง ข้อสอบดังกล่าว	๑	๗.๑๘๖
๔. มีเวลาไม่เพียงพอสำหรับการตรวจงาน การให้ แบบฝึกหัดและกิจกรรมตามจุดมุ่งหมาย เพื่อทดสอบ ความสามารถนั้นหลาย ๆ ทาง	๔	๕๗.๑๘๖
๕. ความไม่แน่ใจในข้อทดสอบที่ใช้ในการวัดผลโดยทำให้ ไม่สามารถตัดสินผลการเรียนโดยเคร่งครัดได้	๑	๗.๑๘๖
๖. การแบ่งภาคเรียนเป็น ๔ ภาค (term) ทำให้ไม่เกีย ยผลัดเท่าที่ควร ควรเปลี่ยนเป็นระบบ (semester) ซึ่งจะทำให้เกิดผลต่อการเรียนการสอนและการวัดผล	๑	๗.๑๘๖

* ตอบได้หลายข้อ

จากตาราง ๔๕ แสดงว่า อาจารย์ที่ประสบปัญหา ก็มีเวลาไปเพียงพอสำหรับการตรวจงาน การให้แบบฝึกหัด และกิจกรรมตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เพื่อทดสอบความสามารถหลาย ๆ ทางของผู้เรียนมีมากเป็นอันดับหนึ่ง ถัดมามี ร้อยละ ๕๙.๑๘ อาจารย์ที่ประสบปัญหาวิทยาลัย เร่งรัดผลการเรียนมากขึ้นไปเป็นเหตุให้ไปอาวตตรวจข้อสอบและวัดผลการเรียนโดยละเอียด ได้ปีบากรองลงไปต่อปีร้อยละ ๓๘.๙๑ อาจารย์ไม่ประสบปัญหาไปสามารถออกข้อสอบแบบ ประเมินที่วัดพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายได้อย่างแท้จริง เพราะขาดความรู้ความชำนาญในการ สร้างข้อสอบถึงกล่าวว่ามีมากเป็นอันดับสามคือ ร้อยละ ๙.๑๘ เท่ากับอาจารย์ที่ประสบปัญหา ไปแนใจในข้อทดสอบที่ใช้วัดผล เลยไปอาจคิดสังผลการเรียนโดยเร่งรัดก็ได้ นอกจากนี้ มีอาจารย์ร้อยละ ๙.๑๘ ที่เห็นว่ากรรมมุ่งจากเรียนแบบปัจจุบัน ไม่เกิดผลดีต่อการเรียน การสอน การวัดผลเท่าที่ควร ไปว่าอาจารย์ผู้ไม่ประสบปัญหา ไม่อาจวัดสังผลการเรียน อย่างเร่งรัดเพราะกลัวอิทธิพลของผู้เรียน

จุด ข. แบบสอบถามนี้สีก

หมวด ๑ ตาราง ๔๖ แสดงค่าคะแนนการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา จากคำตอบในแบบสอบถามของอาจารย์เอง และของผู้เรียน

ประเภทของกลุ่มตัวอย่าง	n	\bar{X}	$S_{x_1-x_2}$	t
อาจารย์	๑๘	๘๓.๖๘๒๘	๒.๓๗๒๗	๑.๘๕๕๘
นิสิต	๑๑๓	๓๕.๑๘๕๘		

ค่า t ป็นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตาราง ๔๖ แสดงว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา และนิสิตผู้เรียนมีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องพฤติกรรมอาจารย์สอน และวิธีสอน กล่าวคือ อาจารย์เห็นว่าตนเองให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมต่าง ๆ มากกว่าที่ผู้เรียนคิดว่าอาจารย์สอนตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น เราจึงปฏิเสธสมมติฐานที่เป็นกลาง และในขณะเดียวกัน ผลของการศึกษาก็ไปยืนยันไม่ตามสมมติฐานของการวิจัยที่กล่าวว่า คะแนนการสอนของอาจารย์ จากการประเมินค่าตนเองของอาจารย์ และจากการประเมินของนิสิตจะไม่มีที่ความแตกต่างกัน

หมวดที่ ๒

ตาราง ๔๗ จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการประเมินผลการศึกษาย่อยตามความถี่เห็นเกี่ยวกับสภาพการเตรียมการสอนของอาจารย์ผู้สอน

ความถี่เห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อย
๑. เตรียมอย่างถี่	๓๗	๒๕.๑๔๑
๒. เตรียมมาบ้าง	๒๕	๑๗.๖๖๓
๓. ไม่ได้เตรียม	๒	๑.๓๖๕
๔. ไม่ทราบ	๕	๔.๔๒๔
รวม	๖๙	๑๐๐

จากตาราง ๔๗ แสดงว่า จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการประเมินผลการศึกษาที่เห็นความเห็นว่าอาจารย์เตรียมการสอนอย่างถี่มากที่สุด ก็ร้อยละ ๒๕.๑๔๑ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์เตรียมการสอนมาบ้างมีบางรองลงมามีร้อยละ ๑๗.๖๖๓ จำนวนนิสิตที่ไม่ทราบว่าอาจารย์จะเตรียมการสอนมาหรือไม่มีบางเป็นที่สาม ก็ร้อยละ ๔.๔๒๔ และจำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์ไม่ได้เตรียมการสอนมีเพียงที่สุดก็ร้อยละ ๑.๓๖๕

ตาราง ๔๔ จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำนวนที่พบเห็นในเรื่อง อัตราส่วนการบรรยายและกิจกรรมอื่น ๆ ของอาจารย์ผู้สอน

ความเห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อย
๑. บรรยายโดยตลอดไม่ปะกักิจกรรมอื่นเลย	๒๕	๒๒.๑๒๓
๒. บรรยายมากไปปะกักิจกรรมอื่น ๆ น้อย	๓๒	๓๑.๘๕๘
๓. บรรยายมากพอสมควรปะกักิจกรรมอื่น	๔๕	๔๓.๓๒๒
๔. บรรยายน้อยเกินไปปะกักิจกรรมอื่น ๆ มาก	-	
๕. บั๊กเขียนกระดาษกำหนดบรรยาย	๓	๒.๖๕๘
รวม	๑๑๓	๑๐๐

๕

จากตาราง ๔๔ แสดงว่า จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการประเมินผลการศึกษาที่ เห็นว่าอาจารย์ใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากพอสมควรปะกักิจกรรมอื่น ๆ น้อยที่สุดก็ร้อยละ ๒๒.๑๒๓ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์ใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากไปปะกักิจกรรมอื่น ๆ น้อย น้อยกว่าร้อยละ ๓๑.๘๕๘ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์ใช้วิธีสอนแบบบรรยาย โดยตลอดไม่ปะกักิจกรรมอื่น ๆ เลย น้อยที่สุดก็ร้อยละ ๒.๖๕๘ จำนวนนิสิตที่เห็นว่า อาจารย์บั๊กเขียนกระดาษกำหนดการบรรยายมีมากเป็นที ๔ ค่าร้อยละ ๒.๖๕๘ และไม่มี นิสิตคนใดเลยที่เห็นว่าอาจารย์ใช้วิธีการสอนแบบบรรยายน้อยไปและมีกิจกรรมอื่น ๆ มาก

ตาราง ๔๕ แสดงจำนวนนิสิต ผู้เรียนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามความเห็น เกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ โดยเปรียบเทียบอัตราการตอบภาคทฤษฎีและจากปฏิบัติ

ความเห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อย
๑. ทฤษฎีแต่อย่างใด	๑๐	๘.๘๘๘
๒. ปฏิบัติแต่อย่างใด	-	
๓. ทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ	๔๖	๔๖.๐๑๗
๔. ปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี	๑๗	๑๕.๐๔๔
๕. เท่า ๆ กัน	๓๔	๓๐.๐๘๘
๖. ไม่เป็นแน่แต่อย่างใด		-
รวม	๑๑๓	๑๐๐

จากตาราง ๔๕ แสดงว่า จำนวนนิสิตที่เห็นว่า การสอนของอาจารย์เส้นทางด้าน ทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติมีมากที่สุดคือร้อยละ ๔๖.๐๑๗ ว่าจำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์เน้นทั้งทฤษฎี และปฏิบัติเท่า ๆ กัน บ่งการรองลงมาก็ร้อยละ ๓๐.๐๘๘ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์ เน้นด้านปฏิบัติมากกว่าทฤษฎีมีมากที่สุดเป็นที่สุดคือร้อยละ ๑๕.๐๔๔ จำนวนนิสิตที่เห็นว่า อาจารย์เน้นด้านทฤษฎีแต่อย่างใดมีมากที่สุดคือร้อยละ ๘.๘๘๘ และไม่มีนิสิต คนใดเลยที่เห็นว่าอาจารย์เน้นด้านปฏิบัติอย่างใด และไม่มีแน่แต่อย่างใด

ตาราง ๕๐ จำนวนนิสิตวิชาการประเมินผลการศึกษา จากแยกตามความเห็นว่าจะสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้จริง ๆ ได้เพียงไร

ความถี่เห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อย
๑. นำไปใช้จริง ๆ ได้มาก	๕๖	๕๖.๐๑๗
๒. นำไปใช้จริง ๆ ได้เล็กน้อย	๕๖	๕๕.๕๕๗
๓. ไม่สามารถนำไปใช้ได้เลย	-	-
๔. ไม่แน่ใจ	๕	๔.๔๒๔
รวม	๑๑๓	๑๐๐

จากตาราง ๕๐ แสดงว่า จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการประเมินผลการศึกษาที่เห็นว่าตนเองจะสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้จริง ๆ ได้เล็กน้อยมีมากที่สุดคือร้อยละ ๕๕.๕๕๗ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าจะนำไปใช้จริง ๆ ได้มากมีมากเป็นที่สองคือร้อยละ ๕๖.๐๑๗ ว่าจำนวนนิสิตที่ไม่แน่ใจว่าจะสามารถนำความรู้ไปใช้ได้หรือไม่มีมากเป็นที่สุดคือร้อยละ ๔.๔๒๔ และไม่เกิดทัศนคติเลยที่เห็นว่าตนไม่สามารถจะนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ได้เลย

ตาราง ๕๑ จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการประเมินผลการศึกษา จวบเนกตามความก่ดเห็น
เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาการประเมินผลการศึกษา

ความเห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อย
๑. เหมาะสบค้แล้ว	๘๖	๘๐.๗๐๗
๒. มากเกินไป กวรตักส่วนที่ไ้จ่าเป็นออก	๑๘	๑๖.๘๑๘
๓. น้อยเกินไป ไ้พอเพียงกับสภาพความต้งการ ของการ เรียนการสอนในสถานการต้งจริง	๒๓	๒๐.๓๕๘
๔. อ้างอิงของต้งประเทศมากเกินไป กวรปรับปรุงให้เหมาะสบกับสภาพสังกมไทย	๒๘	๒๖.๒๓๘
๕. ล้าสมัย กวรปรับปรุง	๑	๐.๘๘๘
รวม	๑๖๖	๑๐๐

จากตาราง ๕๑ แสดงว่า จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการประเมินผลการศึกษาที่เห็นว่า
หลักสูตรของวิชาที่เหมาะสบค้แล้วมีมากที่สุดก็ร้อยละ ๘๐.๗๐๗ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าหลักสูตร
อ้างอิงของต้งประเทศมากเกินไป กวรปรับปรุงให้เหมาะสบกับสภาพสังกมไทยมีมากเป็นที่สอง
ก็ร้อยละ ๒๖.๒๓๘ จำนวนนิสิตที่บ้บากรองค้งไปเป็นที่สามและที่สี่ไ้แก่จำนวนนิสิตที่เห็นว่า
หลักสูตรนี้้น้อยเกินไปไม่พอเพียงกับสภาพของการ เรียนการสอนในสถานการต้งจริง และ
หลักสูตรที่มากเกินไปกวรตักส่วนที่ไ้จ่าเป็นออก ก็เป็นร้อยละ ๒๐.๓๕๘ และ ๑๖.๘๑๘
ตามลำดับ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าหลักสูตรล้าสมัย กวรปรับปรุงนี้้น้อยที่สุดก็ร้อยละ ๐.๘๘๘

ตาราง ๕๒ จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการประเมินผลการศึกษา จำแนกตามความคิดเห็น
เกี่ยวกับการสอนของอาจารย์

ความคิดเห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อย
๑. สอนดีมาก	๒๐	๑๙.๖๙๘
๒. สอนดี	๗๒	๖๓.๙๑๖
๓. เฉย ๆ	๑๘	๑๖.๘๑๘
๔. สอนไม่ดี	๒	๑.๙๖๘
รวม	๑๑๒	๑๐๐

จากตาราง ๕๒ แสดงว่า จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการประเมินผลการศึกษาที่เห็นว่าการสอนของอาจารย์ก็มีมากที่สุดคือร้อยละ ๖๓.๙๑๖ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์สอนดีมากมีมากเป็นที่สองรองลงไปคือร้อยละ ๑๙.๖๙๘ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าการสอนของอาจารย์เฉย ๆ กล่าวคือไม่ดีและไม่เลวมีมากเป็นทีสามคือร้อยละ ๑๖.๘๑๘ และจำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์สอนไม่ดีมีน้อยที่สุดคือร้อยละ ๑.๙๖๘

ตอนที่ ๒ ผลการวิเคราะห์หัตถ์มูลที่ได้จากการวิเคราะห์และประเมินผล หลักสูตร
การประเมินผลการศึกษา

ผลรวมการวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการประเมินผลการศึกษา

จุดมุ่งหมายของวิชาการประเมินผลการศึกษา

๑. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของการวัดผลและการประเมินผล
๒. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจสถิติเบื้องต้นที่นำมาใช้ในการวัดผลและการประเมินผล
๓. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างข้อสอบได้
๔. เพื่อให้ผู้เรียนวิเคราะห์และประเมินข้อสอบได้
๕. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแจกแจงคะแนน แปลงคะแนนและตีความหมายของ
คะแนนได้
๖. เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักวิธีประเมินผลหรือตัดสินผลการเรียน โดยเปรียบเทียบผล
ของการวัดกับเกณฑ์
๗. เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักใช้คะแนนจากการสอบ เพื่อใช้ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ที่
เกี่ยวกับการเรียนของเด็ก การสอนของครู และการจัดหลักสูตร

พฤติกรรมที่แปลจากจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการประเมินผลการศึกษา

๑. ความมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของการวัดผล และการ
ประเมินผลแปล เป็นพฤติกรรมใดดังนี้
 - ๑.๑ สามารถให้คำนิยาม แปลความ ตีความ และขยายความ ของ
"การวัดผล" และ "การประเมินผล"
 - ๑.๒ สามารถอธิบายและยกตัวอย่าง ความแตกต่างระหว่าง "การวัดผล"
และ "การประเมินผล"
๒. ความมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจสถิติเบื้องต้น แปล เป็นพฤติกรรมใดดังนี้
 - ๒.๑ สามารถบอกไวยากรณ์และสูตรสถิติใดบ้างที่นำมาใช้ในการวัดผล
 - ๒.๒ สามารถแปลความ ตีความหมายของสูตรต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

- ๒.๓ สามารถเลือกใช้สูตรเหล่านั้นได้อย่างถูกต้องในการหาค่าที่ต้องการ
- ๓. ความมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้เรียนสร้างข้อสอบได้ แปล เป็นพฤติกรรมได้ดังนี้
 - ๓.๑ สามารถร่างสัปดาห์ของข้อสอบที่คมอะไรบาง
 - ๓.๒ สามารถวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตรและเนื้อหาวิชา เพื่อวางแผนการสร้างข้อสอบให้บรรลุจุดมุ่งหมายนั้น ๆ ได้
 - ๓.๓ สามารถสร้างข้อสอบตามจุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชาซึ่งวิเคราะห์แล้วนั้น

๔. ความมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์และประเมินข้อสอบได้ แปล เป็นพฤติกรรมได้ดังต่อไปนี้

- ๔.๑ สามารถอธิบายความมุ่งหมายหรือเหตุผล และความสำคัญของการวิเคราะห์และประเมินข้อสอบ
- ๔.๒ สามารถอธิบายถึงลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อสอบ
- ๔.๓ สามารถวิเคราะห์ข้อสอบตามวิธีการนั้น ๆ เพื่อเลือกค้นหาข้อสอบที่ดีได้
- ๔.๔ สามารถประเมินค่า แบบทดสอบที่วิเคราะห์แล้วได้

๕. ความมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแจกแจงคะแนน แปลงคะแนน และตีความหมายของคะแนนได้ แปล เป็นพฤติกรรมได้ดังนี้

- ๕.๑ สามารถอธิบายหลักการและสูตร ตลอดจนกฎเกณฑ์ในการแจกแจงคะแนน แปลงคะแนน และตีความหมายของคะแนน และสามารถแจกแจงคะแนน แปลงคะแนน และตีความหมายของคะแนนได้ตามหลักสูตร สูตร และกฎเกณฑ์นั้น ๆ

๖. ความมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักวิธีประเมินผล หรือตัดสินผลการเรียน โดยเปรียบเทียบผลของการวัดกับเกณฑ์ แปล เป็นพฤติกรรมได้ดังนี้

- ๖.๑ สามารถบอกได้ว่า การตัดสินผลการเรียน จะต้องใช้เกณฑ์อะไรอื่นอีกบ้าง มาเปรียบเทียบผลของการวัด

๖.๒ สามารถ ตัดสินผลของการวัดที่กำหนดให้ได้โดยถูกต้อง

๖.๓ สามารถ ให้เหตุผลประกอบการตัดสินผลการวัดนั้น ๆ ได้อย่างแจ่มชัด

๗. ความมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักใช้คะแนนจากการสอบ เพื่อใช้ประโยชน์

ในสถานต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการ เรียนของเด็ก การสอนของครู และการจัดหลักสูตร แปลเป็นพฤติกรรม ได้ดังนี้

๗.๑ สามารถ ประเมินค่าขอทดสอบว่าจะได้ผลตรงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่

๗.๒ สามารถ วิเคราะห์หาข้อบกพร่องของหลักสูตรจากคะแนนที่ได้จากการทดสอบ

๗.๓ สามารถ หาจุดดีและจุดอ่อนของผู้เรียนจากคะแนนของผู้เรียนแต่ละคน

๗.๔ สามารถ วิเคราะห์หาข้อบกพร่องในการสอนของครูจากคะแนนการสอบ

๗.๕ สามารถ สังเคราะห์แผนงาน เพื่อปรับปรุงการเรียนของเด็ก การสอนของครู และการจัดหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

จะเห็นได้ว่าจุดมุ่งหมายของรายวิชานี้ วิเคราะห์ออกมาเป็นพฤติกรรมที่อาจจะปฏิบัติ และวัดได้ เป็นจุดมุ่งหมายที่ตอบสนองความต้องการทางสังคมของประเทศ เป็นจุดมุ่งหมายที่วาง เป้าหมายได้เป็นลำดับสม เหตุสมผลตามหลักปรัชญา รวมทั้งยังสนองความอยากรู้อยากเรียนอันกล่าว ได้ว่าเป็นการตอบสนองหลักจิตวิทยาของผู้เรียน

ในด้านการตอบสนองความต้องการทางสังคมของประเทศ จะเห็นได้ว่าจุดมุ่งหมายใน ข้อที่ ๓ และ ๔ ที่มุ่งจะให้ผู้เรียนสามารถสร้างข้อสอบได้ อีกทั้งยังมุ่งให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ และประเมินข้อสอบใต้นักได้ว่าเป็นจุดมุ่งหมายที่ตอบสนองความต้องการทางสังคมอย่างยิ่ง เพราะ เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วโดยทั่วไปว่า ในวงการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยเรานั้นยังขาดนักวัดผล หรือนักสร้าง ข้อสอบ ที่สามารถสร้างข้อสอบวัดสติปัญญาหรือความสามารถทางสมองได้ครบถ้วนตามจุดมุ่งหมายทาง การศึกษา ข้อสอบที่ใช้อยู่ไม่วาระคับใด ๆ ในการสอบ มักจะเป็นข้อสอบประเภทวัดความจำ หรือ อย่างสูงก็วัดความเข้าใจ ส่วนที่จะวัดไปถึงการนำไปใช้ ความคิดวิเคราะห์ ความคิดสังเคราะห์ หรือ การประเมินผลนั้นยังหาได้ยากมาก ดร.วีรบุพ วิเชียร โชติ กล่าวว่ "การวัดผลเป็นกุญแจดอก

สำคัญที่จะทำให้การศึกษาเป็นวิทยาศาสตร์ และสิ่งที่เป็นวิทยาศาสตร์ เราขอมอบคุณได้" นั่นก็ขอมอบหมายความว่าการ วัตถุประสงค์ของการศึกษา เป็นสิ่งที่สามารถ มอบคุณผลได้ ไม่ใช่ เป็นสิ่งที่ไร้คุณ เกณฑ์เสียที่ เกี่ยว เกร่องมือที่สำคัญที่สุดของการ วัตถุประสงค์ในชั้นนี้ก็คือ ข้อสอบ การ ออกข้อสอบหรือการ สร้างข้อสอบ ที่สามารถ วัตถุประสงค์ตามจุดมุ่งหมาย จะช่วยให้ทราบ ผลการ การศึกษาได้ถูกต้อง ฉะนั้น การที่จุดมุ่งหมายของรายวิชา นั้นมี ใหญ่ เรียบสามารถ สร้างข้อสอบได้ จึง เป็น เรื่องที่ตรงกับ ความต้องการ ทางสังคมของ ประเทศ นอกจากนี้ ในข้อที่ความมุ่ง จะให้สามารถ ติ เกราะ และ ประเมิน ข้อสอบได้ ก็ เป็น สิ่งที่ตอบสนอง ความต้องการ ทางสังคมได้ ในทำนองเดียวกัน เพราะ ตามที่กล่าว แล้วว่า ประเทศ เรา ยังขาด นักสร้าง ข้อสอบ ที่สามารถ สร้างข้อสอบ เพื่อวัด ความสามารถ ทางสมองชั้นสูง ๆ ดัง ที่กล่าว แล้วนั้น ยิ่ง ข้อสอบมาตรฐาน ก็ยิ่ง หายไกล ดังนั้น ผู้ เป็น ภาระ รับผิดชอบ นอกจาก จะสามารถ สร้างข้อสอบได้เอง แล้ว จำ เป็น ที่ จะ ต้อง สามารถ ติ เกราะ และ ประเมิน ข้อสอบ ของผู้อื่น ได้ ด้วย เพื่อ จะ ได้ หาทาง ปรับปรุง ข้อสอบ ที่มี ผู้ เขียน เอา ไว แล้ว ให้ เป็น ข้อสอบ ที่ ดี มี คุณ สมบัติ ครบ ถ้วน ยิ่ง ขึ้น อัน จะ ส่ง ผล ให้ การ วัตถุประสงค์ และการ ประเมิน ผล โดย ส่วน รวม ของ การ เรียน การ สอน เที่ยงตรง และ ถูกต้อง ยิ่ง ขึ้น

ใน คำนวณ การตอบสนอง ความต้องการ ทาง คณา ปรักษา ก็ ย่อม จะ เห็น ได้ ว่า จุดมุ่งหมาย ของ หลัก ฐน วิชา นั้น ช่วย นำ เอา วิชา การ ประเมิน ผล ใน แง มุม ต่าง ๆ มา เสนอ ให้ กับ ผู้ เรียน ใคร จัก เขา ใจ เกิด ทัก ษะ ความ คิด และ ทัก ษณ ติ ที่ จำ เป็น ต่อ ความ เป็น ภาระ ใน แง ของ ปรักษา อย่าง ยิ่ง ตาม ที่ ได้ กล่าว ไว้ แล้ว ใน บท ทน ๆ ของ การ วิจัย นี้ ว่า "หลัก ฐน (ใน ความ หมาย ว่า ควบ เนื้อ หา ที่ ละ จุดมุ่งหมาย) การ เรียน การ สอน การ วัตถุประสงค์ การ ประเมิน ผล เป็น ภาระ บน การ อัน ต่อ เนือง กัน แยก ษาค จาก กัน มิ ได้" นั่น ก็ เป็น ความ จริง อยู่ แล้ว ตาม หลัก ปรักษา กล่าว ก็ การ ดำ เนิน การ การ ศึกษา ไม่ ว่า าระ ษ ใด จะ ต้อง ประ กอบ ควบ ภาระ บน การ เป็น ชั้น ๆ ไป เริ่ม ตั้งแต่ การ จัด วาง หลัก ฐน ซึ่ง อย่าง น้อย ที่ สุด ก็ จะ กำหนด เนื้อ หา และ จุดมุ่งหมาย อัน เป็น หัว ใจ ที่ จะ ยึด ถือ ในการ เรียน การ สอน การ วัตถุประสงค์ และการ ประเมิน ผล (หลัก ฐน อาจ จะ กำหนด วิชา ธิ สอน การ จัด กิจ กรรม บละ ุปรกรรม เพิ่ม เติม อื่น ๆ ได้) ภาระ บน การ จัด การ เรียน การ สอน ก็ ต้อง จัด หา วิชา เกร่องมือ และ กิจ กรรม ต่าง ๆ เพื่อ ให้ ผู้ เรียน ได้ เรียน รู้ ใน สิ่ง ที่ จุดมุ่งหมาย และ เนื้อ หา ใด หนึ่ง ใด ขณะ เดียว กัน เพื่อ ที่ จะ ได้ ทราบ ว่า ผู้ เรียน ได้ เกิด การ เรียน รู้ ดัง ที่ หลัก ฐน มุ่งหมาย หรือ ต้องการ หรือ ไม่ ก็ ต้อง มี ภาระ บน การ วัตถุประสงค์ เมื่อ ทราบ ผล การ เรียน รู้ จะ ได้ ัก คล ิณ ณ นั้น ๆ เพื่อ สรุ ปผล และ เพื่อ การ นำ ไป ปรับปรุง การ เรียน การ สอน อื่น ๆ ไป เป็น ภาระ บน การ ประเมิน ผล ดังนั้น นัก การ การ ศึกษา หรือ ารุ โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งกรุณาพิจารณาทางการศึกษาจำเป็นอยู่เองที่จะต้องทราบ เข้าใจอย่างซาบซึ้งและเกิดความถึกลตลอดจนทัศนคติต่อกระบวนการทางการศึกษาทั้งหมดเป็นอย่างดี กล่าวได้ว่าจุดมุ่งหมายทั้ง ๗ ข้อ ล้วนสร้างสมรรถภาพในการ เป็นครู ให้เกิดความสามารถที่จะเข้าใจ เกิดทักษะ ความถึกล และทัศนคติ ต่อวิชาการประเมินผล ซึ่งมีเนื้อหาทางการวัดผลและการประเมินผลรวมอยู่ด้วยกันทั้ง ๒ กระบวนการ อีกทั้งจุดมุ่งหมายทั้ง ๗ ข้อก็เ้าวางไว้อย่างสอดคล้องร่วมกัน เป็นลำดับอย่างเหมาะสม เริ่มตั้งแต่ให้ เข้าใจความหมายของ การวัดผล และการประเมินผล ให้เข้าใจสถิติที่นำมาใช้ ให้สามารถสร้าง ข้อสอบได้ ให้สามารถวิเคราะห์และประเมินข้อสอบ ให้สามารถแปลคะแนน ที่ความหมายของคะแนน ให้สามารถ ตัดสินผลการ เรียน ใหญ่ จักใช้คะแนนจากการสอบ เพื่อใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียน ของ เด็ก การสอนของครู และการจัดหลักสูตร จึงกล่าวสรุปได้ว่าจุดมุ่งหมายของหลักสูตรตอบสนอง ความต้องการ คานปรัชญา

ในคานการตอบสนองความต้องการทางคานจิตวิทยา ซึ่ง เน้นมาจากจุดมุ่งหมายทั้ง ๗ ข้อ ของรายวิชานี้ มีลำดับ เหตุผลสอดคล้องต่อกันอยู่แล้วจึงกล่าวได้ว่าทำไมรายวิชานี้ควรนา เรียนยิ่งขึ้น ในจุดมุ่งหมายข้อที่ ๓ และข้อที่ ๔ เป็นจุดมุ่งหมายที่เราความสนใจ และทาหาความอยากรู้อยากเรียน เพราะได้เรียนในสิ่งที่เป็นประโยชน์โดยตรงต่อสมรรถภาพของความเป็นครู กล่าวก็ว่าจะได้สร้างข้อสอบ และวิเคราะห์ ตลอดจนประเมินข้อสอบได้ ในข้อที่ ๒ และที่ ๗ ก็จะได้เห็นได้ว่าตอบสนองและทาหา ความอยากรู้อยากเรียน เพราะจะทำให้สามารถ ตัดสินผลการ เรียนตลอดจนนำผลจากคะแนนที่สอบได้ ไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนและการจัดหลักสูตร ซึ่งล้วนแล้วแต่ เป็นสิ่งที่นาสนใจ เป็น ประโยชน์ที่มองเห็น ได้ชัดจากจุดมุ่งหมาย กล่าวโดยสรุปลักษณะที่มีลำดับของจุดมุ่งหมายและสิ่งที่เป็น ประโยชน์เกินทาหาความอยากรู้อยากเรียน เพื่อ เสริมสร้างสมรรถภาพสำคัญในการ เป็นครูนี้ เองที่ช่วย ให้จุดมุ่งหมายของรายวิชานี้ตอบสนองความต้องการทางคานจิตวิทยา

เนื้อหาของหลักสูตรวิชาการประเมินผลการ ศึกษา

- ๑. การสำรวจในเรื่องการวัดผลการศึกษา
 - ๑.๑ ทำไมต้องมีการวัดผลการศึกษา
 - ๑.๒ การวัดผลในปัจจุบันนี้

- ๑.๓ ธรรมชาติของการวัดผลการศึกษา
- ๑.๔ ความหมายของการทดสอบ การวัดผล และการประเมินผล
๒. พัฒนาการของการวัดผล
 - ๒.๑ ในเมืองไทย ตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบันนี้โดยสังเขป
 - ๒.๒ ในสหรัฐอเมริกา
 - ๒.๒.๑ ก่อนปี ๑๘๐๐
 - ๒.๒.๒ จากปี ๑๘๐๐ - ๑๘๑๕
 - ๒.๒.๓ จากปี ๑๘๑๕ - ๑๘๓๐
 - ๒.๒.๔ จากปี ๑๘๓๐ มาจนถึงปัจจุบันนี้
๓. ความรู้อยู่ในสถิติเบื้องต้น
 - ๓.๑ การจัดกลุ่มและการแจกแจงความถี่
 - ๓.๒ การแสดงการแจกแจงความถี่ด้วยกราฟแบบต่าง ๆ
 - ๓.๓ การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง (Measures of Central Tendencies)
 - ๓.๓.๑ ฐานนิยม
 - ๓.๓.๒ มัชฌิมเลขคณิต
 - ๓.๓.๓ มัชฌิมฐาน
 - ๓.๔ การวัดการกระจาย (Measures of Variability)
 - ๓.๔.๑ พิสัย
 - ๓.๔.๒ การเบี่ยงเบนกวาดไคล์
 - ๓.๔.๓ การเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 - ๓.๕ การจัดทำไคอะแวนจากข้อทดสอบเปรียบเทียบกันได้
 - ๓.๕.๑ เปอร์เทมไคล์
 - ๓.๕.๒ กะแวนมาตรฐาน
 - ๓.๖ การวัดความสัมพันธ์ - สหสัมพันธ์
 - ๓.๗ โโกงปกติ

๔. คุณสมบัติที่เป็นที่ปรารถนาในหลักการวัดผลใด ๆ
 - ๔.๑ ความเที่ยงตรง (Validity)
 - ๔.๒ ความเชื่อถือได้ (Reliability)
 - ๔.๓ ความสามารถในการนำไปปฏิบัติได้จริง (Practicality)
๕. การวางแผนและสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - ๕.๑ แบบทดสอบมาตรฐาน กับแบบทดสอบที่ครูสร้างเอง
 - ๕.๒ ขั้นตอนการวางแผนและสร้างข้อสอบ
 - ๕.๓ แบบของการสร้างคำถามของข้อสอบ
๖. การทดลองและประเมินข้อสอบที่ครูสร้างเอง
 - ๖.๑ การรวบรวมและจัดกลุ่มข้อสอบ (Assembling the Test)
 - ๖.๒ การวิเคราะห์ผล
๗. การใช้ผลของการวัด
 - ๗.๑ การจำแนกผล (Classification)
 - ๗.๒ การจัดกลุ่มที่มีลักษณะเหมือนกัน (Homogeneous Grouping)
 - ๗.๓ การวินิจฉัย และงานซ่อมเสริม (Diagnostic and Remedial Work)
 - ๗.๔ การให้คำปรึกษาและแนะแนว (Counseling and Guidance)
 - ๗.๕ การให้คะแนน (Marking)
 - ๗.๖ การสร้างแรงจูงใจ (Motivation)
 - ๗.๗ การชี้แจงและศึกษาเกี่ยวกับเด็กที่ไม่เข้าเกณฑ์ปกติ (Identification and Study of Exceptional Children)
 - ๗.๘ การตีความหมายผลการเรียนออกสู่ชุมชน (Interpreting Schools to Community)
 - ๗.๙ การปรับปรุงคณะกรรมการผู้สอนในโรงเรียน (Improving of School Staff)

การวิเคราะห์เนื้อหาของวิชาการประเมินผลการศึกษา

กล่าวโดยทั่วไป เนื้อหาของวิชาการประเมินผลการศึกษามีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เป็นส่วนใหญ่แต่ก็มีเนื้อหาบางหัวข้อที่เกินความจำเป็นในการเรียนการสอนวิชานี้ กล่าวคือ

เนื้อหาข้อแรกที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจทั่วไป เกี่ยวกับการวัดผล อันประกอบด้วยหัวข้อย่อย ๆ ๔ หัวข้อคือ

๑. เหตุที่ควรมีการวัดผลการศึกษา
๒. การวัดผลการศึกษาในปัจจุบัน
๓. ธรรมชาติของการวัดผลการศึกษา
๔. ความหมายของการทดสอบ การวัดผล และการประเมินผล

เป็นเนื้อหาวิชาที่ครอบคลุมจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในข้อแรกที่กล่าวว่า ใหญ่ เรียบ เข้าใจความหมายของการวัดผล และการประเมินผล ทั้งนี้สังเกตได้จากเนื้อหาในข้อย่อยสุดท้ายซึ่งตรงกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรพอดี ส่วนเนื้อหาในข้อย่อยที่ ๑), ๒) และ ๓) ไม่มีปรากฏในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ulyangไรก็ค้ แมหัวข้อทั้ง ๓ จะมีเกินจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไป แต่เนื้อหาทั้ง ๓ ข้อย่อยก็นับไควว่าเป็นความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการวัดผล ซึ่งผู้เรียนในระดับนี้ควรจะได้ศึกษา เพราะจะทำให้มองเห็นภาพของการวัดผลไค้ชัดเจนขึ้น หรืออาจกล่าวไควว่าจะทำให้ความกึกรวมยอด (Concept) ในเรื่องการวัดผลแจ่มชัดขึ้น และก็จะทำให้เป็นทางนำไปสู่ความเข้าใจในเรื่องการประเมินผลไควด้วย ดังนั้นการที่เนื้อหาของหลักสูตรไควนำเอาหัวข้อทั้ง ๓ มาบรรจุไว้ จัดไควว่าไม่ทำให้เกินขอบหรือเกินความจำเป็นแต่อย่างไค

เนื้อหาในหัวข้อที่ ๒ เกี่ยวกับการพัฒนาการวัดผลอันประกอบด้วยข้อย่อย ๒ ข้อคือ พัฒนาการของการวัดผลในประเทศไทย และพัฒนาการวัดผลในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งกล่าวตั้งแต่ก่อน ค.ศ. ๑๙๐๐ ถึง ๑๙๓๐ หัวข้อนี้ไม่ตรงกับจุดมุ่งหมายใดไคของหลักสูตร เลย นับว่าเกินความจำเป็นของหลักสูตร ถ้าจะพิจารณาในแง่ที่ว่าพัฒนาการวัดผล เป็นสิ่งที่ผู้เรียนควรจะได้ศึกษาไควก็นับว่าถูกแต่ถึงอย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยมีความกึคิดเห็นว่าเนื้อหาข้อนีไควไม่ควรจะบรรจุไว้ในรายวิชานี้ ทั้งนี้เพราะวิชานี้เป็นวิชาที่ใช้เวลาเรียนเพียง ๑๐ - ๑๒ สัปดาห์ ๆ ละ ๓ ชั่วโมง และรายวิชานี้เป็นรายวิชา

เดี๋ยวที่ว่าช่วยการประเมินผลการศึกษา เวลาของการเรียนการสอนจึงควรจะถูกใช้ไปเพื่อให้ผู้เรียนสามารถดำเนินการประเมินผลการศึกษาก่อนหรือการเรียนการสอนได้ เพราะเป็นที่ทราบกันดีในปัจจุบันว่าครูในประเทศไทยยังออกข้อสอบวัดความจำเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนั้นครูส่วนใหญ่ยังไม่สามารถประเมินได้ว่าข้อสอบที่ตนใช้ในการตัดสินผลการเรียนของนักเรียนเป็นข้อสอบที่ดี เหมาะสมหรือไม่ และจะปรับปรุงให้ดีขึ้นได้อย่างไร ด้วยเหตุที่เวลาเรียนสำหรับรายวิชานี้จำกัดและเท่าที่เป็นอยู่ อาจารย์ผู้สอนวิชานี้ส่วนใหญ่ก็มีปัญหาในเรื่องเวลาสำหรับสอนมีน้อยเกินไป (ดูตารางหน้า) จึงปรากฏว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสได้ทำการทดลองสร้างข้อสอบ และขอทดสอบซึ่งจะนำไปใช้จริง ๆ ได้ ทั้งยังไม่มีโอกาสวิเคราะห์ข้อสอบแต่อย่างใด กระบวนการเรียนการสอนรายวิชานี้ยังคงเป็นการอธิบายหลักการหรือวิธีการในห้อง โดยผู้เรียนไม่มีโอกาสได้ทดลองใช้วิธีการนั้น ดังนั้นเนื้อหาที่เป็นหัวข้อพัฒนาการของการวัดผลอันเป็นเรื่องราวประวัติของการวัดผลของไทย และสหรัฐอเมริกา และได้รับการจัดเป็นหัวข้อใหญ่หัวข้อหนึ่งของเนื้อหาวิชานี้ จึงควรได้รับการพิจารณาตัดทิ้งไป

หนึ่งในเนื้อหาขอที่ว่าช่วยการวัดผลในไทยและสหรัฐอเมริกา ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วเนื้อหาที่เน้นหนักไปในทางการวัดผลในสหรัฐอเมริกาเท่านั้น เพราะเนื้อหาซึ่งได้รับการแบ่งแยกเป็น ๒ หัวข้อคือ การวัดผลของไทยอย่างสังเขป และพัฒนาการวัดผลในอเมริกาอย่างละเอียดตามรูปการที่เราจะมีเนื้อหา พัฒนาการวัดผลแล้ว เราไม่มีความจำเป็นต้องพัฒนาการวัดผลในสหรัฐอเมริกาอย่างละเอียดเป็นช่วง พ.ศ. แต่อย่างใด เราควรสนใจแค่หลักการ วิธีการ และผลของการใช้วิธีการวัดผล เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับการศึกษาของไทยมากกว่า เราอาจจะนำเอาวิธีการที่ชาติอื่นใช้ได้ผลมาวิเคราะห์สำหรับการตัดสินใจเลือกใช้วิธีการที่เหมาะสมกับการศึกษาของไทย ไม่จำเป็นต้องเรียนประวัติของเขาแต่อย่างใด สรุปแล้วเนื้อหาข้อนี้เป็นเนื้อหาเกินความจำเป็นสำหรับรายวิชานี้

เนื้อหาข้อที่ ๓ ของหลักสูตรวิชานี้ว่าช่วยสถิติต่าง ๆ ที่ใช้ ๗ ประการ คือ การจัดกลุ่มและการแจกแจงความถี่ กราฟแสดงการแจกแจงความถี่ การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง การวัดการกระจาย การเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบ การเปรียบเทียบความสัมพันธ์หรือความสัมพันธ์และโค้งปกติ เนื้อหาที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรของรายวิชานี้ข้อที่ ๒ และข้อที่ ๕ (ดูหน้า

เนื้อหาวิชาข้อ ๔ และ ๕ ของรายวิชาการประเมินผล กล่าวถึงคุณภาพหรือเกณฑ์ของการวัดผล ทั้งการวางแผนและการสร้างข้อสอบ เป็นเนื้อหาที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายข้อ ๓ ที่มุ่งว่า เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างข้อสอบได้ ทั้งนี้เนื้อหาข้อ ๔ - ๕ เน้นเรื่องราวเกี่ยวกับกระบวนการสร้างข้อสอบ

เนื้อหาข้อ ๖ เกี่ยวกับการทดลองวิธีและการประเมินข้อสอบ เป็นเนื้อหาที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายข้อ ๔ ที่กล่าวว่า เพื่อให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์และประเมินข้อสอบ เนื้อหาในข้อที่ ๖ ได้กล่าวถึงวิธีการวิเคราะห์ข้อสอบ

เนื้อหาข้อ ๗ เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการวัดผลของการวัด ประกอบด้วยหัวข้อย่อยถึง ๔ ข้อด้วยกัน ซึ่งล้วนแต่เป็นรายละเอียดของหัวข้อใหญ่ เนื้อหาข้อ ๗ นี้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรข้อ ๗

เนื้อหาของหลักสูตรวิชาการประเมินผล การศึกษาทั้งหมด ไม่มีหัวข้อที่สนองจุดมุ่งหมายของหลักสูตรข้อที่ ๖ ที่ว่า เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักวิธีประเมินผลหรือตัดสินผลการเรียน โดยเปรียบเทียบผลของการวัดกับเกณฑ์ กล่าวได้ว่าเนื้อหาตอนนี้อาจไป เนื้อหาตอนนี้นับว่าควรจะมีไว้อย่างยิ่ง เพราะรายวิชานี้เป็นรายวิชาการประเมินผล การศึกษา เนื้อหาเท่าที่กล่าวมาในข้อ ๔, ๕ และ ๖ ว่าด้วยการวัดผลเกือบทั้งหมด ไม่ได้กล่าวถึงถึงการประเมินผล ซึ่งแท้จริงแล้วการวัดผล เป็นบันไดขั้นหนึ่งเพื่อขึ้นไปสู่การประเมินผล ในการเรียนการสอนนอกจากครูจะวัดผลแล้วยังต้องประเมินผล หรือตัดสินผลของการวัดนั้น ๆ ด้วย ดังนั้นเนื้อหาตอนนี้นับว่าควรที่จะมีผู้จัดทำหลักสูตรจะได้พิจารณา

เนื้อหาที่อาจารย์ผู้สอนให้ความสำคัญเป็นอันหนึ่ง การวางแผนและการสร้างข้อสอบ
 สมฤทธิผล เนื้อหาเกี่ยวกับการไขผลของการวัดเป็นเนื้อหาที่มีความสำคัญเป็นอันที่สอง เนื้อหาที่มี
 ความสำคัญอันสามได้แก่ คุณภาพที่ของการในการวัดผลใด ๆ ส่วนเนื้อหาที่มีความสำคัญอันสี่ ห้า
 หก รวดลงมาตามลำดับ ได้แก่การทดลองไขผลประเมินแบบทดสอบที่สร้างขึ้น ความรวบรวมข้อใน
 เรื่องสถิติเบื้องต้น และพัฒนาการของการวัดผลการศึกษา และเนื้อหาที่มีความสำคัญน้อยที่สุดของ
 วิชาการประเมินผลการศึกษา ได้แก่การสำรวจในเรื่องการวัดผลการศึกษา

ผลการวิเคราะห์แบบทดสอบ

ตาราง ๔๔ แสดงค่าส่วนวิจัยของพฤติกรรมในแบบทดสอบที่อาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการ
 ศึกษาทำการออกข้อสอบทดสอบผู้เรียน

แบบทดสอบ ลำดับที่	พฤติกรรม						รวม
	ความจำ	ความเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์	การสังเคราะห์	การประเมิน	
	๐ ๐ ๒ กาส่วนร้อย	๐ ๐ ๒ กาส่วนร้อย	๐ ๐ ๒ กาส่วนร้อย	๐ ๐ ๒ กาส่วนร้อย	๐ ๐ ๒ กาส่วนร้อย	๐ ๐ ๒ กาส่วนร้อย	
๑	๓๗.๕๐	๒๐.๘๓	๑๓.๓๓	๒๕.๘๓	-	๒.๕	๑๐๐
๒	๕๕.๕๕	๑๑.๑๑	-	๒๕.๕๕	-	๓.๗๐	๑๐๐
๓	๑๘.๐๕	๒.๗๗	๓๕.๓๓	-	๑.๕๗	-	
๔	๑๒	๗	๓๕	๔	๒	-	
๕	๕.๒๘	๒๘.๕๗	๕๓.๕๗	๘.๕๗	-	-	
เฉลี่ย	๒๖.๕๕	๑๔.๐๘	๔๔.๑๘	๑๓.๘๑	.๗	๑.๒๕	๑๐๐

ตาราง ๕๓ ตารางวิเคราะห์หลักสูตรวิชาการประเมินผลการศึกษา

เนื้อหา / พฤติกรรม	ความรู้ - ความจำ	ความเข้าใจ	ทักษะ - การนำไปใช้	การวิเคราะห์	การสังเคราะห์	การประเมินค่า	รวม	อันดับความสำคัญ
๑. การสำรวจในเรื่องการวัดผลการศึกษา	๑๕	๒๓	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๘๖	๗
๒. สัณนิษฐานของการวัดผลการศึกษา	๒๗	๒๗	๑๒	๑๕	๑๒	๑๕	๑๐๔	๖
๓. ความรู้อย่างละเอียดในเรื่องสถิติเบื้องต้น	๒๓	๓๕	๓๕	๑๕	๑๕	๑๕	๑๕๒	๕
๔. คุณภาพที่ต้องการในการวัดผลใด ๆ	๒๗	๓๕	๓๑	๒๕	๒๓	๑๕	๑๖๒	๓
๕. การวางแผนและการสร้างข้อสอบสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา	๒๓	๓๕	๓๕	๒๗	๒๗	๒๗	๑๗๔	๑
๖. การทดลองโมเดลประเมินแบบทดสอบที่รูปร่าง	๑๕	๓๑	๓๕	๒๗	๒๓	๒๓	๑๕๔	๔
๗. การวัดผลของการวัดผล	๑๕	๓๕	๓๕	๒๗	๒๗	๒๗	๑๗๐	๒
รวม	๑๔๕	๒๖๑	๑๕๕	๑๕๔	๑๓๕	๑๓๔	๑๐๐๐	
อันดับความสำคัญ	๔	๑	๒	๓	๕	๖		

จากตารางวิเคราะห์หลักสูตรแสดงว่าพฤติกรรมที่อาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษาให้ความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง ก็คือความเข้าใจ การนำไปใช้ เป็นพฤติกรรมที่อาจารย์ผู้สอนให้ความสำคัญเป็นอันดับสอง พฤติกรรมที่มีความสำคัญอันดับสาม ก็คือการวิเคราะห์ พฤติกรรมที่มีความสำคัญอันดับสี่ ก็คือความจำ การสังเคราะห์ เป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญเป็นอันดับห้า และการประเมินค่า เป็นพฤติกรรมที่สำคัญน้อยที่สุด

จากตาราง ๕๕ แสดงว่าจำนวนอาจารย์ที่ออกข้อสอบ เป็นพฤติกรรมกรรมกรนาไปในมีมากที่สุดคือ มี ร้อยละ ๔๔.๑๔ รองลงไปคือพฤติกรรมกรรมกรจามีร้อยละ ๒๖.๕๕ พฤติกรรมที่มีมากเป็นอันดับสาม คือ ท้า และหก ตามลำดับ ได้แก่ ความเข้าใจ การวิเคราะห์ การประเมินค่าและการประเมินค่า มีอัตราร้อยละ ๑๔.๐๕ ๑๓.๘๑ ๑.๒๕ และ .๗ ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์การสังเกตการสอนวิชาการประเมินผลการรักษา

ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตการสอนวิชาจากอาจารย์ ๓ คน ก็จะเสนอผลการสังเกตตาม

ลำดับดังนี้

อาจารย์คนที่ ๑

ครั้งที่ ๑

เวลา ๒ ชั่วโมง

เนื้อเรื่อง

วาทกรรมเหตุผลในการวิเคราะห์ข้อสอบ และวิธีดำเนินการ

วิเคราะห์ข้อสอบ

กิจกรรมการเรียนการสอน

๑. อาจารย์บรรยายเหตุผลและวิธีดำเนินการวิเคราะห์ข้อสอบ
๒. นิสิตหัดทำแบบฝึกหัด

พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอน

๑. สามารถอธิบายความมุ่งหมายหรือเหตุผล และความสำคัญของการ
๒. สามารถอธิบายลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อสอบ
๓. สามารถทดสอบวิเคราะห์ข้อสอบตามวิธีดำเนินการได้เล็กน้อย

วิเคราะห์ข้อสอบ

อุปกรณ์

อุปกรณ์สำหรับการเรียนการสอนในวันนี้นี้ คือตารางสำเร็จ

Item Analysis Table ของ Chung Teh Fan

ครั้งที่ ๒

เวลา ๑ ชั่วโมง

เนื้อเรื่อง

การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของข้อสอบ ๒ ชุด และการประเมิน

ผลการเรียนของนักเรียน

ของอาจารย์
กิจกรรมการ เรียนการสอน กิจกรรมการ เรียนการสอน เป็นการบรรยาย

พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างการ เรียนการสอน
นิสิตมีใ้แสดงพฤติกรรมอื่นใด นอกจากฟังและจดบันทึก
อุปกรณ ไม่มีการใช้อุปกรณ

อาจารย์คนที่ ๒

ครั้งที่ ๑ เวลา ๑ ชั่วโมง
เนื้อเรื่อง การทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการแบ่งผู้สอน ตามคะแนนที่กระจาย

ในโค้งปกติ

กิจกรรมการ เรียนการสอน อาจารย์กับนิสิตช่วยกันทำแบบฝึกหัด ซึ่งอาจารย์
ได้สั่งใ้ทำ เป็นการบ้านในชั่วโมงที่แควมา

พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างการ เรียนการสอน
๑. สามารถแปลงคะแนนและตีความหมายของคะแนนใ้
อุปกรณ ใ้ใ้การใ้อุปกรณ

ครั้งที่ ๒ เวลา ๑ ชั่วโมง
เนื้อเรื่อง การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนน ๓ ชุด

กิจกรรมการ เรียนการสอน
๑. อาจารย์อธิบายความหมายและวิธีคำนวณการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
๒. อาจารย์สาธิตการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนน เลข และภาษา

พร้อมทั้งซักถามนิสิตใ้ในระหว่างการสาธิตบาง

พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างการ เรียนการสอน ผู้เรียนมีใ้แสดงพฤติกรรม

ใด นอกจากนั่งฟังและจดบันทึก

อุปกรณ ไม่มีการใช้อุปกรณ

ครั้งที่ ๓ เวลา ๑ ชั่วโมง
เนื้อเรื่อง การดำเนินการวิเคราะห์หอดสอบ

กิจกรรมการเรียนการสอน

- ๑. อาจารย์อธิบายวิธีดำเนินการวิเคราะห์หอดสอบ
- ๒. อาจารย์สาธิตการวิเคราะห์หอดสอบ
- ๓. นิสิตซักถามอาจารย์ผู้สอน

พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมดังนี้

- ๑. สามารถบอกได้ว่าวิธีดำเนินการวิเคราะห์หอดสอบมีลำดับการ

ดำเนินงานอย่างไร

อุปกรณ์ ตาราง Item Analysis Table ของ Chung Tsh Fan

อาจารย์คนที่ ๓

ครั้งที่ ๑ เวลา ๑ ชั่วโมง
เนื้อเรื่อง การหาค่าคะแนน เป็น เปอร์ เซนต์ ไตล์

กิจกรรมการเรียนการสอน

๑. อาจารย์อธิบายความหมายของการกระจายคะแนนแบบ เปอร์ เซนต์ ไตล์
เปรียบเทียบกับ การกระจายคะแนนปกติ

- ๒. อาจารย์สาธิตการแปลงคะแนนดิบ เป็นการกระจายแบบ เปอร์ เซนต์ ไตล์
- ๓. นิสิตและอาจารย์ช่วยกันทำแบบฝึกหัด

พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมดังนี้

- ๑. สามารถบอกลำดับขั้นของการหาค่า เปอร์ เซนต์ ไตล์ ได้
- ๒. สามารถแปลความ สัญลักษณ์ของสูตรที่ใช้ในการหาค่า เปอร์ เซนต์ ไตล์
- ๓. สามารถแปลงคะแนนดิบให้เป็นคะแนน เปอร์ เซนต์ ไตล์ ได้

อุปกรณ์ แผนภาพ เปรียบเทียบการกระจายคะแนนแบบ เปอร์ เซนต์ ไตล์ และ แบบ

ปกติ

ครั้งที่ ๒ เวลา ๑ ชั่วโมง

เนื้อเรื่อง เปรียบเทียบการตัดสินใจแบบหน่วยกิตและแบบร้อยละ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน กิจกรรมการเรียนรู้การสอน เป็นการรายงานเป็น

กลุ่มหน้าชั้น โดยนิสิต ๔ คน

อาจารย์อภิปรายสรุป

พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอน ผู้รายงานเกิดพฤติกรรมดังนี้

๑. บอกได้ว่าวิธีการตัดสินใจแบบหน่วยกิตและร้อยละ มีวิธีดำเนินการอย่างไร
๒. สามารถประเมินค่าการตัดสินใจทั้ง ๒ แบบ

พฤติกรรมของผู้รายงาน ปรากฏเพียงการฟัง พฤติกรรมอื่น ๆ ไม่ปรากฏ

อุปสรรค ผู้รายงานแจกเอกสารที่ทนกว่าประกอบการรายงาน

ครั้งที่ ๓ เวลา ๑ ชั่วโมง

เนื้อเรื่อง การแปลงคะแนนดิบ เป็นคะแนนมาตรฐานและการตัดเกรด

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

๑. อาจารย์อธิบายวิธีดำเนินการ แปลงคะแนนดิบให้เป็นคะแนนมาตรฐาน
๒. อาจารย์สาธิตการแปลงคะแนนดังกล่าว
๓. อาจารย์และนิสิตช่วยกันทำแบบฝึกหัด
๔. อาจารย์อธิบายและสาธิตการตัดเกรด พร้อมซักถาม

พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมดังนี้

๑. สามารถแปลงคะแนนดิบให้เป็นคะแนนมาตรฐานได้
๒. สามารถตอบคำถามในการคำนวณ เพื่อการตัดเกรดได้

อุปสรรค ไม่มีการใช้อุปสรรค

สิ่งที่ได้จากการสังเกตการสอน เนื้อหาของรายวิชาการวัดผลเท่าที่ได้ไปสังเกตนั้น เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้สถิติคำนวณไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง การใช้วิธีสอนก็ใช้วิธีบรรยายประกอบ การสาธิต และการให้แบบฝึกหัดประกอบความเข้าใจ ซึ่งก็เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้ในเนื้อหา ดังกล่าว กิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียนที่พอสมควร อาจารย์ได้มุ่ง สร้างพฤติกรรมของการเรียนรู้ตามนัยของจุดมุ่งหมายและระดับเดียวกันมีการวัดผลไปในตัว โดยการ ทำแบบฝึกหัดเพื่อให้เกิดความเข้าใจยิ่งขึ้นหลังจากที่ฟังคำบรรยายและการสาธิตแล้ว การให้แบบ ฝึกหัดเป็นการบ้านก็เป็นเครื่องมือที่กระตุ้นให้กิจการนำหลักการ เรียนรู้ไปใช้และสร้างทักษะในการ คำนวณ อุปกรณ์การสอนที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ก็ให้ครบถ้วนความเข้าใจ และช่วยในการทำแบบ ฝึกหัดด้วย จึงจัดได้ว่ากิจกรรมการเรียนการสอนเป็นไปอย่างเหมาะสมสอดคล้องกับหลักการในเรื่อง การสอนเนื้อหาวิชาประเภทหลักการและคำนวณ พฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายก็ได้รับการ เน้นจากการสอน จนเป็นที่เชื่อว่าผู้เรียนน่าจะเกิดพฤติกรรมตามไปด้วย

วิชาการแนะนำเบื้องต้น

ตอนที่ ๑ ผลของข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม

ชุด ก. แบบสอบถามอาจารย์

หมวดที่ ๑ ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ทาการศกนาวิจัย

๑. เพศ	ชาย	๘ คน
	หญิง	๖ คน

๒. อายุ จำแนกได้ดังนี้

อายุ	จำนวนคน
๒๕- ๒๙	๓
๓๐ - ๓๔	๓
๓๕ - ๓๙	๑
๔๐ - ๔๔	๓
๔๕ - ๔๙	-
๕๐ - ๕๔	๑

อาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาที่มีอายุโดยเฉลี่ยเท่ากับ ๓๘.๖ ผู้วิจัย
จึงได้ว่าแวกอวารย่คาบอายุเฉลี่ยเป็น ๒ กลุ่ม คือ

อาจารย์ที่มีอายุมาก มีจำนวน ๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๕.๔๕๔๕

อาจารย์ที่มีอายุน้อย มีจำนวน ๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๔.๕๔๕๔

๓. วุฒิตางวิชาชีพของอาจารย์จำแนกได้ดังนี้

ปริญญาโทในประเทศ ๖ คน

ปริญญาโทต่างประเทศ ๕ คน

ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มอวารย่ตามวุฒิตางวิชาชีพ ทั้งนี้เพราะอาจารย์ทั้งหมด
ม่วุฒิเท่าเทียมกัน

๔. ประสิทธิภาพในการสอนวิชาการแนะนำเมืองต้น จำนง ได้

ดังนี้

จำนวนภาคเรียน	จำนวนคน
๑	๑
๔	๖
๖	๓
๗	๑
๘	๖
๑๐	๒
๑๔	๑
๓๖	๑

อาจารย์ผู้สอนปีประสิทธิภาพการสอนวิชาการแนะนำเมืองต้นโดยเฉลี่ย

๑.๑ ภาคเรียน ผู้วิจัยได้จำแนกอาจารย์ตามประสิทธิภาพเป็น ๒ กลุ่ม โดยยึดประสิทธิภาพเฉลี่ยเป็นเกณฑ์ ดังนี้

- อาจารย์ที่ประสิทธิภาพดีมาก มีจำนวน ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๑๘๑๘
- อาจารย์ที่ประสิทธิภาพน้อย มีจำนวน ๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๑.๘๑๘๑

ตาราง ๕๕ แสดงค่าคะแนนการรับรู้ในวุดบ่งหมายของหลักสูตรวิชาการแนะแนว เบื้องต้น ของอาจารย์ผู้สอน

คะแนนการรับรู้ (x) คะแนนเต็ม ๑๘	ความถี่ (f)
๕	๑
๔	๑
๓	๓
๒	๓
๑	๑
๐	๑
๐	๑
$\Sigma fx = ๘$	$\Sigma f = ๑๑$

$$\bar{X} = .๓๖๓๖$$

จากตาราง ๕๕ ปรากฏว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนว เบื้องต้นมีคะแนนเฉลี่ยค่าการรับรู้ในวุดบ่งหมายของหลักสูตร เท่ากับ .๓๖๓๖ จากคะแนนเต็ม ๑๘ จักว่าเป็นคะแนนที่ต่ำมาก ทั้งนี้ อาจเกิดจากเหตุผลที่ว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ไม่มีความเข้าใจ เรื่องการแปลวุดบ่งหมายเป็นพฤติกรรม ในที่นี้ อาจารย์ที่ไล่คะแนนสูงกว่าอัตราเฉลี่ย ๕ คน ก็เป็นร้อยละ ๔๕.๔๕๔ และไล่คะแนนต่ำกว่าอัตราเฉลี่ย ๖ คน ก็เป็นร้อยละ ๕๔.๕๔๕

ตาราง ๕๖ แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการสอนของอาจารย์สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น

คะแนนการสอน Y คะแนนเต็ม ๕๕	ความถี่ f
๔๘	๑
๔๐	๑
๓๖	๑
๓๕	๑
๓๔	๒
๒๙	๒
๒๔	๑
๒๓	๒
$\Sigma fY = ๓๕๕$	$\Sigma f = ๑๑$

$$\bar{Y} = \frac{๓๕๕}{๑๑} = ๓๒.๒๗$$

จากตาราง ๕๖ ปรากฏว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้นมีคะแนนการสอนเฉลี่ยเท่ากับ ๓๒.๒๗๗๗ วัคอยู่ในระดับปานกลาง ในการศึกษารั้งนี้ปรากฏว่า มีอาจารย์ได้คะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูงกว่ารายเฉลี่ยจำนวน ๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๕๕๕๕ และได้คะแนนต่ำกว่าอัตราเฉลี่ย ๕ คน คิดเป็นกัร้อยละ ๔๕.๔๕๔๕

ตาราง ๕๗ แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น

คะแนนการประเมินผล Z คะแนนเต็ม ๕๕	ความถี่ f
๕๕	๑
๓๕	๑
๓๔	๑
๓๓	๒
๓๒	๑
๓๑	๑
๓๐	๑
๒๙	๑
๒๘	๑
๒๗	๑
$\sum fZ = ๓๓๖$	$\sum f = ๑๑$

$$\bar{Z} = ๓๓.๕๐๕๐$$

จากตาราง ๕๗ ปรากฏว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้นมีคะแนนค่าการวัดผลเท่ากับ ๓๓.๕๐๕๐ จะปรากฏว่าเป็นอาจารย์มากกว่าครึ่งหนึ่งก็ร้อยละ ๕๕.๕๕๕๕ ที่มีคะแนนค่าการประเมินผลสูงกว่าอัตราเฉลี่ย และอีกร้อยละ ๔๔.๔๔๔๔ มีคะแนนค่าการประเมินผลต่ำกว่ารายเฉลี่ย

ตาราง ๕๕ แสดงค่าคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการแนะแนว
เบื้องต้นของอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
อายุมาก	อายุน้อย
คะแนน	คะแนน
๑	๔
๐	๘
- ๑	๑
- ๒	๑
- ๔	๐
	๐
$\sum X_1 = - ๑๑$	$\sum X_2 = ๑๐$
$N_1 = ๕$	$N_2 = ๖$
$\bar{X}_1 = - ๒.๒๐๐๐$	$\bar{X}_2 = ๒.๕๐๐๐$

$$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2} = ๒.๒๕๐๑$$

$$t = -๑.๕๙๗๗$$

ค่า t ไม่นับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๕๕ ปรากฏว่าอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้นที่มีอายุมาก สามารถรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อยเล็กน้อย แต่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ เราจึงคงสมมุติฐานที่เป็นกลาง และในขณะที่เกี่ยวข้องกับผลการศึกษาไปเป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัย "อาจารย์ที่มีอายุน้อยจะสาบารการรับรู้จุดมุ่งหมายได้ดีกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อย"

ตาราง ๕๕ แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการแะขนว
เมืองต้นที่มีอายุต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
อายุมาก	อายุน้อย
คะแนน (Y ₁)	คะแนน (Y ₂)
๓๖	๔๘
๓๕	๔๐
๓๔	๓๘
๒๖	๒๘
๒๓	๒๘
	๒๓
$\sum Y_1 = ๑๕๘$	$\sum Y_2 = ๑๘๘$
$N_1 = ๕$	$N_2 = ๖$
$\bar{Y}_1 = ๓๑.๖๐๐๐$	$\bar{Y}_2 = ๓๑.๓๓$

$$S_{\bar{Y}_2 - \bar{Y}_1} = ๘.๕๘๓๕$$

$$t = -๑.๔๘๖๐$$

ถ้า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๕๕ แสดงว่า อาจารย์ที่มีอายุมากสามารถเข้าใจการสอนต่ำกว่าอาจารย์ที่มี
อายุน้อยเล็กน้อย แต่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น เราจึงคง
ามมุขีฐานที่เป็นกลางไว้ และในขณะเดียวกันผลการศึกษาไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ได้
ตั้งไว้สำหรับการวิจัยว่า อาจารย์ที่มีอายุมากจะสามารถเข้าใจการสอนได้ดีกว่าอาจารย์
ที่มีอายุน้อย

ตาราง ๑๐๐ แสดงค่าคะแนนความไวในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการเกษตร
 เป็นงันที่มีอายุต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
อายุมาก	อายุน้อย
คะแนน Z_1	คะแนน Z_2
๓๑	๔๔
๓๓	๓๘
๓๕	๓๘
๖๖	๓๒
๖๘	๓๑
	๖๘
$\Sigma Z_1 = ๑๖๐$	$\Sigma Z_2 = ๒๑๓$
$N_1 = ๕$	$N_2 = ๖$
$\bar{Z}_1 = ๓๒$	$\bar{Z}_2 = ๓๕.๕$

$$S_{\bar{Z}_1 - \bar{Z}_2} = ๓.๔๕๐๖$$

$$t = -.๘๘๕๗$$

ถ้า t ไบ่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๑๐๐ แสดงว่า อาจารย์ที่มีอายุมากสามารถเข้าใจการวัดผลได้ดีกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อย แต่ไบ่แตกต่างกันอย่างนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น เราจึงยอมรับสมมุติฐานที่เป็นกลาง แต่ในขณะเดียวกันผลการศึกษาไบ่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้สำหรับการวิจัยที่กล่าวว่ "อาจารย์ที่มีอายุมากจะสามารถเข้าใจการวัดผลได้ดีกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อย"

ตาราง ๑๐๐ แสดงค่าคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการแนะแนวเบื้องต้นของอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
ประสบการณ์มาก	ประสบการณ์น้อย
คะแนน X_1	คะแนน X_2
๑	๘
- ๒	๘
	๖
	๖
	๐
	๐
	๐
	- ๑
	- ๘
$\Sigma X_1 = - ๑$	$\Sigma X_2 = ๘$
$N_1 = ๒$	$N_2 = ๘$
$\bar{X}_1 = -.๕๐๐๐$	$\bar{X}_2 = .๘๕๘$

$$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2} = ๒.๕๖๓๑$$

$$t = -.๘๑๘๕$$

ถ้า t ไม่ป็นัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๕

จากตาราง ๑๐๑ แสดงว่า อาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์มาก รับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์น้อยเล็กน้อย และไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น เราจึงยอมรับสมมุติฐานที่เป็นกลาง ในขณะเดียวกันผลการศึกษา ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ว่า "อาจารย์ที่มีประสบการณ์มากจะรับรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้ต่ำกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์น้อย"

ตาราง ๑๐๒ แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะ
เบื้องต้นที่มีประสบการณ์ต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
ประสบการณ์มาก	ประสบการณ์น้อย
คะแนน Y_1	คะแนน Y_2
๓๖	๔๘
๓๕	๔๐
	๓๘
	๓๘
	๒๙
	๒๙
	๒๘
	๒๓
	๒๓
$\Sigma Y_1 = ๓๖$	$\Sigma Y_2 = ๒๘๘$
$N_1 = ๒$	$N_2 = ๙$
$\bar{Y}_1 = ๓๕.๕$	$\bar{Y}_2 = ๓๑.๕๕๕๕$

$$S_{\bar{Y}_1 - \bar{Y}_2} = ๘.๘๖๘$$

$$t = .๕๕๕๐$$

ค่า t ไม่เป็นัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๕

ตาราง ๑๐๒ แสดงว่า อาจารย์ที่มีประสบการณ์มากสามารถเข้าใจการสอนวิชาการแนะ
เบื้องต้นดีกว่า อาจารย์ที่มีประสบการณ์น้อยเพียงเล็กน้อย และไม่มีความแตกต่างกันอย่าง
มีัยสำคัญทางสถิติ เราจึงยอมรับสมมุติฐานที่เป็นกลาง ในขณะเดียวกันผลของการศึกษา
ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัยที่ว่า "อาจารย์ที่มีประสบการณ์มากจะสามารถเข้าใจ
การสอนได้ดีกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์น้อย"

ตาราง ๑๐๓ แสดงค่าคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนว
เบื้องต้นที่ปีประสบการณ์ต่างกัน

ประเภทของกลุ่มอาจารย์	
ประสบการณ์มาก	ประสบการณ์น้อย
คะแนน Z_1	คะแนน Z_2
๓๗	๘๘
๓๘	๓๕
	๓๘
	๓๓
	๓๒
	๓๑
	๒๕
	๒๖
	๒๕
$\Sigma Z_1 = ๓๒$	$\Sigma Z_2 = ๓๐๖$
$N_1 = ๒$	$N_2 = ๘$
$\bar{Z}_1 = ๑๖$	$\bar{Z}_2 = ๓๓.๘๘๘$

$$\frac{S}{Z_1} - \frac{Z_2}{t} = ๘.๓๘๕๕$$

$$= .๕๓๘๐$$

ถ้า t ไข่มุมนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๕

จากตาราง ๑๐๓ แสดงว่าอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้นที่ปีประสบการณ์ สามารถ
เข้าใจการวัดผลต่ำกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์น้อย แต่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติ ดังนั้นเราจึงยอมรับสมมุติฐานที่เบี่ยงกลาง และ hypotheses เกี่ยวกับการศึกษาไม่เป็น
ไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้สำหรับการวิจัยที่ว่า "อาจารย์ที่มีประสบการณ์มากสามารถเข้าใจ
ในด้านการวัดผลสูงกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์น้อย"

ตาราง ๑๐๘ แสดงว่า สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับ
คะแนนความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะนำเบื้องต้น

คะแนนการรับรู้	คะแนนการสอน
๕	๘๘
๘	๒๕
๖	๘๐
๑	๓๕
๑	๒๓
๐	๓๘
๐	๒๕
๐	๓๘
- ๑	๒๕
- ๒	๓๖
- ๕	๒๓

$$r_{xy} = .๖๖๕๘$$

r_{xy} มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๑๐๘ แสดงว่า คะแนนทางด้านการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และคะแนน
ด้านความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะนำเบื้องต้น มีความสัมพันธ์กัน
โดยตรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น เราจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่เป็นกลาง และใน
ขณะเดียวกันผลของการศึกษาสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า คะแนนด้านการรับรู้ในจุด
มุ่งหมายและคะแนนด้านความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนจะมีความสัมพันธ์กันโดยตรง

ตาราง ๑๐๕ แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจในการสอนกับคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น

คะแนนการสอน Y	คะแนนการวัดผล Z
๘๘	๘๘
๘๐	๓๑
๓๖	๓๕
๓๕	๓๗
๓๘	๓๘
๓๘	๓๗
๒๕	๓๒
๒๕	๒๖
๓๘	๓๕
๒๓	๒๕
๒๓	๒๘

$$r_{yz} = .๖๑๗๖$$

r มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๕๕

ตาราง ๑๐๕ แสดงว่า คะแนนค่าความเข้าใจในการสอนและคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น มีความสัมพันธ์กันโดยตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น เราจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่เป็นกลาง และในขณะเดียวกันผลการศึกษาก็เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้สำหรับการวิจัยว่า "คะแนนค่าความเข้าใจในการสอนและคะแนนความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์จะมีความสัมพันธ์กันโดยตรง"

ตาราง ๑๐๖ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับคะแนนความเข้าใจในการประเมินผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการและแนวเบื้องต้น

คะแนนการรับรู้ X	คะแนนการวัดผล Z
๘	๘๘
๘	๗๖
๑	๖๖
๑	๗๑
๑	๗๑
๐	๗๗
๐	๗๘
๐	๗๘
- ๑	๖๘
- ๒	๗๕
- ๕	๖๕

$$r_{xz} = .๖๒๘๕$$

ค่า r_{xz} บ่งชี้สำคัญทางสถิติที่ระดับ ๘๘

จากตาราง ๑๐๖ แสดงว่า คะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร กับคะแนนความเข้าใจในการวัดผลมีความสัมพันธ์โดยตรงต่อกัน ดังนั้น เราจึงปฏิเสธสมมติฐานที่เป็นกลาง และในขณะเดียวกันผลการศึกษาเป็นไปตามที่ทั้งสมมติฐานสำหรับการวิจัยไว้ว่า "คะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับคะแนนความเข้าใจในการวัดผลจะมีความสัมพันธ์ต่อกันโดยตรง"

หมวด ๒ สภาพการศึกษาจูงูงหมายและการรั้รัฐจูงูงหมายของหคักสูครวิวิชาการันะแนว
เบ็องคณ

ตาราง ๑๐๑) จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแะแนว เบ็องคณจำแนกตามค่าคอมในเรื่อง
การจัคการประชมปรักษาหารือกันเก็ยกับควาเบ็องคณและ เนื่อหาของหคักสูคร

ควาเบ็องคณในการประชม	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนรือย
๑. ประชมปรักษาหารือกันเสบอ	๒	๑๘.๑๘๑
๒. ประชมปรักษาหารือกันเบ็องจะเร็ยเสบอแะละ เทอม		
๓. ประชมปรักษาหารือกันเบ็องเร็ยคณมีการศึกษาใหม่	๑	๕.๐๕
๔. ประชมปรักษาหารือกันนือยกรัง	๕	๔๕.๔๕๔
๕. ใเบ็องปีการประชมปรักษาหารือกันแะอ็องใด	๓	๒๗.๒๗๒
รวม	๑๑	๑๐๐

ตาราง ๑๐๓) แะคังว่า อาจารย์ที่ประชมปรักษาหารือกันนือยกรังปีวัคธาบาที่สุคก็อรัยละ
๔๕.๔๕๔ อาจารย์ที่ใเบ็องปีการประชมปรักษาหารือกันแะอ็องใด มีวัคธาจากเบ็อง
อันคับสอง ก็อรัยละ ๒๗.๒๗๒ อาจารย์ที่ประชมปรักษาหารือกันเสบอมีมากอันคับสาม
ก็อรัยละ ๑๘.๑๘๑ แะอาจารย์ที่ประชมปรักษาหารือกันเบ็องเร็ยคณมีการศึกษาใหม่
มีนือยที่สุคก็อรัยละ ๕.๐๕

ตาราง ๑๐๘ จำนวนอาจารย์ผู้สอนว่าการศึกษาและทำความเข้าใจกับแก่นแท้ของหลักสูตร

ลักษณะของการทำความเข้าใจ	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. เกษียณและทำความเข้าใจอย่างละเอียด เพื่อนำมาตีความเป็นพฤติกรรมที่มีปฏิบัติได้	๒	๕๔.๕๔๕
๒. เกษียณและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างละเอียด แต่ไม่ได้นำมาตีความเป็นพฤติกรรม	๔	๓๖.๓๖๓
๓. เกษียณและรับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไว้ แต่ไม่ได้ศึกษารายละเอียด	๑	๕.๐๕
๔. ไม่เคยอ่านจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อน		
รวม	๑๑	๑๐๐

จากตาราง ๑๐๘ แสดงว่า จำนวนอาจารย์ที่ศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างละเอียด เพื่อนำมาตีความเป็นพฤติกรรมที่มีปฏิบัติได้ มีมาก เป็นอันดับหนึ่ง มีร้อยละ ๕๔.๕๔๕ และอาจารย์ที่เกษียณและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างละเอียด แต่ไม่ได้นำมาตีความเป็นพฤติกรรม มีอัตราส่วนกับสองคือมีร้อยละ ๓๖.๓๖๓ และอาจารย์ที่เกษียณและรับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตร แต่ไม่ได้ศึกษารายละเอียดเป็นอันดับสาม คือมีอัตราส่วนร้อยละ ๕.๐๕ และไม่พบอาจารย์คนใดไม่เคยอ่านจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อน

ตาราง ๑๐๔ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามแหล่งที่รับทราบ
จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

แหล่งที่รับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. จากเอกสารหลักสูตรหรือประมวลการสอน รายวิชาการศึกษาของกณะวิชาการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา	๘	๗๒.๗๒๗
๒. จากเอกสารประกอบการเรียนวิชานี้	๑	๙.๐๙
๓. จากหัวหน้าคณะวิชาการศึกษา	-	-
๔. จากเพื่อนร่วมงานที่เคยสอนมาก่อน	-	-
๕. จากเอกสารของต่างประเทศ	-	-
๖. กิดขึ้นเอง	-	-
๗. ไม่ได้ศึกษาจากศใด	-	-
๘. ศึกษาจากหลาย ๆ แหล่งกัน	๒	๑๘.๐๘๑
รวม	๑๑	๑๐๐

จากตาราง ๑๐๔ แสดงว่า อาจารย์ที่ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการแนะแนว
การศึกษาจากเอกสารหลักสูตรหรือประมวลการสอนรายวิชา มีอัตรามากที่สุดคือมีร้อยละ
๗๒.๗๒๗ อาจารย์ที่ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรจากหลาย ๆ แหล่งนี้มากเป็นอันดับ
สองคือมีร้อยละ ๑๘.๐๘๑ และอาจารย์ที่ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรจากเอกสาร
ประกอบการเรียนวิชานี้มีน้อยที่สุดคือมีอัตราร้อยละ ๙.๐๙

ตาราง ๑๑๐ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามการประเมิน
 ค่าตนเองในเรื่องเกี่ยวกับระดับความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ระดับความเข้าใจ	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. คีมาก	๑	๔.๐๘
๒. คี	๕	๘๑.๘๒
๓. ปานกลาง	๑	๔.๐๘
๔. น้อย	-	-
๕. ไม่เข้าใจเลย	-	-
รวม	๑๑	๑๐๐

จากตาราง ๑๑๐ แสดงว่า อาจารย์ที่เห็นว่าตนเองมีความเข้าใจในหลักสูตรในระดับคี
 มีอัตราส่วนมากที่สุดคือมีร้อยละ ๘๑.๘๒ อาจารย์ที่คิดว่าตนเองมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมาย
 ของหลักสูตรในระดับคีมาก และระดับปานกลางมีน้อยที่สุดคือมีร้อยละ ๔.๐๘ และไม่มี
 อาจารย์ผู้ใดที่เข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรน้อยและไม่เข้าใจเลย

ตาราง ๑๑๑ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาแม่แห่งชาติ แบ่งตามลักษณะการตกลงกับผู้เรียนในเรื่องจุดมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตร

ลักษณะของการหาความตกลง	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ทำความตกลงกันอย่างละเอียด	๗	๖๔.๖๘
๒. หาความตกลงกันเล็กน้อย	๓	๒๗.๒๗
๓. ให้ผู้เรียนไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	-	-
๔. ไม่ได้หาความตกลงกับผู้เรียนเลย	๐	๔.๐๔
รวม	๑๐	๑๐๐

จากตาราง ๑๑๑ แสดงว่า อาจารย์ผู้สอนที่ทำความตกลงในเรื่องจุดมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตรกับผู้เรียนอย่างละเอียด มีอัตรามากที่สุดคือ มีร้อยละ ๖๓.๖๓๖ อาจารย์ที่ทำความตกลงกันเล็กน้อยมีมากที่สุดเป็นอันดับสอง คือมีร้อยละ ๒๗.๒๗ อาจารย์ที่ไม่ได้หาความตกลงกับผู้เรียนเลยมีน้อยที่สุดคือมีร้อยละ ๔.๐๔ ไปถึงอาจารย์ผู้ใดให้ผู้เรียนไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

หมวด ๓ การสอน

ตาราง ๑๑๒ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการและแนวเบื้องต้น จากแนกตามอัตราความ
สนำเสนอในการกำหนดการสอน

ประเภทของความสนำเสนอ	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อยละ
๑. ทำเสนอ	๓	๒๓.๒๓๒
๒. ทำเป็นส่วนใหญ่	๒	๑๘.๑๘๑
๓. ทำบ้างไม่ได้บ้าง	๑	๘.๐๘
๔. ไม่ค่อยได้ทำ	๑	๘.๐๘
๕. ไม่ได้ทำเลย	-	
รวม	๑๑	๑๐๐

ตาราง ๑๑๒ แสดงว่าจำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการและแนวเบื้องต้น ที่ทำแผนการสอนเสนอ มีอัตรามากที่สุดคือมีร้อยละ ๒๓.๒๓๒ อาจารย์ที่ทำแผนการสอนเป็นส่วนใหญ่ มีมากเป็นอันดับสองก็ร้อยละ ๑๘.๑๘๑ อาจารย์ที่ทำแผนการสอนบ้างไม่ได้บ้าง และอาจารย์ที่ไม่ค่อยได้ทำแผนการสอนเป็นอันดับที่สามก็ร้อยละ ๘.๐๘ ไม่มีอาจารย์ผู้ใดที่ไม่ได้ทำแผนการสอนเลย

ตาราง ๑๑๓ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ และแนว เบื้องต้น จำแนกตามลักษณะการเตรียมการสอน

ลักษณะของการ เตรียมการสอน	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. เตรียมก่อนจะเข้าสอนเป็นรายชั่วโมง	๕	๔๕.๔๕๕
๒. เตรียมเมื่อจะขึ้นบทเรียนใหม่	๖	๕.๐๕
๓. เตรียมเป็นรายสัปดาห์	๘	๓๖.๓๖๔
๔. เตรียมเฉพาะบทที่เห็นว่ายาก	๑	๕.๐๕
๕. ไม่ได้เตรียมเพราะสอนมานานจนชำนาญ	-	
รวม	๑๑	๑๐๐

จากตาราง ๑๑๓ แสดงว่า อาจารย์ที่เตรียมการสอนก่อนจะเข้าสอนเป็นรายชั่วโมง มีอัตราค่าที่สูงสุดคือมีร้อยละ ๔๕.๔๕๕ อาจารย์ที่เตรียมการสอนเป็นรายสัปดาห์มีมากที่สุดเป็นอันดับสอง คือมีร้อยละ ๓๖.๓๖๔ และอาจารย์ที่เตรียมการสอนเมื่อจะขึ้นบทเรียนใหม่ และเตรียมเฉพาะบทที่เห็นว่ายากมีน้อยที่สุดคือมีร้อยละ ๕.๐๕

ตาราง ๑๑๔ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามคำตอบ
ในเรื่องการปฏิบัติการสอนตามที่ได้เตรียมไว้เพียงใด

ลักษณะของการปฏิบัติ	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ปฏิบัติทุกอย่างเคร่งครัด	๒	๑๔.๑๘๒
๒. ปฏิบัติตามเพียงบางส่วน และ ดัดแปลงเพียงบางส่วนเพื่อให้ เหมาะสมกับสภาพห้องเรียน ในขณะนั้น	๕	๔๑.๘๑๘
๓. ไม่ค่อยได้ปฏิบัติตามที่เตรียม การเอาไว้แล้ว	-	-
๔. ไม่ได้ปฏิบัติตามที่เตรียมการสอน มาเลย	-	-
รวม	๑๑	๑๐๐

จากตาราง ๑๑๔ แสดงให้เห็นว่าอาจารย์ที่ปฏิบัติตามที่เตรียมการสอนบางส่วน
และดัดแปลงเพียงบางส่วนเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพห้องเรียนในขณะนั้นมีอัตราเป็น
อันดับหนึ่งก็อยู่ร้อยละ ๔๑.๘๑๘ และอาจารย์ที่ปฏิบัติตามที่เตรียมการสอนอย่าง
เคร่งครัดก็มีมากเป็นอันดับสองก็อยู่ร้อยละ ๑๔.๑๘๒ ไม่มีอาจารย์ผู้ใดที่ไม่ได้ปฏิบัติตามที่
เตรียมการสอน

ตาราง ๑๑๕ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จากเกณฑ์ความถี่ความคิดเห็น
ว่า การเตรียมการสอนจะช่วยให้การสอนของนักศึกษาดีขึ้นเพียงใด

ประเภทความคิดเห็น	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ดีมาก	๓	๒๗.๒๗๓
๒. ดี	๗	๖๓.๖๓๖
๓. ปานกลาง	-	-
๔. เฉย ๆ	๑	๘.๐๘
รวม	๑๑	๑๐๐

จากตาราง ๑๑๕ แสดงว่า อาจารย์ที่มีความคิดเห็นว่าการเตรียมการสอนจะช่วยให้การสอน
ของนักศึกษาในระดับนี้ มีจำนวนมากที่สุดคือปฏัตถาร้อยละ ๖๓.๖๓๖ และอาจารย์ที่คิดว่า
การเตรียมการสอนจะช่วยให้การสอนของนักศึกษาดีขึ้นมาก มีมากเป็นอันดับสองคือมีร้อยละ
๒๗.๒๗๓ และที่เหลือร้อยละ ๘.๐๘ เป็นอัตราอาจารย์ที่คิดว่า การเตรียมการสอน
ไม่ช่วยให้การสอนของนักศึกษาดีขึ้น

ตาราง ๑๑๖ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการและแผนกป้องกัน จำแนกตามความ
 สม่่าเสมอของการใช้อุปกรณ์การสอนในการสอนวิชานี้

ความสม่าเสมอของการใช้อุปกรณ์	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อยละ
๑. ใช้สม่าเสมอ	๑	๕.๐๕๐
๒. ใช้เป็นส่วนใหญ่	๔	๓๖.๓๖๔
๓. ไม่ได้ใช้เป็นส่วนใหญ่	๒	๕๔.๕๔๖
๔. ไม่เคยใช้	-	-
รวม	๑๑	๑๐๐

จากตาราง ๑๑๖ แสดงว่า อาจารย์ที่สอนโดยไม่ได้ใช้อุปกรณ์การสอนมากกว่าครึ่งหนึ่ง
 ของอาจารย์ผู้สอนทั้งหมดคือร้อยละ ๕๔.๕๔๖ อาจารย์ที่ใช้อุปกรณ์การสอนเป็นส่วนใหญ่
 ในการสอนของตนมีอัตราเป็นอันดับสองคือร้อยละ ๓๖.๓๖๔ และอาจารย์ที่ใช้
 อุปกรณ์การสอนสม่าเสมอน้อยที่สุดคือร้อยละ ๕.๐๕๐ และไม่มีอาจารย์คนใดที่ไม่เคย
 ใช้อุปกรณ์การสอน

ตาราง ๑๑๗ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนว เมืองต้น จำแนกตามทิวาทเห็นใน
เรื่องผลของการใช้อุปกรณ์ที่ประกอบการสอนของตน

ผลของการใช้อุปกรณ์	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ทำให้ผู้เรียนสนใจมากขึ้น	๕	๘๑.๘๑๘
๒. ประหยัดเวลา	๑	๕.๐๕๑
๓. ทำให้เสียเวลา	-	-
๔. เฉย ๆ	๑	๕.๐๕๑
รวม	๑๑	๑๐๐

จากตาราง ๑๑๗ แสดงว่า อาจารย์ที่คิดว่าการใช้อุปกรณ์การสอนของตนทำให้ผู้เรียนสนใจบทเรียนบ้างเป็นอันดับหนึ่งคือมีร้อยละ ๘๑.๘๑๘ และอาจารย์ที่เห็นว่าการใช้
อุปกรณ์ทำให้ผู้เรียนสนใจบทเรียน และอาจารย์ที่เห็นว่าการใช้อุปกรณ์การสอนไม่ส่งผล
ต่อการสอนของตนมีบ้างเท่ากันเป็นอันดับสองคือมีร้อยละ ๕.๐๕๑ เท่ากัน ในขณะที่อาจารย์
ผู้ใดที่คิดว่าการใช้อุปกรณ์การสอนทำให้เสียเวลาการสอน

ตาราง ๑๑๘ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะนำเบื้องต้น ตามเกณฑ์การจัด
อุปกรณ์การสอน

ประเภทของอุปกรณ์การสอน	จัดรายการใช้			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ใช้
	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์	จำนวนอาจารย์
๑. ของจริง	-	๘	๒	๕
๒. หุ่นจำลอง	-	๑	๑	๕
๓. ภาพยนตร์	-	๖	๓	๓
๔. สไลด์หรือ ไลม์สลิต	-	-	-	๑๑
๕. เทปบันทึกเสียง	-	๓	-	๕
๖. แผนภูมิ	๓	๒	-	๖
รวม	๓	๑๑	๖	๔๖

จากตาราง ๑๑๘ แสดงว่า แผนภูมิเป็นอุปกรณ์การสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุด
ของจริงเป็นอุปกรณ์การสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้บ้างเป็นอันดับสอง อุปกรณ์ที่ใช้มาก
เป็นอันดับสามคือ เทปบันทึกเสียง อุปกรณ์ที่ใช้บ้างเป็นอันดับสี่คือ ภาพยนตร์ อุปกรณ์ที่
ใช้บ้างเป็นอันดับห้าได้แก่ หุ่นจำลองและอุปกรณ์การสอนที่ไม่ได้ผู้ใดใช้เลยคือ สไลด์
หรือ ไลม์สลิต ส่วนจัดรายการใช้อุปกรณ์การสอนปรากฏว่า จัดராไม่ได้ใช้มากที่สุด
รองลงมาคือ จัดราปานกลาง น้อย และบ้าง ตามลำดับ

ตาราง ๑๑๕ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการและแนวเบื้องต้น จำแนกตามอัตราการ
จัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ประเภทของกิจกรรม	อัตราการจัดกิจกรรม			
	มาก จำนวนอาจารย์	ปานกลาง จำนวนอาจารย์	น้อย จำนวนอาจารย์	ไม่ได้จัด จำนวนอาจารย์
๑. การรายงานเป็นราย- บุคคลหรือเป็นกลุ่มหน้าชั้น	๕	๓	๓	-
๒. การเขียนรายงานเป็น รายบุคคลหรือเป็นกลุ่ม	๔	๓	-	-
๓. การสาธิต	-	๔	๓	๔
๔. การทดลอง	-	๑	๕	๕
๕. การดูงานนอกสถานที่	-	๑	-	๑๐
๖. การกำหนดให้อ่าน ตำรา หรือนิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง กับวิชา	๓	๔	-	-
๗. การเชิญวิทยากรมาบรรยาย	-	-	-	๑๑
๘. การทำแบบฝึกหัด	-	-	-	๑๑
รวม	๑๖	๒๐	๑๑	๔๒

จากตาราง ๑๑๕ แสดงว่า กิจกรรมที่อาจารย์จัดมากที่สุดคือ การเขียนรายงานเป็นบุคคล
หรือเป็นกลุ่ม รองลงไปคือการกำหนดให้อ่านหนังสือตำราหรือนิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง และ
การรายงานเป็นบุคคลหรือเป็นกลุ่มหน้าชั้น กิจกรรมที่อาจารย์ส่วนน้อยจัดคือการสาธิต
การทดลองและการดูงานนอกสถานที่ กิจกรรมที่อาจารย์ไม่จัดเลยคือการเชิญวิทยากร
มาบรรยายและการทำแบบฝึกหัด

ตาราง ๖๒๐ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามอัตราการเน้น
พฤติกรรมหลักในการสอน

พฤติกรรม	อัตราการเน้น			
	มาก จำนวนอาจารย์	ปานกลาง จำนวนอาจารย์	น้อย จำนวนอาจารย์	ไม่ได้เน้น จำนวนอาจารย์
๑. ความรู้ - ความจำ	๓	๘	-	-
๒. ความเข้าใจ	๑๐	๖	-	๓
๓. ทักษะ - การนำไปใช้	๖	๕	-	-
๔. การวิเคราะห์	-	๖	๓	๒
๕. การสังเคราะห์	-	๘	๕	๒
๖. การประเมินค่า - ทักษะ	๕	๘	๒	-
รวม	๒๔	๒๘	๑๐	๘

จากตาราง ๑๒๐ แสดงว่า อาจารย์ผู้สอนเน้นพฤติกรรมต่าง ๆ ในอัตราที่มากที่สุด รองลงมาเมื่ออัตราปานกลางและไม่ได้เน้น พฤติกรรมที่อาจารย์เน้นมากที่สุดคือความเข้าใจ รองลงมาอันดับสองคือความรู้-ความจำ อันดับสาม ทักษะการนำไปใช้ อันดับสี่คือการประเมินค่า-ทักษะและพฤติกรรมที่อาจารย์เน้นน้อยที่สุดคือ การสังเคราะห์

ตาราง ๑๒๑ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามค่าตอบแทน
ในเรื่องการกำหนดเวลาทดสอบผู้เรียน

กำหนดเวลาการทดสอบ	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ทุกสัปดาห์	-	-
๒. ทุกครั้งที่จบบทเรียนหนึ่ง ๆ	-	-
๓. กลางเทอมและปลายเทอม	๑๑	๑๐๐
๔. ปลายเทอม	-	-
๕. ประเมินจากกิจกรรมที่มอบหมาย ให้ผู้เรียนทำเท่านั้น ไม่ได้ทดสอบ	-	-
รวม	๑๑	๑๐๐

จากตาราง ๑๒๑ แสดงการกำหนดเวลาการทดสอบของอาจารย์ ปรากฏว่า อาจารย์
ทั้งหมดทดสอบผู้เรียนเป็นสองระยะ คือ กลางเทอมและปลายเทอม ไข่ม่ออาจารย์ผู้ใด
กำหนดการทดสอบอย่างอื่น

ตาราง ๑๒๒ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามอัตราการ
 กำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เพื่อทำการทดสอบ

อัตราการกำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	จำนวนอาจารย์	ค่าตัวร้อยละ
๑. บาก	๕	๔๕.๔๕๕
๒. ปานกลาง	๕	๔๕.๔๕๕
๓. น้อย	๑	๕.๐๕๐
๔. น้อยมาก	-	-
รวม	๑๑	๑๐๐

จากตาราง ๑๒๒ แสดงอัตราการกำนึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เพื่อทำการทดสอบ
 ปรากฏว่าอาจารย์ที่กำนึงถึงในอัตรามาก และปานกลางมีค่าตัวร้อยละ
 ๔๕.๔๕๕ และอาจารย์ที่กำนึงถึงในอัตราน้อยมีร้อยละ ๕.๐๕๐ ไม่มีอาจารย์คนไหนที่
 กำนึงถึงในอัตราน้อยมาก

ตาราง ๑๒๓ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการและแนวเบื้องต้น จำแนกตามอัตราการ
 คำนึงถึงสิ่งที่คนสอนในชั้น ในการทดสอบผู้เรียน

อัตรา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. มาก	๖	๕๔.๕๔๕
๒. ปานกลาง	๕	๔๕.๔๕๕
๓. น้อย	-	-
๔. น้อยมาก	-	-
รวม	๑๑	๑๐๐

จากตาราง ๑๒๓ แสดงอัตราการเน้นในสิ่งที่คนสอนในชั้นปรากฏว่า อาจารย์ที่เน้นในอัตรา
 มาก มีมากที่สุดคือร้อยละ ๕๔.๕๔๕ และอาจารย์ที่เหลือน้อยร้อยละ ๔๕.๔๕๕ เป็นอาจารย์
 ที่เน้นในอัตราปานกลาง

ตาราง ๑๒๔ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามอัตราการ
 กางถึงงานที่มอบหมายให้นักเรียนทำ เพื่อจะทำการทดสอบ

อัตรา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. มาก	๔	๓๖.๓๖
๒. ปานกลาง	๖	๕๔.๕๕
๓. น้อย	-	-
๔. ไม่ได้ทำ	๑	๘.๐๘
รวม	๑๑	๑๐๐

ตาราง ๑๒๔ แสดงอัตราการกางถึงงานที่มอบหมายให้นักเรียนทำ เพื่อจะทำการทดสอบ
 ปรากฏว่าอาจารย์ที่เน้นเรื่องงานดังกล่าวในอัตราปานกลาง ปันมากที่สุดคือร้อยละ ๕๔.๕๕
 รองลงมาคืออัตราบากร้อยละ ๓๖.๓๖ อาจารย์ที่ไข้ได้เน้นเคบร้อยละ ๘.๐๘ ส่วน
 อาจารย์ที่เน้นในอัตราน้อยไข้เคบ มีร้อยละ ๐ ซึ่งเมือเป็นจำนวนน้อยที่สุด

ตาราง ๑๒๕ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการและแนวเมืองต้น จำแนกตามเวลาที่ทำการเขียนข้อทดสอบ

เวลาที่เขียนข้อสอบ	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. เมื่อจะทำการทดสอบแต่ละครั้ง	๒	๕๘.๕๘๕
๒. เมื่อจบมทเรียนหนึ่ง ๆ	๒	๑๘.๑๘๑
๓. เมื่อจบการสอบแต่ละชั่วโมง	-	
๔. ในระหว่างที่เตรียมบทเรียน	-	
๕. ค่าที่มีข้อสอบที่ใช้เป็นประจำอยู่แล้ว	๓	๒๗.๒๗๒
รวม	๑๑	๑๐๐

จากตาราง ๑๒๕ แสดงจำนวนอาจารย์ผู้สอนจำแนกตามเวลาที่เขียนข้อสอบปรากฏว่า จำนวนอาจารย์ที่เขียนข้อสอบเมื่อจะทำการทดสอบแต่ละครั้งมีมากที่สุดคือร้อยละ ๕๘.๕๘ รองลงไปคือจำนวนอาจารย์ที่มีข้อสอบใช้เป็นประจำอยู่แล้วมีร้อยละ ๒๗.๒๗ จำนวนอาจารย์ที่เขียนข้อสอบเมื่อจบมทเรียนหนึ่งมีร้อยละ ๑๘.๑๘ ส่วนอาจารย์ที่เขียนข้อสอบเพื่อจบการสอบแต่ละชั่วโมงและที่เขียนในขณะเตรียมบทเรียนนั้นไม่มีเลย

หมวด ๕ ปัญหาในการจัดการเรียนการสอน

ตาราง ๑๒๖ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำนวนตามคำตอบเกี่ยวกับ ปัญหาทั่วไปที่พอมีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนของตน

ชนิดของปัญหา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. สิ่งแวดล้อมภายในไม่ส่งเสริมการเรียนการสอนวิชานี้	๘	๓๖.๓๖๓๖
๒. พื้นฐานของผู้สอนไม่เหมาะสม		.
๓. ไม่มีเวลาเตรียมการสอนให้เหมาะสม	๑	๔.๐๔๐๔
๔. วิทยาลัยมีผู้สอนวิชานี้ไม่เพียงพอ		
๕. เวลาสำหรับวิชานี้ไม่เพียงพอ ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ได้ตามต้องการ	๘	๓๖.๓๖๓๖

* คอบโก้ยหลายข้อ

จากตาราง ๑๒๖ แสดงว่าจำนวนอาจารย์ที่ไม่เห็นว่า สิ่งแวดล้อมภายในวิทยาลัย ไม่ส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาแนะแนวมีร้อยละ ๓๖.๓๖๓๖ ซึ่งเท่ากับจำนวนอาจารย์ที่เห็นว่า เวลาสำหรับวิชานี้ไม่เพียงพอ และไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ได้ตามที่ต้องการ อาจารย์ที่เห็นว่าไม่มีเวลาเตรียมการสอนให้เหมาะสมมีร้อยละ ๔.๐๔๐๔ ปัญหาที่เหลือไม่มี

ตาราง ๑๒๗ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำนวนตามภาคอยู่ในเรื่อง
 ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการจัดและแผนการ เรียนการสอน

ชนิดของปัญหา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. เนื้อหาในหลักสูตรกำหนดไว้กว้างเกินไป ทำให้สอนไม่ทัน	๔	๓๖.๓๖๓๖
๒. เนื้อหาในหลักสูตรกำหนดไว้แคบเกินไป ไม่พอ กับความต้องการทางการศึกษาของไทย		
๓. หลักสูตรอ้างอิงของต่างประเทศมากเกินไป ไข่ง่ายเฉพาะสมกับสภาพสังคมไทย	๒	๑๘.๑๘๑๘
๔. หลักสูตรล้าสมัย ควรปรับปรุง	๔	๓๖.๓๖๓๖
๕. เนื้อหาตามหลักสูตรที่ได้มีรายละเอียดยกออกไว้	๑	๙.๐๙๐๙

* ตอบได้หลายข้อ

จากตาราง ๑๒๗ แสดงให้เห็นว่าในบรรดาปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตรนั้น
 ปัญหาหลักสูตรล้าสมัย และปัญหาเนื้อหาในหลักสูตรบ่งมากเกินไปทำให้สอนไม่ทันมีมาก
 ที่สุดคือมีอัตราอาจารย์ที่ประสบปัญหาลำดับร้อยละ ๓๖.๓๖๓๖ เท่ากัน ปัญหาหลักสูตรอ้างอิง
 ของต่างประเทศมากเกินไป บ่งความสำคัญเป็นอันดับ ๒ มีอัตราร้อยละ ๑๘.๑๘๑๘
 ปัญหาที่บ่งความสำคัญเป็นอันดับ ๓ คือปัญหาเนื้อหาตามหลักสูตรที่ได้มีรายละเอียดยกออกไว้
 มีอัตราร้อยละ ๙.๐๙๐๙ ปัญหาที่เหลือไม่มี

ตาราง ๑๒๘ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามคำตอบใน
เรื่องปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน อันเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน

ชนิดของปัญหา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. จำนวนผู้เรียนแต่ละชั้นงกเกินไป	๓	๖๑.๒๗๒๗
๒. ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้น ไม่สนใจวิชานี้		
๓. พื้นฐานความรู้ทางจิตวิทยาของผู้เรียน แตกต่างกันมาก	๖	๑๔.๑๘๑๘
๔. พื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน ไม่ถนัด ทำให้ส่งงานกันกว่าได้ไม่เต็มที่	๘	๑๖.๖๗๒๗

* ตอบได้หลายข้อ

จากตาราง ๑๒๘ แสดงให้เห็นว่าในบรรดาปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียนนั้น ปัญหาพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนไปทำให้ส่งงานกันกว่าได้ไม่เต็มที่ เป็นปัญหาที่อาจารย์ประสบมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ก็คือเกิดขึ้นในอัตราร้อยละ ๑๖.๖๗๒๗ ปัญหาจำนวนผู้เรียนแต่ละชั้นงกเกินไปเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมากเป็นอันดับ ๒ ส่วนปัญหาที่เกิดขึ้นงกเป็นอันดับ ๓ ก็คือปัญหาพื้นฐานความรู้ทางจิตวิทยาของผู้เรียนแตกต่างกันมากเป็นอัตราร้อยละ ๑๔.๑๘๑๘ ส่วนปัญหาอื่น ๆ ไปจึง

ตาราง ๑๒๕ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จากแนกตามคำตอบในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับกิจกรรมและอุปกรณ์ ซึ่ง เป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอน

ชนิดของปัญหา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. ขาดหนังสือคู่มือประกอบการสอน	๓	๒๙.๖๓๒๙
๒. ขาดหนังสือตำรา (text book) ที่เป็นภาษาไทยสำหรับผู้เรียน	๔	๓๖.๓๖๓๖
๓. หนังสือสำหรับวิชาการแนะแนวเบื้องต้นในห้องสมุด มีจำนวนไม่เพียงพอสำหรับผู้เรียนกันกว่า	๔	๓๖.๓๖๓๖
๔. วิทยาลัยขาดแคลนอุปกรณ์ทางการแนะแนว	๕	๔๕.๔๕๔๕
๕. ขาดกลุ่มเก็บรวบรวมสำหรับการทดลองปฏิบัติงาน	๔	๓๖.๓๖๓๖

* เอมได้หลายข้อ

จากตาราง ๑๒๕ บ่งชี้ให้เห็นว่าไม่ว่าก็ตามปัญหาเกี่ยวกับกิจกรรมและอุปกรณ์นั้น ปัญหาวิทยาลัยขาดแคลนอุปกรณ์ทางการแนะแนว เป็นปัญหาที่อาจารย์ประสบมากที่สุด ถ้ามองอัตรา ร้อยละ ๔๕.๔๕๔๕ ปัญหาที่บ่ากรองลงไปเป็นอันดับสองได้แก่ปัญหาการขาดหนังสือตำรา ที่เป็นภาษาไทยสำหรับผู้เรียน ปัญหาหนังสือสำหรับวิชาการแนะแนวเบื้องต้นในห้องสมุด มีจำนวนไม่เพียงพอสำหรับผู้เรียนกันกว่า และปัญหาการขาดกลุ่มนักเรียนส่วนรับทดลอง ปฏิบัติงานมีอัตราร้อยละ ๓๖.๓๖๓๖ เท่ากัน ปัญหาที่อาจารย์ประสบน้อยที่สุดในที่นี้ก็คือ ปัญหาการขาดหนังสือคู่มือประกอบการสอน ถ้ามองอัตรา ร้อยละ ๒๙.๖๓๒๙

ตาราง ๑๓๐ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามค่าตอบใน เรื่องปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลและการประเมินผล อันเป็นอุปสรรคต่อการวัดกระบวนการ เรียนการสอน

ชนิดของปัญหา	จำนวนอาจารย์	ค่าส่วนร้อย
๑. วิทยาลัยเร่งรัดผลการเรียนมากเกินไป เป็นเหตุให้ไม่อาจ กระจายข้อสอบและตัดสินผลอย่างละเอียดรอบคอบได้	-	-
๒. ไขข้อสอบตัดสินผลการเรียนได้ตรงตามหลักการ เพราะกลัว อิทธิพลของผู้เรียน	-	-
๓. ไขข้อสอบออกข้อสอบแบบปรนัยที่สามารถวัดพฤติกรรมตาม จุดมุ่งหมายได้อย่างแท้จริง เพราะมีควารู้ความชำนาญ ไม่เพียงพอในการสร้างข้อสอบถึงกล่าว	๓	๒๗.๒๗๒๗
๔. มีเวลาไม่เพียงพอสำหรับการตรวจงาน การให้แบบฝึกหัด และกิจกรรมตามจุดมุ่งหมาย เพื่อทดสอบความสาารถเป็น หลาย ๆ ทาง	๔	๓๖.๓๖๓๖
๕. ขังความไม่แน่ใจในข้อทดสอบที่ใช้ในการวัดผล เคย ทำให้ ไขข้อสอบตัดสินผลการเรียนโดยเร่งรัดได้	๑	๕๐.๕๐๕๐
๖. มุ่งงานสอนมากเกินไป ทำให้ประเมินผลได้ไม่สม่ำเสมอ	๑	๕๐.๕๐๕๐

* ตอบได้หลายข้อ

จากตาราง ๑๓๐ แสดงให้เห็นว่าในบรรดาปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลและการประเมินผลนั้น ปัญหาการบ่งเวลาไม่เพียงพอสำหรับการตรวจงาน การให้แบบฝึกหัดและกิจกรรตามจุดมุ่งหมาย เพื่อทดสอบความสาารถนั้นหลาย ๆ ทาง เป็นปัญหามากที่สุดถ้อยถ้อยถรร้อยละ ๓๖.๓๖๓๖ ปัญหาที่บ่งมากรองลงไปไล่แก่ปัญหาการไม่อาจออกข้อสอบแบบปรนัยที่สามารถวัดพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างแท้จริง มีถ้อยถรร้อยละ ๒๗.๒๗๒๗ ปัญหาที่บ่งมากเป็นอันดับ ๓ ไล่แก่ปัญหาความไม่แน่ใจในข้อทดสอบที่ใช้ในการวัดผล เคยไขข้อสอบตัดสินผลการเรียนโดยเร่งรัดได้ กับปัญหามุ่งงานสอนมากเกินไปทำให้ประเมินผลได้ไม่สม่ำเสมอ เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นอีกถ้อยถรร้อยละ ๕.๐๕๐๕ ส่วนปัญหาอื่น ๆ ที่เหลือไม่มี

ชุด ข. แบบสอบถามนิสิต

ตาราง ๑ ตาราง ๑๓๑ แสดงคะแนนค่าการสอบของอาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะนำเบื้องต้น
จากภาคอบในแบบสอบถามของอาจารย์เอง และของนิสิต

ประเภทของกลุ่มตัวอย่าง	n	\bar{x}	$S_{x_1 - x_2}$	t
อาจารย์	๑๑	๓๖.๒๗๒๗	๖.๖๘๘๗	
นิสิต	๕๕	๓๓.๗๓๗๓		-๐.๖๘๕๖

ถ้า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๑๓๑ แสดงว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาการและนิสิตผู้เรียนวิชาการแนะนำเบื้องต้น
ประเมินค่าการสอบของผู้สอน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่เป็นกลาง
และในทางเดียวกันก็สอดคล้องกับสมมุติฐานของการวิจัยที่กล่าวว่า อาจารย์และนิสิตจะ
ประเมินค่าการสอบของอาจารย์ไม่แตกต่างกัน

ตาราง ๑๓๒ จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น ว่าแยกตามความถี่เห็น
เกี่ยวกับสภาพการเตรียมการสอนของอาจารย์ผู้สอน

ความถี่เห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อย
๑. เตรียมอย่างดี	๒๖	๒๒.๒๒๒
๒. เตรียมมาบ้าง	๓๒	๓๒.๓๒๓
๓. ไม่ได้เตรียม	-	
๔. ไม่ทราบ	๕	๕.๐๕๐
รวม	๕๘	๑๐๐

จากตาราง ๑๓๒ แสดงว่า ว่าจำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการแนะแนวเบื้องต้นได้เห็นว่า
อาจารย์มีการเตรียมการสอนอย่างดีที่สุดก็ร้อยละ ๒๒.๒๒๒ จำนวนนิสิตที่
เห็นว่าอาจารย์เตรียมการสอนบ้างมีมากที่สุดก็ร้อยละ ๓๒.๓๒๓ จำนวนนิสิต
ที่ไม่ทราบเห็นว่าอาจารย์จะเตรียมการสอนหรือไม่ มีมากเป็นที่สุดก็ร้อยละ ๕.๐๕๐
และไม่ใช่นิสิตคนใดเลยที่เห็นว่าอาจารย์ไม่ได้เตรียมการสอน

ตาราง ๑๓๓ จำนวนนิสิตผู้เรียนรายวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำแนกตามความเห็น
ในเรื่องอัตราค่าบรรยายและกิจการอื่น ๆ ของอาจารย์ผู้สอน

ควาบกคิดเห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อยละ
๑. บรรยายโดยตลอดไปทั้งกิจการอื่น ๆ เลย	๑๑	๑๑.๑๑๑
๒. บรรยายมากไป มีกิจการอื่น ๆ น้อย	๔๓	๔๓.๔๓๔
๓. บรรยายจากพอสมควรกับกิจการอื่น ๆ	๘๘	๘๘.๘๘๘
๔. บรรยายน้อยเกินไป กิจการอื่น ๆ มาก	๕	๕.๐๕๐
๕. ไม่เห็นแต่อย่างใดเลย	๑	๑.๐๑๐
รวม	๙๘	๑๐๐

จากตาราง ๑๓๓ แสดงว่า จำนวนนิสิตผู้เรียนรายวิชาการแนะแนวเบื้องต้นที่เห็นว่า
อาจารย์ใช้วิธีการสอนแบบบรรยายมาก ชอบสมควรกับกิจการอื่น ๆ มีมากที่สุดคือร้อยละ
๘๘.๘๘๘ รองลงไปได้แก่จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์บรรยายมากไปมีกิจการอื่น ๆ
น้อยมีร้อยละ ๔๓.๔๓๔ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์บรรยายโดยตลอดไปทั้งกิจการอย่าง
อื่นเลยมีมากที่สุดที่ต่างคือร้อยละ ๑๑.๑๑๑ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์บรรยายน้อยไป
มีกิจการอื่น ๆ มากมีมากที่สุดที่ร้อยละ ๕.๐๕๐ และจำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์
ไม่ใช้การสอนแบบบรรยายในลักษณะหนึ่งลักษณะใดทางหัวข้อทั้ง ๕ ข้อแรกในตารางมีน้อยที่สุด
คือร้อยละ ๑.๐๑๐

ตาราง ๑๓๘ จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการแนะแนวเบื้องต้นว่าแบ่งตามความเห็นว่าจะสามารถทำสิ่งที่เรียนรู้ไปจริง ๆ ได้เพียงไร

ความถี่เห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อย
๑. นำไปใช้จริง ๆ ได้มาก	๕๘	๕๘.๕๕๕
๒. นำไปใช้ได้นิดหน่อย	๔๐	๔๐.๔๐๔
๓. ไม่สามารถนำไปใช้ได้เลย	๑	๑.๐๑๐
๔. ใช้ไม่ได้แต่กรง	๘	๘.๐๘๐
รวม	๑๐๗	๑๐๐

จากตาราง ๑๓๘ แสดงว่า จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการแนะแนวเบื้องต้นที่ได้เห็นว่าตนจะสามารถทำสิ่งที่เรียนรู้ไปจริง ๆ ได้มากที่สุดก็ร้อยละ ๕๘.๕๕๕ รองลงมาได้แก่จำนวนนิสิตที่เห็นว่าสามารถนำไปใช้ได้นิดหน่อยมีร้อยละ ๔๐.๔๐๔ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าจะสามารถนำไปใช้ได้แล้วแต่กรงที่มีมากที่สุดก็ร้อยละ ๘.๐๘๐ และจำนวนนิสิตที่เห็นว่าไม่สามารถจะนำไปใช้ได้เลยมีน้อยที่สุดก็ร้อยละ ๑.๐๑๐

ตาราง ๑๓๘ จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จากแผนกความถนัดเห็น
เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาการแนะแนวเบื้องต้น

ความเห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อย
๑. เหมาะสมดีแล้ว	๓๗	๓๗.๓๗๓
๒. มากเกินไปควรตัดส่วนที่ไม่จำเป็นออก	๑๑	๑๑.๑๑๑
๓. น้อยเกินไปไม่พอเพียงกับสภาพความต้องการของการเรียนการสอนในสถานการจริง	๑๗	๑๗.๑๗๑
๔. อ่างอิงของต่างประเทศมากเกินไปควรปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพสังคมไทย	๓๓	๓๓.๓๓๓
๕. ค่าเสีย ทรัพย์ ทรัพย์ปรับปรุง	๑	๑.๐๑๑
๖. ควรเพิ่มภาคปฏิบัติ	๑	๑.๐๑๑
รวม	๘๘	๑๐๐

จากตาราง ๑๓๘ แสดงว่า จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการแนะแนวเบื้องต้นที่เห็นว่าหลักสูตรวิชาการเหมาะสมดีแล้วมีมากที่สุดคือร้อยละ ๓๗.๓๗๓ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าหลักสูตรอ้างอิงของต่างประเทศมากเกินไปควรปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพของสังคมไทย มีมากที่สุดคือร้อยละ ๓๓.๓๓๓ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าหลักสูตรมีน้อยเกินไปไม่พอเพียงกับสภาพความต้องการของการเรียนการสอนในสถานการจริงมีมากที่สุดคือร้อยละ ๑๗.๑๗๑ จำนวนนิสิตผู้เห็นว่าหลักสูตรมีมากเกินไปควรตัดส่วนที่ไม่จำเป็นออกมากที่สุดคือร้อยละ ๑๑.๑๑๑ และจำนวนนิสิตผู้เห็นว่าค่าเสีย ทรัพย์ ทรัพย์ปรับปรุง และผู้เสนอความถนัดว่าควรเพิ่มภาคปฏิบัติมีน้อยที่สุดคือร้อยละ ๑.๐๑๑

ตาราง ๑๓๒ จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำนวนตามความถี่ที่เห็น
เกี่ยวกับการสอนของอาจารย์

ความเห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อย
๑. สอนดีมาก	๑๕	๑๕.๑๕๑
๒. สอนดี	๒๕	๒๕.๒๕๒
๓. เฉย ๆ	๖๐	๖๐.๖๐๖
๔. สอนไม่ดี	๑	๑.๐๑๐
รวม	๑๐๑	๑๐๐

จากตาราง ๑๓๒ แสดงว่า จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการแนะแนวเบื้องต้นที่เห็นว่าอาจารย์สอนดีมากที่สุดคือร้อยละ ๒๕.๒๕๒ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์สอนดีมากที่สุดเป็นอันดับสองคือร้อยละ ๑๕.๑๕๑ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าการสอนของอาจารย์ปล้กันณะเฉย ๆ มีมากที่สุดเป็นอันดับที่สามคือร้อยละ ๖๐.๖๐๖ และจำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์สอนไม่ดีมีร้อยละ ๑.๐๑๐

ตาราง ๑๓๗ แสดงจำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น ที่แนกตามความเห็น เกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ โดยเปรียบเทียบอัตราการสอนจากทฤษฎีและภาคปฏิบัติ

ความถึกเห็น	จำนวนนิสิต	ค่าส่วนร้อย
๑. ทฤษฎีค่อนข้างเกี่ยว	๑๘	๑๘.๑๘๑
๒. ปฏิบัติค่อนข้างเกี่ยว	๒	๒.๒๒๒
๓. ทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ	๘๓	๘๓.๘๓๘
๔. ปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี	๒๖	๒๖.๒๖๒
๕. เท่า ๆ กัน	๑๘	๑๘.๑๘๑
๖. ไม่ได้เห็นแน่แต่อย่างเกี่ยว	-	
รวม	๕๘	๑๐๐

จากตาราง ๑๓๗ แสดงว่า จำนวนนิสิตผู้เรียนวิชาการแนะแนวเบื้องต้นที่เห็นว่าอาจารย์เห็นค่าทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติมากที่สุดคือร้อยละ ๘๓.๘๓๘ รองลงมามีจำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์เห็นค่าปฏิบัติมากกว่าทฤษฎีร้อยละ ๒๖.๒๖๒ จำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์เห็นค่าทฤษฎีอย่างเกี่ยวกับเห็นทั้งค่าทฤษฎีและปฏิบัติเท่า ๆ กันมีจำนวนเท่ากับและห่างเป็นค่าส่วนร้อยคือ ๑๘.๑๘๑ และจำนวนนิสิตที่เห็นว่าอาจารย์เห็นค่าปฏิบัติอย่างเกี่ยวง่มากเป็นค่าส่วนร้อยคือ ๒.๒๒๒ และไม่มีนิสิตคนใดที่เห็นว่าอาจารย์ไม่ได้เห็นค่าหนึ่งด้านใดเลย

ตอนที่ ๒ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิเคราะห์และประเมินผลวิชาการแนะแนวเบื้องต้น
การวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการแนะแนวเบื้องต้น

ความมุ่งหมายของวิชาการแนะแนวเบื้องต้น

๑. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และความเข้าใจในเรื่องทั่วไปของการแนะแนว
๒. เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการแนะแนวที่จะเกิดขึ้น

กับการเรียนการสอน

๓. เพื่อให้ผู้เรียนทราบบทบาทของครูในด้านการแนะแนว
๔. เพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือ และกลวิธีในการแนะแนว

ไปได้

๕. เพื่อให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ ความเข้าใจระหว่าง
ผู้เรียนในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดสภาพการเรียนการสอนและการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็ก
๖. เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักว่า เด็กทุกคนมีความแตกต่างกัน และเด็กทุกคน
ต้องการความช่วยเหลือทั้งสิ้น

พฤติกรรมที่แปลตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการแนะแนวเบื้องต้น

๑. การสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และเข้าใจในเรื่องทั่วไปของการแนะแนว
หมายถึงการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมดังต่อไปนี้
 - ๑.๑ สามารถบอกได้ว่าอะไรคือ ปรัชญาและความมุ่งหมายของการแนะแนว
 - ๑.๒ สามารถอธิบายถึงขอบข่ายและเทคนิคของการแนะแนวได้
 - ๑.๓ สามารถรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องมือ อุปกรณ์ต่าง ๆ ของการ
แนะแนว
 - ๑.๔ สามารถประเมินผลงานแนะแนวในโรงเรียนและวิทยาลัยได้

๒. การสอนเพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการแนะแนวที่จะเกิดขึ้นกับการเรียน การสอน หมายถึงการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมดังต่อไปนี้

๒.๑ สามารถรวมอภิปรายแบบ Panel Discussion ที่ว่าด้วยความเห็นและความรู้สึกอันแสดงว่าบริการแนะแนวเป็นประโยชน์ต่อโรงเรียนและนักเรียนได้อย่างกว้างขวาง

๒.๒ สามารถแสดงนิทรรศการซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญและคุณประโยชน์ของการแนะแนว

๒.๓ สามารถวางโครงการแนะแนวในโรงเรียนและวิทยาลัย

๓. การสอนเพื่อให้ผู้เรียนทราบบทบาทของครูในด้านการแนะแนว หมายถึงการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมดังต่อไปนี้

๓.๑ สามารถบรรยายบทบาทและหน้าที่ของครูในตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับการแนะแนวได้โดยกว้างขวาง

๔. การสอนเพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือและกลวิธีต่าง ๆ ใน การแนะแนวไปใช้ หมายถึงการสอนเพื่อให้เกิดพฤติกรรมดังต่อไปนี้

๔.๑ สามารถสังเคราะห์แผนงานในการที่จะนำเครื่องมือหรือวิธีการแนะแนวไปแก้ปัญหาที่ประสบได้

๔.๒ สามารถระบุปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับการใช้เครื่องมือเหล่านั้นได้

๔.๓ สามารถทดลองนำเครื่องมือหรือวิธีการเหล่านั้นไปใช้ในสถานการณ์

จริง

๕. การสอนเพื่อให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ ความเข้าใจระหว่างผู้เรียน ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจัดสภาพการเรียนการสอน หมายถึงการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมดังต่อไปนี้

๕.๑ สามารถจัด Panel Discussion ในชั้นเกี่ยวกับประสบการณ์
ของตนเองและผู้อื่นในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

๕.๒ สามารถจัดการประชุมปรึกษาแก้ปัญหาเป็นรายกรณี
(Conference) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน ส่วนตัว และการเลือกอาชีพของเด็ก
กับครู หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน โดยเฉพาะเป็นราย ๆ ไป

๕.๓ สามารถเสนอแนะความเห็นเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการแก้ปัญหา
ที่เกิดขึ้นกับเด็กได้ตามหลักการแนะแนว

๖. การสอนเพื่อให้เรียนตระหนักว่าเด็กทุกคนมีความแตกต่างกันและ
เด็กทุกคนต้องการความช่วยเหลือทั้งสิ้น หมายถึงการสอนเพื่อให้เกิดพฤติกรรมดังต่อไปนี้

๖.๑ สามารถรวบรวมปัญหาต่าง ๆ ของเด็กหลาย ๆ คน

๖.๒ สามารถวินิจฉัยข้อมูลของปัญหา และความต้องการของเด็ก
ตลอดจนเสนอแนะเพื่อแก้ไขปัญหานั้น

๖.๓ สามารถหาความแตกต่างของปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กแต่ละคน
และแสดงให้เห็นถึงการแก้ปัญหานั้นที่แตกต่างกัน

๖.๔ สามารถวางแผนงานแนะแนวโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่าง
บุคคลสำหรับเด็ก

การวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของวิชาการแนะแนวเบื้องต้น

จะเห็นได้ว่าจุดมุ่งหมายของวิชาที่วิเคราะห์ว่าเป็นพฤติกรรมที่จะปฏิบัติ
ได้และวัดได้ เป็นจุดมุ่งหมายที่ครอบคลุมองค์ความรู้ทางค่านิยมของประเทศ เป็น
จุดมุ่งหมายที่วางเป้าหมายได้เป็นลำดับ สมเหตุสมผลตามหลักปรัชญา รวมทั้งยังสนองความ
อยากหรืออยากเรียนอันเป็นการตอบสนองผู้เรียนตามหลักจิตวิทยา

ในด้านการศึกษาความต้องการทางด้านสังคมของประเทศจะเห็นได้ว่า จุดมุ่งหมายทุกขจะช่วยส่งเสริมให้ครูปริญญาการศึกษาได้เป็นทั้งครูและดูแลแนวไปในตัว การแนะนำนั้นเป็นขบวนการที่จะทำให้ครูรู้จักเด็กและทำให้เด็กได้รู้จักตัวเอง ช่วยการแก้ปัญหาของเด็กด้วยตนเอง เป็นเครื่องมืออันสำคัญที่จะทำให้ครูรู้จักและเข้าใจความต้องการของเด็ก นอกจากนี้ครูยังมีวิธีการต่าง ๆ ที่จะทำให้เข้าใจเด็กได้ดียิ่งขึ้น วิธีการแนะนำจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการแก้ปัญหาเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้านความประพฤติเป็นการช่วยที่มีรากฐานมาจากความรัก ความเข้าใจในความต้องการของเด็ก ความเข้าใจในหลักของความแตกต่างระหว่างบุคคล เป็นวิธีการซึ่งมีเทคนิคและกระบวนการแห่งการทดลองศึกษาและจัดระเบียบไว้ การแนะนำเด็กในด้านความประพฤติ กิจ การช่วยให้เด็กรู้จักตนเอง กิจ การสนับสนุนให้รู้จักใช้ความสามารถในตนเอง เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่สังคมต้องการ ปัญหาเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนในปัจจุบันเป็นปัญหาใหญ่ ปัญหาเด็กประพฤติเสื่อมเสีย เถเร ยกพวกทำร้ายกันตามที่ปรากฏในข่าวหนังสือพิมพ์อยู่เสมอ ก็แสดงถึงปัญหาทางสังคมเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนอย่างชัดเจน การแนะนำทางความประพฤติดังกล่าวโดยไรหลักและกลวิธีทางการแนะนำข้างต้นนั้น จึงตอบสนองความต้องการทางสังคมได้อย่างดียิ่ง

ในด้านการศึกษาความต้องการทางด้านปรัชญาก็ย่อมจะเห็นได้ว่า จุดมุ่งหมายของวิชานี้ช่วยให้ครูได้มีเครื่องมืออีกอย่างหนึ่ง สำหรับทำความเข้าใจเด็ก จึงมันเนื่องว่าเป็น สรรพภาพของความเป็นครูที่สำคัญอีกทางหนึ่ง การแนะนำจึงเป็นเครื่องมือประกอบให้การสอนมีผลดี นอกจากนี้ในจุดมุ่งหมายข้อที่ ๖ ที่กล่าวว่า เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักว่าเด็กทุกคนมีความแตกต่างกันและเด็กทุกคนต้องการความช่วยเหลือทั้งสิ้น จุดมุ่งหมายข้อนี้บ่งว่า ตอบสนองปรัชญาว่าด้วยความจริงเกี่ยวกับมนุษย์โลก นับได้ว่าเป็นปรัชญาแม่บทของวิชาจิตวิทยาที่เดวิด ครูมิกจะนึกเสมอว่าเด็กที่เรียนเก่งมักไม่มีปัญหา แต่แท้จริงเด็กที่เรียนเก่งก็มีปัญหา อย่างน้อยที่สุดก็ควรปรับตัวเข้ากับพวกที่เรียนอ่อน หรือเมื่อเรียนล้าหน้าคนอื่นไปและไม่ม้งานอื่นทำ ก็อาจจะขาดความสนใจเรียนก็ได้ หรือเมื่อเกิดพลาดพลั้งในการเรียนก็จะเกิดความคับข้องใจและผิดหวังมาก เป็นต้น ไม่ว่าจะเป็เด็กเก่ง อ่อน หรือปานกลาง หรือ

มาจากกรอบกว้างพื้นฐานะคหรือขาดแคลน ฯลฯ ล้วนแต่มีปัญหากการปรับตัวไม่ยงใดก็ดยงหนึ่ง
ทั้งสิ้น จุดมุ่งหมายของงานจึงนับว่าป็นฐานแนวความคิดทางปรัชญา ครอบคลุมแนวความคิดอื่น ๆ
เอาไว้งสิ้น จุดมุ่งหมายของวิชาที่วางไวได้กว้างขวางสอดคล้องกับความตองการทางคาน
ปรัชญาเพราะว่า ในขอ ๑ เวนใหญ่จักและเข้าใจในเรื่องทั่วไปของการแนะแนวเบื่องคน
ในขอ ๒ เป็นใหเกิดทัศนคติ คือเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการแนะแนวที่จะเกิดขึ้น
กับการเรียนการสอนในขอ ๓ เป็นใหทราบบทบาทของครูในคานการแนะแนว เมื่อทราบ
แล้วจึงเป็นใหสามารถนำความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือและกลวิธีต่าง ๆ ไปใช้ตามจุดมุ่งหมาย
ขอที่ ๔ และเมื่อทราบหลักการจนหมดสิ้นทั้ง ๔ ขอ จุดมุ่งหมายในขอ ๕ จึงเป็นใหผู้เรียนได้
แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ ความเข้าใจระหวางผู้เรียนควยกันเกี่ยวกับการจัดสถาน
การณ์การเรียนการสอน (และการแนะแนว) แกปัญหาคที่เกิดขึ้นกับเด็ก จุดมุ่งหมายเหล่านี้
ล้วนสอดคล้องตอบสนองซึ่งกันและกัน และเรียงลำดับในเชิงเนื้อหาอีกควย

ในการตอบสนองความตองการทางคานจิตวิทยา เมื่อจุดมุ่งหมายของวิชา
มีลักษณะที่เป็นลำดับเป็นเหตุเป็นผล (Logical Sequence) ตามที่โคอภิปรายในหัวข้อ
ที่แล้ว จึงเป็นจุดมุ่งหมายที่ไม่สับสน สะดวกตองการเรียนรู นอกจากนั้นจุดมุ่งหมายในขอที่ให
ผู้เรียนเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการแนะแนวที่จะเกิดขึ้นกับการเรียนการสอน ก็ช่วย
ส่งเสริมให้เห็นประโยชน์ของสิ่งที่จะเรียน ซึ่งกลายเป็นเป้าหมายของผู้เรียน เป้าหมาย
ที่มีอยู่ในการกระทำยอมเป็นเครื่องเร้าที่คใหญ่เร้าให้เกิดแรงจูงใจ จุดมุ่งหมายขอ ๓ และขอ ๔
เห็นโคเคนชักว่า ทำใหผู้เรียนหวังว่าจะโคทราบบทบาทของเขาคเองในคานการแนะแนว
และเพื่อจะนำความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือและกลวิธีต่าง ๆ ในการแนะแนวไปใช้ ทั้ง ๒ ขอ
นี้จะเรียกว่า เป็นจุดสำคัญของรายวิชาการแนะแนวที่คเดียว จะเป็นแรงจูงใจใหผู้เรียน
ใครจะโคทราบและเรียนรู้อย่างยิ่ง เป็นส่วนที่หวังว่าเป็นหัวใจของวิชา ในจุดมุ่งหมาย
ขอที่ ๕ นับโคว่าเป็นจุดมุ่งหมายที่เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับนี้ เพราะการอภิปรายแสดง
ความกึกเห็นเกี่ยวกับการจัดสภากการ เรียนการสอนและการแกปัญหาคที่เกิดขึ้นกับเด็กโดย
อาศัยหลักการแนะแนวนี้ จะช่วยส่งเสริมความกึก ความเห็น และความกระจางจัดในการ

ที่จะนำหลักการทางการแนะแนวไปใช้ ในจุดมุ่งหมายข้อสุดท้ายอีกข้อหนึ่งก็เป็นจุดมุ่งหมายที่สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาอย่างยิ่ง ไม่ว่าใครก็ตามที่เรียนวิชาจิตวิทยาการศึกษาจะต้องได้เคยเรียนรู้หลักการข้อนี้บ้าง แต่จะมีใครทราบซึ่งในหลักการข้อนี้เพียงใดยังน่าสงสัย ฉะนั้นในการที่รายวิชาการแนะแนวได้นำมากล่าวเป็นจุดมุ่งหมายผสมกับแนวความคิดทางการแนะแนวได้นำมากล่าวเป็นจุดมุ่งหมายผสมกับแนวความคิดทางการแนะแนวว่า "เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักว่า เด็กทุกคนมีความแตกต่างกันและทุกคนต้องการความช่วยเหลือทั้งสิ้น" จึงเป็นจุดมุ่งหมายที่ค้ำประกันของจิตวิทยา

เนื้อหาของวิชาการแนะแนวเบื้องต้น

๑. ความหมาย และความสำคัญของการแนะแนวโดยทั่วไป และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศไทย

๑.๑ ตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงความต้องการ Guidance ในชีวิตของบุคคล

๑.๒ ความเปลี่ยนแปลงของประเทศในด้านต่าง ๆ ซึ่งทำให้มี Guidance เกิดขึ้นในโรงเรียนประถม มัธยมและวิทยาลัยในประเทศไทย

๒. วัตถุประสงค์และนิยามของ Guidance

๓. ความเคลื่อนไหวในวงการแนะแนวในต่างประเทศและในประเทศไทย

๔. ปรัชญาของการแนะแนว

๕. ชั้นสำคัญ ๕ ชั้นใน Guidance

๖. บริการที่สำคัญของ Guidance ในโรงเรียนและวิทยาลัย

๖.๑ Individual Inventory

๖.๒ Occupational Information

๖.๓ Counseling and Its processes

๖.๔ Placement

๖.๕ Follow-up

๗. การจัดการบริหารการแนะแนวในต่างประเทศและในประเทศไทย

๘. บทบาทของครูในด้านการแนะแนว

การวิเคราะห์เนื้อหาของวิชาการแนะแนวเบื้องต้น

เนื้อหาของวิชาการแนะแนวเบื้องต้นนี้มีทั้งหมด ๔ ข้อ ต่อไปนี้จะได้พิจารณาเนื้อหาทั้ง ๔ หัวข้อโดยเปรียบเทียบถึงความสัมพันธ์สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

เนื้อหาข้อที่ ๑ เรื่องความสำคัญของการแนะแนวโดยทั่วไป เป็นเนื้อหาที่สัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร (ดูหน้า) ที่กล่าวว่า "เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการแนะแนวที่จะเกิดขึ้นกับการเรียน การสอน เพราะเป็นเนื้อหาและความมุ่งหมายที่กล่าวถึงความสำคัญของการแนะแนว เช่นเดียวกัน มีข้อแตกต่างกันเล็กน้อยตรงที่เนื้อหาเป็นความสำคัญของการแนะแนวในประเทศไทย แต่ของจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกล่าวถึงความสำคัญต่อนักเรียนและโรงเรียนโดยทั่วไป มิได้เน้นเฉพาะว่าต้องเป็นของไทย อย่างไรก็ตามเป็นที่เข้าใจว่าการเรียนการสอนรายวิชานี้มีความมุ่งหมายที่จะนำการแนะแนวไปใช้ในการศึกษาของประเทศเรานั้นเอง

เนื้อหาข้อที่ ๒ ประวัติและนิยามของการแนะแนว ไม่มีปรากฏชัดเจนในจุดมุ่งหมายข้อใดของหลักสูตร เมื่อพิจารณาเนื้อหาในตอนนี้จะพบว่านิยามของการแนะแนวเป็นสิ่งจำเป็นที่จะให้ผู้เรียนรู้ ความสามารถของการให้คำนิยามนี้ก็เป็นที่ทำให้จุดมุ่งหมายของการแนะแนวขาดหายไป ถ้าจะจัดเนื้อหาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย พฤติกรรมสำหรับจุดมุ่งหมายข้อนี้ควรรวมเอาพฤติกรรม "สามารถให้คำนิยาม ที่ความ แปลความและขยายความการแนะแนว" ไว้ด้วย ส่วนเรื่องราวที่เกี่ยวกับประวัติของการแนะแนวนั้น ดังที่ได้เคยกล่าวไว้ว่าเวลาของการสอนรายวิชาการศึกษาดัง ๆ มีน้อย และประกอบด้วยรายวิชาการแนะแนวเบื้องต้นนี้ก็เพียงรายวิชาเดียวที่กล่าวถึงการแนะแนวในโรงเรียน ไม่มีรายวิชาอื่นใดในหลักสูตรระดับนี้ที่กล่าวถึงการแนะแนวอีก ดังนั้นการใช้เวลาเท่าที่มีอยู่ จึงไม่ควรนำเอาประวัติของการแนะแนวมาเป็นเนื้อหา ควรเป็นการพิจารณาเพื่อให้เกิดทักษะที่จะนำไปใช้จริง ๆ ในโรงเรียน เนื้อหาเกี่ยวกับประวัติของการแนะแนวจึงควร

ตัดทิ้งไป แต่ถ้านักมีรายวิชาการแนะแนวเพิ่มขึ้นมาอีก ก็อาจพิจารณาจัดสอนเนื้อหา ดังกล่าวได้

เนื้อหาข้อที่ ๓ ความเคลื่อนไหวของวงการแนะแนวในต่างประเทศและ ในประเทศไทย เป็นเนื้อหาที่ไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายข้อใดของหลักสูตร เมื่อพิจารณา ความสำคัญของเนื้อหาที่จัดเป็นเนื้อหาที่ผู้เรียนควรจะได้รับรู้ แต่ยังไม่มีความสำคัญถึงกับ จะเป็นเนื้อหาหลักในข้อหนึ่งของหลักสูตร เนื้อหานี้ควรเป็นเนื้อหาที่ผู้สอนควรจะพิจารณา เอาเองว่าจะสอนหรือไม่ และวิธีการสอนในเรื่องนี้ผู้สอนอาจใช้วิธีการให้ผู้เรียนติดตาม ชาวคราวในวารสารมากกว่าที่จะให้เรียนในทองและความเคลื่อนไหวที่ไม่ใช่ของตายตัว การกำหนดให้จัดรายละเอียดของเนื้อหาจึงน่าจะกระทำโดยยาก เนื้อหาข้อนี้จึงไม่จำเป็นต้องมี สิ่งที่อาจารย์น่าจะกระทำก็คือ กระตุ้นให้อ่านหนังสือหรือวารสารที่เกี่ยวข้องกับการ แนะแนวเสมอ ๆ หรือมีส่วนร่วมในการอบรมครูประจำการในเรื่องการแนะแนวเพื่อติดตาม ความเคลื่อนไหวในวงการแนะแนวดังกล่าวควรจะได้เพียงพอ

เนื้อหาข้อที่ ๔ ปรัชญาของการแนะแนว สอดคล้องกับพฤติกรรมในจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรอย่างชัดเจน พฤติกรรมนั้นได้แก่ "สามารถบอกได้ว่าอะไรคือ ปรัชญาและความ มุ่งหมายของการแนะแนว" จุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้นำเอาความมุ่งหมายเดียวกับปรัชญา ไว้เป็นข้อแรก แต่ในเนื้อหาจัดไว้เป็นข้อที่ ๔ พิจารณาเปรียบเทียบแล้ว เนื้อหาเกี่ยวกับปรัชญา ควรจะเป็นเนื้อหาแรกสำหรับผู้เรียนควรจะได้รับรู้ก่อน เพราะปรัชญาเป็นเรื่องของแนวความคิด เบื้องหลัง หรือแนวความคิดที่ว่าเพราะเหตุไรหรือเรื่องของการแนะแนวตามหลักปรัชญาส่วนเรื่องราว อื่น ๆ เป็นเรื่องราวที่จัดให้สอดคล้องและสนับสนุนปรัชญา ดังนั้นเนื้อหาข้อนี้จึงควรจะได้ จัดเรียนเป็นเนื้อหาแรก

เนื้อหาข้อที่ ๕-๖ ชั้นสำคัญ ๕ ชั้นในการแนะแนว และบริการสำคัญของการแนะแนว ที่ปรากฏในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรข้อที่ ๑ และข้อ ๔ กล่าวคือในจุดมุ่งหมายข้อ ๑ เป็นจุด มุ่งหมายใหญ่ผู้เรียนรับรู้วิธีการและเทคนิคต่าง ๆ ซึ่งแปลออกเป็นพฤติกรรมได้ว่า "สามารถ อธิบายถึงเทคนิคและขบวนการทางการแนะแนวได้" ส่วนจุดมุ่งหมายข้อที่ ๔ เป็นจุดมุ่งหมาย

เพื่อให้ผู้เรียนทดลองนำวิธีการและเครื่องมือไปใช้ในสถานการณ์จริง ๆ

เนื้อหาข้อที่ ๘ การจัดการบริหารการแนะแนวในต่างประเทศและในประเทศไทย เนื้อหานี้มิได้ปรากฏในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การจะพิจารณาว่าเนื้อหานี้มีความสำคัญสำหรับรายวิชานี้หรือไม่ พิจารณาได้ ๒ ประเด็น คือ สำคัญ และไม่สำคัญ ถ้าพิจารณาในประเด็นว่าสำคัญ มีเหตุผลดังนี้ ปัจจุบันครูที่มีหน้าที่แนะแนวโดยตรงในโรงเรียนในประเทศไทยยังมีน้อย ครูบางคนอาจจะได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ทางการแนะแนวของโรงเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นครูที่สำเร็จหลักสูตรปริญญาตรีทางการศึกษาโดยตรง จึงน่าจะสามารถรับภาระการจัดการบริหารการแนะแนวในโรงเรียนได้ ดังนั้นเนื้อหานี้จึงจำเป็นที่จะต้องจัดสอนและอีกประการหนึ่ง การแนะแนวยังเป็นสิ่งที่ไม่แพร่หลายในประเทศไทย การสอนเนื้อหาเรื่องการบริหารการแนะแนวจึงอาจทำให้ผู้เรียนเห็นหนทางนำเอาการแนะแนวไปเริ่มจัดขึ้นในโรงเรียนของตน จะเห็นว่าการสอนเนื้อหาเรื่องนี้ก่อให้เกิดประโยชน์แน่นอน ในการพิจารณาว่าเนื้อหานี้ไม่สำคัญก็มีเหตุผลสนับสนุนเช่นกันกล่าวคือ รายวิชานี้มิได้เป็นรายวิชาของครูแนะแนวหรือนักแนะแนวโดยเฉพาะ แต่เป็นรายวิชาสำหรับครูโดยทั่วไปซึ่งมีบทบาทรวมกันในการแนะแนว เมื่อมิได้เป็นรายวิชาสำหรับนักแนะแนว จึงไม่จำเป็นต้องนำเอาการบริหารการแนะแนวในโรงเรียนไปให้ผู้เรียนเรียนเพราะอาจมีรายการสอนอย่างอื่นเกี่ยวกับเทคนิคและวิธีการทางการแนะแนวที่สำคัญกว่าและเป็นสิ่งที่เกิดประโยชน์จริง ๆ ต่อครูทุกคน แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาโดยละเอียดรอบคอบแล้ว ประโยชน์ของการสอนเนื้อหานี้ก็มีมาก เพราะจะตอบสนองความต้องการของสังคมที่ยังขาดการริเริ่มจัดการแนะแนวในโรงเรียน

เนื้อหาข้อที่ ๘ ว่าด้วยบทบาทของครูในด้านการแนะแนว ขอนี้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในข้อที่ ๓ ของหลักสูตรอย่างชัดเจน เนื้อหานี้จัดได้ว่าสำคัญยิ่งที่ผู้เรียนจะสามารถทราบโดยแน่นอนว่าตนจะทำอะไรบางอย่างในการทำหน้าที่ทางการแนะแนว รวมไปถึงการสอนอันเป็นหน้าที่ของครูอยู่แล้ว

ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีจุดมุ่งหมายข้อหนึ่งว่า เพื่อให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ ความเข้าใจระหว่างผู้เรียนในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดสภาพการเรียน การสอน การแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็ก แต่หาไม่มีเนื้อหาประกอบใดของหลักสูตร ที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายนี้ อย่างไรก็ตามการจะบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายดังกล่าวย่อมขึ้นอยู่กับวิธีสอนโดยตรง เพราะการสอนแบบอภิปรายเท่านั้นที่จะทำให้จุดมุ่งหมายข้อนี้บรรลุผล

จุดมุ่งหมายข้อสุดท้ายของหลักสูตรวิชานี้ กล่าวว่า เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักว่าเด็กทุกคนมีความแตกต่างกัน และเด็กทุกคนต้องการความช่วยเหลือทั้งสิ้น ไม่มีเนื้อหาใดที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายข้อนี้โดยตรงเช่นกัน ตามความเป็นจริงที่สนองจุดมุ่งหมายข้อนี้เป็นเนื้อหาของวิชาจิตวิทยาอยู่แล้ว จึงไม่มีการพิจารณาจัดเข้าเป็นเนื้อหาข้อใหญ่ของวิชานี้ การจะบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายข้อนี้อยู่ที่ว่าการสอนของอาจารย์ ผู้สอนใช้วิธีการสอนที่สอดคล้องหลักการ เรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล อยู่ตลอดเวลาในการนำเอากระบวนการแนะแนวไปใช้ การกำหนดเนื้อหาเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลในวิชานี้เป็นข้อเคื่อนใจอาจารย์ผู้สอนอยู่เสมอ เพราะเป็นหลักจิตวิทยาพื้นฐานที่จะนำไปสู่การแนะแนว จึงน่าจะเป็นประโยชน์ เพราะในรายวิชาจิตวิทยา เน้นการกล่าวอย่างกว้าง ๆ ถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล แต่ในรายวิชาการแนะแนว อาจจะคัดแปลงเป็นเนื้อหาว่า ความแตกต่างระหว่างบุคคลกับการแนะแนว จะช่วยให้อาจารย์ผู้สอนได้ย้ำในหลักการ และปลูกฝังทัศนคติของการแนะแนวตามจุดมุ่งหมายข้างตน

ผลการวิเคราะห์การสังเกตการสอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น

ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตการสอนอาจารย์ ๓ คน สรุปได้ดังนี้

อาจารย์คนที่ ๑

ครั้งที่ ๑ เวลา ๒ ชั่วโมง

เนื้อเรื่อง บริการทั้ง ๕ ของการแนะแนว และเครื่องมือที่ใช้ในการแนะแนว

กิจกรรมการเรียนการสอน

อาจารย์บรรยายประกอบกับการอภิปรายซักถามของผู้เรียน
พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนเกิดพฤติกรรม

ดังนี้

๑. สามารถบอกได้ว่า บริการและเครื่องมือของการแนะแนวมีอะไรบ้าง
๒. สามารถรวมอภิปรายและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ของตนเองในเรื่อง

ปัญหาเกี่ยวกับเด็ก

อุปกรณ์การสอน ไม่มีการใช้อุปกรณ์
ครั้งที่ ๒ เวลา ๑ ชั่วโมง
เนื้อเรื่อง บทบาทของครูในคานการแนะแนว

กิจกรรมการเรียนการสอน

๑. อาจารย์บรรยายประกอบการซักถาม
๒. นิสิตซักถามปัญหาและตอบปัญหา

พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนเกิดพฤติกรรม

ดังนี้

๑. สามารถบรรยายบทบาทของครูในคานที่เกี่ยวกับการแนะแนวเด็ก

อุปกรณ์ ไม่มีการใช้อุปกรณ์
อาจารย์คนที่ ๒
ครั้งที่ ๑ เวลา ๒ ชั่วโมง
เนื้อเรื่อง ปัญหาต่างที่เกิดขึ้นกับเด็ก เช่นปัญหาการเรียน การใช้เวลาว่าง

กิจกรรมการเรียนการสอน

๑. อาจารย์บรรยายประกอบการซักถามนิสิต
๒. นิสิตตอบคำถามและซักถามปัญหา

พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมดังนี้

- ๑. สามารถบอกได้ว่าปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กมีอะไรบ้าง
- ๒. สามารถวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาเหล่านั้นได้

ครั้งที่ ๒ เวลา ๑ ชั่วโมง
เนื้อเรื่อง หลักของการแนะแนว

กิจกรรมการเรียนการสอน

- ๑. อาจารย์บรรยายประกอบการซักถาม นิสิต
- ๒. ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์เกี่ยวกับปัญหาของเด็กที่ตน
 ประสบ

อุปกรณ์ ไม่มีการใช้อุปกรณ์

อาจารย์คนที่ ๓

ครั้งที่ ๑ เวลา ๑ ชั่วโมง
เนื้อเรื่อง บริการแนะแนวในโรงเรียน

กิจกรรมการเรียนการสอน นิสิตรายงานเป็นกลุ่มหน้าชั้น ไม่มีการอภิปรายซักถาม
พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอน ผู้รายงานเกิดพฤติกรรมดังนี้

สามารถบอกได้ว่าบริการแนะแนวในโรงเรียนมีอะไรบ้าง
 ส่วนพฤติกรรมของผู้ฟัง ไม่ปรากฏ

อุปกรณ์ ไม่มีการใช้อุปกรณ์

ครั้งที่ ๒ เวลา ๒ ชั่วโมง
เนื้อเรื่อง เครื่องมือที่ใช้ในการแนะแนว

กิจกรรมการเรียนการสอน

อาจารย์บรรยายโดยตลอด

พฤติกรรมที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนการสอน

ผู้เรียน จดบันทึก พฤติกรรมอื่น ๆ ไม่ปรากฏ

อุปสรรคการสอน ไม่มีการใช้อุปกรณ์

สิ่งที่ได้จากการสังเกตการสอน

ในรายวิชานี้ ตามที่ได้สังเกตการสอนอาจารย์ ๓ คน จะเห็นได้ว่ามีการใช้วิธีการสอนแบบธรรมชาติอยู่อย่างหนึ่ง คือ การบรรยาย หรือการบรรยายประกอบการซักถามและอภิปราย อาจารย์คนที่ ๑ และ คนที่ ๒ ที่สอบโดยการบรรยายประกอบการอภิปรายซักถามผู้เรียน มีเทคนิคและชั้นเชิงในการซักถาม กระตุ้นให้ผู้เรียนตอบและอภิปรายแสดงความคิดเห็นได้ดี ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ไม่อยู่นิ่งเฉยในฐานะผู้รับ (Passive) ฝ่ายเดียว วิธีการสอนแบบบรรยายที่อาจารย์ทั้งสองใจจึงนับว่าได้ผลดี ได้ผลตามความมุ่งหมายอย่างน้อยก็ในชั้น ความรู้ ความเข้าใจ และการนำไปใช้

อย่างไรก็ดี การสังเกตการสอนอาจารย์คนที่ ๓ ที่ใช้กิจกรรมการสอนคือให้ผู้เรียนรายงานเป็นกลุ่มหน้าชั้นในชั่วโมงแรกนั้น ผู้เรียนจึงมีส่วนร่วมในกิจกรรมก็คือผู้รายงานเท่านั้น ผู้ฟังส่วนใหญ่เพียงแต่รับรู้อีกทั้งอาจารย์ผู้สอนก็มิได้สรุปการรายงานนั้นมิได้กำกับการรายงานให้เป็นไปตามช่วงเวลาที่เหมาะสม มิได้มีการกระตุ้นให้ผู้ฟังซักถามต่อผู้รายงาน หรือมิได้ซักถามความเข้าใจจากการฟังรายงานดังกล่าวนั้นแต่อย่างใด สิ่งนี้นับเป็นจุดบกพร่องที่สำคัญของการสอนแบบอภิปรายและรายงาน

แม้ในการบรรยายในชั่วโมงต่อมาของอาจารย์คนที่ ๓ ก็เป็นการบรรยายโดยอาจารย์ฝ่ายเดียว ปราศจากพฤติกรรมการซักถาม การอภิปรายแสดงความคิดเห็นในหลักการของผู้เรียน นับว่าเป็นบรรยายกาศการเรียนการสอนที่ไม่น่าพอใจ เพราะผู้เรียนเป็นผู้รับฝ่ายเดียว ไม่มีโอกาสและไม่ได้รับการกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจในการติดตามหรือถามปัญหา หรือแสดงความคิดเห็นและข้อข้องใจใด ๆ ทั้งสิ้น อาจารย์ผู้สอนจะปลุกขังหรือ

ให้ได้ก็เพียงแต่ความรู้ ความจำเท่านั้น ส่วนความเข้าใจนั้นก็ เป็นพฤติกรรมที่ไม่ว่าจะเกิดขึ้น กับผู้เรียนยิ่งพฤติกรรม การคิดหรือการที่จะนำหลักการ ไปใช้ก็น่าจะ เชื่อได้โดยไม่มีข้อสงสัยว่า ไม่เกิดขึ้น

จากการสังเกตการสอนพบว่าในการสอนที่ใช้การสอนแบบบรรยายอย่าง เดียว เหมือน กันก็ตาม หากใช้โดยไม่คำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนเลยคง เช่นการสอนแบบบรรยาย โดย ไม่มีการอภิปรายซักถามของผู้เรียนเลยจากอาจารย์คนที่ ๓ เมื่อเปรียบ เปรียบกับวิธีสอนแบบ บรรยายกันของอาจารย์คนที่ ๑ และที่ ๒ จะเห็นว่าก่อให้เกิดบรรยากาศและพฤติกรรมแห่งการ เรียนการสอนแตกต่างกันมาก ดังนั้นการสอนแบบบรรยาย เมื่อใช้จะต้องคำนึงถึงการรวมกิจกรรม ของผู้เรียนควบ เสมอ

นอกจากนี้ยังมีสิ่งที่เป็นที่สังเกตจากการสอบของอาจารย์ทั้ง ๓ คนตรงกันอยู่อย่างหนึ่ง คือ ขาดการใช้อุปกรณ์การสอน ขาดการได้พบเห็นสิ่งที่ควร จะเรียนรู้จากสถานการณ์จริง ของจริง หรือสถานการณ์จำลอง จากการสอนของ อาจารย์ทั้ง ๓ คน อาจจะมีจัดงานนอกสถานที่ให้ผู้เรียน ได้ไปพบบรรยากาศของการจัดบริการและแนวโน้มในโรงเรียน เช่น โรงเรียนสาธิตของสถาบันฝึกหัด ครู ที่มีบริการจัดบริการแนะแนวอยู่แล้ว และเนื้อหาที่อาจารย์ ๓ คนสอนอยู่เป็นสิ่งที่น่ากระทำ เพราะ จะทำให้ผู้เรียนเห็นบริการแนะแนวอาจได้รับทราบปัญหาของเด็กจากครูแนะแนวจริง ๆ อาจจะได้ รับประสบการณ์ใหม่ ๆ จากของจริง ในเรื่องบทบาทของครูในด้าน การแนะแนวโดยตรง ในโรงเรียน สาธิตหรือโรงเรียนที่จัดบริการแนะแนว การได้รับประสบการณ์ตรงของผู้เรียนเช่นนี้ นอกเหนือ ไปจากประโยชน์ทางด้านความเข้าใจในสิ่งเรี นรู้ไม่ ยังทำให้เห็นดูทางที่จะนำไปใช้เห็นประโยชน์ อย่างจริงจริง รวมทั้งจะสร้างทัศนคติที่ปราศจากอคติ เรื่องราวของการแนะแนวได้มาก.

ตาราง ตารางวิเคราะห์หลักสูตรวิชาการแนะแนวเบื้องต้น

เนื้อหา	พฤติกรรม						รวม	อันดับความสำคัญ
	ความจำ	ความเข้าใจ	ทักษะ - การนำไปใช้	การวิเคราะห์	การสังเคราะห์	การประเมินค่า		
๑. ความหมายและความสำคัญของการแนะแนว โดยทั่วไปโดยเฉพาะในประเทศไทย	๒๖	๒๘	๑๘	๑๘	๑๘	๑๘	๑๖๘	๕
๒. ประวัติ นิยาม และหน้าที่ของการแนะแนว	๒๒	๒๒	๑๘	๑๑	๑๘	๑๘	๑๐๐	๖
๓. ความเคลื่อนไหวในวงการแนะแนวในต่างประเทศและในประเทศไทย	๒๒	๒๒	๑๘	๑๑	๑๑	๑๑	๙๖	๗
๔. ปรัชญาของการแนะแนว	๒๘	๓๓	๒๘	๑๘	๑๘	๑๘	๑๓๘	๘
๕. ชั้นสำคัญ ๕ ชั้นของการแนะแนว	๒๒	๒๒	๒๒	๑๘	๑๘	๑๘	๑๒๕	๙
๖. บริการสำคัญของการแนะแนวในโรงเรียนและวิทยาลัย	๒๘	๓๓	๓๓	๒๒	๑๘	๒๒	๑๕๗	๑๐
๗. การจัดบริการแนะแนวในต่างประเทศและในประเทศไทย	๒๒	๒๒	๒๒	๑๘	๑๘	๑๑	๑๑๓	๑๑
๘. บทบาทของครูในด้านการแนะแนว	๒๒	๓๓	๓๓	๑๘	๒๒	๒๒	๑๕๘	๑๒
รวม	๑๘๘	๒๒๐	๑๘๗	๑๓๘	๑๓๑	๑๕๐	๑,๐๐๐	
อันดับความสำคัญ	๒	๑	๓	๘	๘	๖		

ตารางวิเคราะห์หลักสูตรวิชาการแนะแนวเบื้องต้น แสดงว่า พฤติกรรมที่อาจารย์ผู้สอนเป็นมากที่สุดได้แก่ความเข้าใจ พฤติกรรมที่อาจารย์ผู้สอนเป็นมากเป็นอันดับสองคือ ความจำ พฤติกรรมที่มีความสำคัญอันดับสาม สี่ ห้า หก รองลงมาตามลำดับได้แก่การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

ผลการวิเคราะห์แบบทดสอบ

ตาราง ๑๓๕ แสดงค่าร้อยละของพฤติกรรมในแบบทดสอบซึ่งอาจารย์ผู้สอนทำการ
ออกข้อสอบเพื่อทดสอบผู้เรียน

แบบทดสอบ ลำดับที่	พฤติกรรม						รวม
	ความจำ	ความเข้าใจ	การนำไป ใช้	การวิเคราะห์	การสัง เคราะห์	การประเมิน ผล	
	การสอบ ร้อยละ	การสอบ ร้อยละ	การสอบ ร้อยละ	การสอบ ร้อยละ	การสอบ ร้อยละ	การสอบ ร้อยละ	
๑	๗๒.๐๓	๕.๐๘	๓.๓๘	๑๕.๕๕	-	-	๑๐๐
๒	๖๗.๘๘	๑.๘๓	๘.๒๕	๑๘.๓๘	-	๓.๖๑	๑๐๐
๓	๖๑.๐๕	๑๓.๖๘	๕.๒๑	๑๖.๖๓	๑.๐๕	๓.๒๘	๑๐๐
๔	๕๓.๓๘๑	๒๑.๖๖	๒๑.๖๖	๑.๖๖	-	๑.๖๖	๑๐๐
๕	๘๑.๒๕	๕	๑๖.๖๕	๒๖.๕	๑๒.๕	๒.๕	๑๐๐
๖	๗๗.๕	๕	๕.๕๕	๑๖.๕	-	๘.๕	๑๐๐
เฉลี่ย	๖๒.๑๘	๘.๑๗	๕.๘๖	๑๘.๖๐	๒.๒๖	๑.๘๓	๑๐๐

จากตาราง ๑๓๕ แสดงว่าจำนวนอาจารย์ผู้สอบวิชาการประเมินเบื้องต้นออกข้อสอบจัดพฤติกรรมดังนี้
ถามจำมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๖๒.๑๘ รองลงมาอันดับสองได้แก่ การวิเคราะห์ อันดับสามได้แก่
การนำไปใช้ อันดับสี่คือ ความเข้าใจ อันดับห้า การสังเคราะห์และประการสุดท้าย อันดับหก
การประเมินค่า มีอัตราร้อยละ ๑๘.๖๐ ๕.๘๖ ๘.๑๗ ๒.๒๖ และ ๑.๘๓ ตามลำดับ

ลำดับได้แก่ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

ในด้านลำดับความสำคัญของเนื้อหา เนื้อหาที่อาจารย์ผู้สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น เห็นว่าสำคัญที่สุดได้แก่ บทบาทของครูในด้านกรแนะแนว เนื้อหาที่สำคัญเป็นอันดับสองคือ บริการสำคัญของการแนะแนวในโรงเรียน เนื้อหาที่มีความสำคัญเป็นอันดับสาม คือ ปรัชญาของการแนะแนว ส่วนเนื้อหาที่มีความสำคัญอันดับสี่ ห้า หก และเจ็ด ลดหลั่นลงมาตามลำดับคือ ชั้นสำคัญ ๕ ชั้นของการแนะแนว ความหมายและความสำคัญของการแนะแนว โดยทั่วไป และโดยเฉพาะในประเทศไทย การจัดบริหารการแนะแนวในต่างประเทศและในประเทศไทย ประวัติดินยามและหน้าที่ของการแนะแนว และเนื้อหาที่สำคัญน้อยที่สุดของวิชา นี้ คือ ความเคลื่อนไหวในวงการแนะแนวของต่างประเทศและในประเทศไทย

บทที่ ๔

สรุป อภิปรายผลและเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชา การสอน และการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา การประเมินผลการศึกษาและการแนะแนวเบื้องต้น ในสถาบันฝึกหัดครูระดับปริญญา ๓ แห่ง
๒. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การสอน และการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาคังกล่าว
๓. เพื่อเปรียบเทียบการสอนของอาจารย์กับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของ ผู้เรียนในการสอนวิชาทั้ง ๓
๔. เพื่อวิเคราะห์และประเมินผลหลักสูตรวิชาการมัธยมศึกษา การประเมิน ผลการศึกษาและการแนะแนวเบื้องต้น

กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้กระทำกับกลุ่มตัวอย่าง ๒ กลุ่ม คือ

๑. อาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาทั้ง ๓ ในปีการศึกษา ๒๕๑๔ ตามจำนวน

ดังนี้

๑.๑	วิชาการมัธยมศึกษา	จำนวน	๑๔ คน
๑.๒	วิชาการประเมินผลการศึกษา	จำนวน	๑๔ คน
๑.๓	วิชาการแนะแนวเบื้องต้น	จำนวน	๑๑ คน

๒. นิสิตผู้เรียนรายวิชาการศึกษาทั้ง ๓ ในปีการศึกษา ๒๕๑๔ ตามจำนวนดังนี้

คือ

๒.๑	วิชาการมัธยมศึกษา	จำนวน	๑๒๑ คน
๒.๒	วิชาการประเมินผลการศึกษา	จำนวน	๑๑๓ คน
๒.๓	วิชาการแนะแนวเบื้องต้น	จำนวน	๘๘ คน

ผู้วิจัยได้สังเกตการสอนของอาจารย์ผู้สอนแต่ละวิชาดังนี้ การมัธยมศึกษา
จำนวน ๑ คน การประเมินผลการศึกษา จำนวน ๓ คน การแนะแนวเบื้องต้น จำนวน
๓ คน โดยใช้เวลาดังสังเกตอาจารย์คนละ ๓ ชั่วโมงติดต่อกัน

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์แบบทดสอบของอาจารย์วิชาการมัธยมศึกษา จำนวน ๕ ฉบับ
วิชาการประเมินผลการศึกษาจำนวน ๕ ฉบับ และวิชาการแนะแนวเบื้องต้น จำนวน ๖ ฉบับ

✓ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำจุดมุ่งหมายของหลักสูตรรายวิชาการศึกษาทั้ง ๓ มาแปลเป็นพฤติกรรม
ที่สามารวัดได้ และนำจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมนี้มาสร้างแบบสอบถามของแต่ละ
รายวิชา วิชาละ ๒ ชุดดังนี้

ชุด ก. เป็นแบบสอบถามอาจารย์ ประกอบด้วยคำถาม ๕ หมวด คือ

หมวดที่ ๑ รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

หมวดที่ ๒ เกี่ยวกับความสามารถในการรับรู้จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม
ของหลักสูตร

หมวดที่ ๓ เกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ตามจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

หมวดที่ ๔ เกี่ยวกับการวัดผลผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

หมวดที่ ๕ เกี่ยวกับปัญหาในการจัดการเรียนการสอน

ชุด ข. เป็นแบบสอบถามนิสิตประกอบด้วยคำถาม ๒ หมวด คือ

หมวดที่ ๑ เกี่ยวกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนหลังจากเรียนแต่ละวิชา
ไปแล้ว

หมวดที่ ๒ เกี่ยวกับความเห็นบางประการในเรื่องหลักสูตร และการสอน
รายวิชาดังกล่าว

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กระทำตามลำดับขั้น ดังนี้

ตอนที่ ๑ การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ได้ดำเนินการดังนี้

- ๑. จำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นคู่ ๆ
 - ๑.๑ อาจารย์ที่มีอายุมาก อาจารย์ที่มีอายุน้อย
 - ๑.๒ อาจารย์ที่มีวุฒิสถูสูงกว่าปริญญาโท - อาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโท
 - ๑.๓ อาจารย์ที่มีประสบการณ์ทางการสอนมาก - อาจารย์ที่มีประสบการณ์

ทางการสอน

๑.๔ อาจารย์ทั้งหมด - นิสิตทั้งหมด

๒. หากวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และด้านการวัดผลในกลุ่มตัวอย่างใน ๑.๑ ๑.๒ และ ๑.๓ และหากวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยการสอบของอาจารย์ของกลุ่มตัวอย่างใน ๑.๑ ๑.๒ ๑.๓ และ ๑.๔

- ๓. หากหาความภาคภูมิใจเลื่อนมาตรฐาน
- ๔. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยดังกล่าว
- ๕. หากความสัมพันธ์ของสหสัมพันธ์ของคะแนน ๓ คูณจากแบบสอบถามชุด ก.

ดังนี้

- ๕.๑ คะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร - คะแนนความเข้าใจในการสอน
- ๕.๒ คะแนนความเข้าใจในการสอน - คะแนนความเข้าใจในการวัดผล
- ๕.๓ คะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมาย - คะแนนด้านความเข้าใจในการวัดผล

ตอนที่ ๒ การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนที่ไม่ใช่แบบสอบถาม

- ๑. แปลจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เป็นพฤติกรรมที่วัดได้
- ๒. วิเคราะห์เนื้อหาของหลักสูตร เชิงวิจารณ์ถึงความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย

ของหลักสูตร

๓. วิเคราะห์การสังเกตการสอน

๔. วิเคราะห์ข้อทดสอบผลสัมฤทธิ์

สรุปผลการค้นคว้า

วิชาการมัธยมศึกษา

๑. ผลการศึกษาความสามารถในการรับรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ความเข้าใจในการสอนและความเข้าใจในการวัดผล ของอาจารย์ที่มีอายุและประสบการณ์ทางการสอนแตกต่างกันได้พบว่า

๑.๑ อาจารย์ที่มีอายุมาก และอายุน้อยมีความสามารถในการรับรู้พฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรความเข้าใจในการสอนและความเข้าใจในการวัดผลไม่แตกต่างกัน (ค่า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ)

๑.๒ อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาการมัธยมศึกษามาก และอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาการมัศึกษาน้อย มีความสามารถในการรับรู้พฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรความเข้าใจในการสอน และความเข้าใจในการวัดผลไม่แตกต่างกัน (ค่า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ)

๒. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของความสามารถในการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการสอนและการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาได้พบว่า

๒.๑ ความสามารถในการรับรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับความสามารถทางความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ไม่มีความสัมพันธ์ (ค่า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ)

๒.๒ ความสามารถในการเข้าใจในการสอนกับความสามารถทางความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ไม่มีความสัมพันธ์กัน (ค่า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ)

๒.๓ ความสามารถในการรับรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตร กับความสามารถ
ในความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์สอนวิชาการมัธยมศึกษาไม่สัมพันธ์กัน (ค่า t ไม่มีนัย
สำคัญทางสถิติ)

๓. ผลการศึกษาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยค่าการสอนของอาจารย์กับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนพบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

๔. ผลการวิเคราะห์และประเมินค่าจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการมัธยมศึกษาปรากฏว่า จุดมุ่งหมายของวิชาการมัศึกษามีความสอดคล้องกับความต้องการทางสังคม
ปรัชญาและจิตวิทยาดี

๕. ผลของการวิเคราะห์เนื้อหาของวิชาการมัธยมศึกษาพบว่า เนื้อหาของหลักสูตร
วิชาการมัศึกษายังไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร กล่าวคือยังขาดเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับ
ปรัชญา ปัญหาและความต้องการของประเทศอันเกี่ยวข้องกับการมัธยมศึกษา และเนื้อหาอันเกี่ยว
กับจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้นับเรียนได้พัฒนาความรู้สึกถึงความสำคัญของก รมมัธยมศึกษาที่มีต่อเสถียรภาพและ
ความเจริญของประเทศ

๖. ผลการศึกษาแบบทดสอบผลสมฤทธิ์ ได้พบว่า

อาจารย์ออกข้อสอบเพื่อทดสอบความสามารถโดยเฉลี่ยดังนี้

ความจำ	ร้อยละ	๔๘.๐๘
ความเข้าใจ	ร้อยละ	๒๒.๘๒
การนำไปใช้	ร้อยละ	๑๐.๗๓
การวิเคราะห์	ร้อยละ	๑๑.๓
การสังเคราะห์	ร้อยละ	๑.๒๗
การประเมินค่า	ร้อยละ	๑.๒๗

วิชาการประเมินผลการศึกษา

๑. ผลการศึกษาความสามารถในการรับรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ความเข้าใจในการสอน และความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ที่มีอายุ วุฒิทางวิชาชีพ และประสบการณ์ในการสอนวิชาการประเมินผลการศึกษากัน ไคพบว่า

๑.๑ อาจารย์ที่มีอายุมาก และอาจารย์ที่มีอายุน้อยสามารถรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้ไม่แตกต่างกัน

๑.๒ อาจารย์ที่มีอายุมากสามารถเข้าใจในสอนได้ดีกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อย ($t = ๒.๕๓๖๘ \text{ } p < .๐๕$)

๑.๓ อาจารย์ที่มีอายุมากและอายุน้อยมีความสามารถเข้าใจในการวัดผลไม่แตกต่างกัน

๑.๔ อาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาเอกสามารถเข้าใจในสอนได้ดีกว่าอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโท ($t = ๔.๓๘๑๔ \text{ } p < .๐๑$)

๑.๕ อาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาเอก และปริญญาโท มีความสามารถทางด้านความเข้าใจในการวัดผลไม่แตกต่างกัน

๑.๖ อาจารย์ที่มีประสบการณ์ทางการสอนวิชาประเมินผลการศึกษา มาก และอาจารย์ที่มีประสบการณ์น้อย มีความสามารถด้านการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ด้านความเข้าใจในการสอนและด้านความเข้าใจในการวัดผลไม่แตกต่างกัน

๒. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของความสามารถในการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ความเข้าใจในการสอน และความเข้าใจในการวัดผล ไคพบว่า

๒.๑ ความสามารถในการรับรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับความสามารถทางความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ ไม่มีความสัมพันธ์กัน (ค่า r . ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ)

๒.๒ ความสามารถทางด้านการสอน และความสามารถทางด้านการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชา การประเมินผลการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กัน (ค่า r . ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ)

๒.๓ ความสามารถทางด้านการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
กับความสามารถด้านการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา ไม่มีความ
สัมพันธ์กัน (ค่า r ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ)

๓. ผลการศึกษาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยด้านการสอนของอาจารย์กับการ
เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนได้พบว่า อาจารย์ผู้สอนเห็นว่าคนได้สอนให้ผู้เรียนเกิด
พฤติกรรมมากกว่าที่ผู้เรียนคิดว่าตนเองได้รับ (ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติ $p < .05$)

๔. ผลการวิเคราะห์และประเมินค่าจุดมุ่งหมายของของวิชาการประเมินผลการ
ศึกษาพบว่า จุดมุ่งหมายของวิชาการประเมินผลการศึกษาที่กล่าวถึงในการวิจัยนี้ เป็นจุด
มุ่งหมายที่สนองความต้องการทางสังคม ปรัชญาและจิตวิทยา

๕. ผลการวิเคราะห์เนื้อหาของหลักสูตรได้พบว่า เนื้อหาของวิชาการประเมิน
ผลการศึกษา ยังสนองจุดมุ่งหมายของวิชานี้ไม่ครบทุกข้อ สมควรเพิ่มเติมเรื่องราวเกี่ยวกับ
การตัดสินใจผลการสอน และตัดเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติการประเมินผลการศึกษาทิ้งไป

๖. ผลการวิเคราะห์แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ ได้พบว่า

อาจารย์ออกข้อสอบเพื่อทดสอบความสามารถโดยเฉลี่ย ดังนี้

ความจำ	ร้อยละ	๒๖.๔๕
ความเข้าใจ	ร้อยละ	๑๔.๐๕
การนำไปใช้	ร้อยละ	๔๔.๑๔
การวิเคราะห์	ร้อยละ	๑๓.๔๑
การสังเคราะห์	ร้อยละ	๐.๙
การประเมินค่า	ร้อยละ	๑.๒๕

วิชาการแนะแนวเบื้องต้น

๑. ผลการศึกษาความสามารถในการรับรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ความเข้าใจ
ใจในการสอนและความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ที่มีอายุและประสบการณ์การสอนต่าง
กันได้พบว่า

๑.๑ อาจารย์ที่มีอายุมาก และอาจารย์ที่มีอายุน้อย มีความสามารถ ในการรับรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ความเข้าใจในการสอน และความเข้าใจในการวัดผล ไม่แตกต่างกัน (ค่า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ)

๑.๒ อาจารย์ที่มีประสบการณ์ทางการสอนมาก กับอาจารย์ที่มีประสบการณ์ ทางการสอนน้อย มีความสามารถในการรับรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ความเข้าใจในการ สอน และความเข้าใจในการวัดผลไม่แตกต่างกัน (ค่า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ)

๒. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของความสามารถในการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของ หลักสูตร ความเข้าใจในการสอน และความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอน ได้พบว่า

๒.๑ อาจารย์ที่รับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรจะสามารถเข้าใจในการ สอนได้ดีกว่า ($r = .๖๒๔๔$ $p < .๐๕$)

๒.๒ อาจารย์ที่มีความเข้าใจในการสอนก็จะสามารถมีความเข้าใจในการวัดผล ได้ดีด้วย ($r = .๖๑๗๖$ $p < .๐๕$)

๒.๓ อาจารย์ที่รับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดี จะสามารถเข้าใจใน การวัดผลได้ดีด้วย ($r = .๖๒๔๕$ $p < .๐๕$)

๓. ผลการศึกษเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยด้านการสอนของอาจารย์ กับ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน (t ไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติ)

๔. ผลการวิเคราะห์และประเมินค่าจุดมุ่งหมายของหลักสูตร พบว่า จุดมุ่งหมาย ที่ปรากฏในการวิจัยครั้งนี้เป็นจุดมุ่งหมายที่สอดคล้องกับสังคม ปรัชญา และจิตวิทยาเป็นอย่างดี

๕. ผลการวิเคราะห์เนื้อหาของวิชาการแนะแนวเบื้องต้นได้พบว่า เนื้อหาส่วน ใหญ่มีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรพอสมควร หลักสูตรเป็นข้อเสนอแนะจำเป็น ในบางตอน เช่นเกี่ยวกับประวัติของการแนะแนว และความเคลื่อนไหวของวงการแนะแนว ในประเทศและต่างประเทศ เนื้อหาควรเร่งเร่งถึงการนำไปใช้ให้มากยิ่งขึ้น

๖. การวิเคราะห์ข้อสอบผลสัมฤทธิ์ของอาจารย์พบว่า
อาจารย์ออกข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์

ความจำ	ร้อยละ	๖๒.๑๘
ความเข้าใจ	ร้อยละ	๘.๓๓
การนำไปใช้	ร้อยละ	๙.๘๖
การวิเคราะห์	ร้อยละ	๑๕.๒๐
การสังเคราะห์	ร้อยละ	๒.๒๖
การประเมินค่า	ร้อยละ	๑.๘๓

การอภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์สำคัญคือ ท้องการวิเคราะห์และประเมินค่าหลักสูตร รายวิชาการศึกษา ๓ รายวิชา คือ การมัธยมศึกษา การประเมินผลการศึกษา และการแนะแนวเบื้องต้นที่มีความเหมาะสมสำหรับผู้เรียนที่จะเป็นครูในอนาคตเพียงใด และอ้างการศึกษาว่าอาจารย์ผู้สอนสามารถรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ตลอดจนทำการสอนและวัดผลได้ สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายเพียงใด

การศึกษารับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการศึกษา การประเมินผล การศึกษาและการแนะแนวเบื้องต้นของอาจารย์ที่มีอายุต่างกัน

ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า "คะแนนค่าการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของอาจารย์ที่มีอายุมาก ย่อมสูงกว่าคะแนนเดียวกันของอาจารย์ที่มีอายุน้อย"

ในการศึกษาครั้งนี้ เมื่อพิจารณาอย่างละเอียดโดยแบ่งกลุ่มอาจารย์ออกเป็นกลุ่มที่มีอายุมากและอายุน้อยแล้ว อาจารย์ผู้สอนวิชาการศึกษาและการประเมินผลการศึกษาที่มีอายุมากจะสามารถรับรู้จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมของวิชาทั้งสองได้ดีกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อยเล็กน้อยยกเว้นไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่อาจารย์ผู้สอนวิชาการศึกษาแนะแนวเบื้องต้นที่มีอายุมากจะสามารถรับรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตรดีกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อยเล็กน้อย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน การที่ผลของการศึกษาเป็นเช่นนี้ สันนิษฐานสาเหตุได้

๒ ประการ คือ ประการแรก เรื่องของจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมนี้เป็นเรื่องใหม่ สำหรับวงการศึกษานในประเทศไทย ยังไม่มีผู้ใช้เป็นที่แพร่หลาย อาจารย์ผู้สอนวิชาการศึกษาวางท่านยังไม่เคยศึกษาทำความเข้าใจ เกี่ยวกับความมุ่งหมายของหลักสูตรชนิดนี้ แมว่าอาจารย์ที่มีอายุมากจะมีความรอบคอบ ถ้ามิได้ศึกษาทำความเข้าใจเรื่องนี้จริงจังก็น่าจะสามารถตัดสินใจถูกต้องเสมอไปว่า สิ่งใดเป็นพฤติกรรมที่สามารถปฏิบัติได้ สิ่งใดปฏิบัติไม่ได้ อาจารย์ที่มีอายุน้อยก็อาจไม่เคยทำการศึกษามาเช่นกัน คะแนนทางการรับรู้ในพฤติกรรมจึงต่ำ และมีได้มีความแตกต่างกัน เป็นที่น่าสังเกตว่า อาจารย์เป็นกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้เป็นอาจารย์ที่สอนวิชาการศึกษาโดยตรงเป็นกลุ่มที่น่าจะมีความเข้าใจในเรื่องความมุ่งหมายของหลักสูตรเชิงพฤติกรรมมากกว่าบุคคลในกลุ่มอื่น ๆ แต่การสังเกตปรากฏว่าอาจารย์เหล่านี้มีการรับรู้เกี่ยวกับความมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมน้อยมาก จึงเชื่อว่าอาจารย์ผู้สอนวิชาการศึกษาทั้งสามวิชาทั้งที่มีอายุมากและอายุน้อยยังมีได้ทำการศึกษารื่องนี้อย่างถ่องแท้ จึงไม่มีกลุ่มใดสามารถรับรู้ในจุดมุ่งหมายชนิดนี้ดีกว่ากัน เหตุผลประการที่ ๒ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนน้อยมากดังนั้นผลการวิเคราะห์ข้อมูลอันได้แก่ค่าที่วิเคราะห์จึงยากที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติ เว้นแต่ในกรณีที่มีความแตกต่างกันมาก

การศึกษารับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษามีวุฒิทางวิชาชีพต่างกัน

ผลการศึกษาไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า "อาจารย์ที่มีวุฒิสองกว่าย่อมมีคะแนนด้านกรรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมากกว่าอาจารย์ที่มีวุฒิต่ำกว่า"

ในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างของวิชาการมัธยมศึกษาและการแนะแนวเบื้องต้น ไม่อาจแบ่งเป็นกลุ่มอาจารย์ที่มีวุฒิทางวิชาชีพต่างกันได้ ในการแบ่งกลุ่มอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษากลับออกเป็น ๒ กลุ่มนี้ปรากฏว่า อาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาเอกสามารถรับรู้จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมของหลักสูตรได้มากกว่าอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโทเพียงเล็กน้อยและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ถึงแม้ว่าผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาเอกจะได้รับการศึกษาและฝึกฝนมากกว่าผู้จบวุฒิปริญญาโทก็ตาม ผู้ที่มีวุฒิปริญญาเอกเหล่านั้นอาจจะไม่เคยทำการศึกษาในเรื่องจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมของหลักสูตรมาแล้ว จึงเป็นเหตุให้มีความเข้าใจ

ในจุดมุ่งหมายชนิดนี้ เช่นเดียวกับอาจารย์ที่มีวุฒิสูงกว่าปริญญาโท ซึ่งอาจไม่เคยได้รับรู้เรื่อง
นี้มาก่อน จึงปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยในการรับรู้จุดมุ่งหมายในหลักสูตรของอาจารย์ทั้ง ๒ กลุ่ม
ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มมากและไม่แตกต่างกัน หรือการมีกลุ่มตัวอย่างน้อย ก็อาจเป็น
อีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การรับรู้ในจุดมุ่งหมายของอาจารย์ทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มี
นัยสำคัญทางสถิติ

การศึกษาการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยม
ศึกษาและการแนะแนวเบื้องต้นที่มีประสบการณ์ทางการสอนวิชาดังกล่าวแตกต่างกัน

ผลการศึกษาไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า "อาจารย์ที่มีประสบการณ์ทางการ
สอนมานาน ย่อมมีคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมากกว่าอาจารย์ที่มีประ
สภการน้อย"

ในการศึกษาเรื่องนี้ เมื่อแบ่งกลุ่มอาจารย์ผู้สอนรายวิชาแต่ละรายวิชาออกเป็น
กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางการสอนมากกับกลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยกว่า พบว่ากลุ่มอาจารย์ทั้งสอง
ของแต่ละรายวิชามีความสามารถในการรับรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตรเชิงพฤติกรรมของหลัก
สูตรรายวิชาที่ตนสอนไม่แตกต่างกัน ในวิชาการมัธยมศึกษาและวิชาการแนะแนวเบื้องต้น
อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อยจะมีความสามารถรับรู้จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมของ
หลักสูตรดีกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนมากเล็กน้อย อย่างไรก็ตามนัยสำคัญทางสถิติ ส
ส่วนในวิชาการประเมินผลการศึกษา อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนมากจะสามารถ
รับรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้ดีกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์ทางการสอนน้อยเล็กน้อย
และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

จากการศึกษานี้พอจะสันนิษฐานได้ว่า ประสบการณ์ทางการสอนไม่ได้เป็นสิ่งบอก
ให้ทราบถึงความสามารถในการรับรู้ในจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมดังกล่าวมาแล้วว่า เรื่อง
ของจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมนี้เป็นเรื่องใหม่ของวงการศึกษานในประเทศไทย ดังนั้นอาจารย์
ที่มีประสบการณ์มากกล่าวคือ แม้จะโคดำเนินการสอนมานานกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์
ในการสอนน้อยก็จริง แต่ก็ได้ดำเนินการสอนตามความเข้าใจในจุดมุ่งหมายแบบเดิมของตน

ความสามารถในการรับรู้ในจุดมุ่งหมายดังกล่าวจึงไม่ปฏิบัติตามที่สมมุติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนอาจารย์ที่มีประสบการณ์ทางการสอนน้อยนั้น ปรากฏว่ามีการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในระดับต่ำเช่นกัน แสดงว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ทั้งที่มีประสบการณ์การสอนมากและน้อย มิได้ทำการศึกษาเพื่อเข้าใจในเรื่องนี้ ผลการศึกษาถึงปรากฏว่า อัตราเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรของอาจารย์ทั้ง ๒ กลุ่มจึงต่ำและไปแตกต่างกัน

การที่ศึกษาความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา การประเมินผลการศึกษาและการแนะนำเบื้องต้นของอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุต่างกัน

สมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า "อาจารย์ที่มีอายุมากกว่าย่อมมีคะแนนความเข้าใจในการสอนมากกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อย"

ผลการศึกษาการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษาปรากฏว่าเป็นไปตามสมมุติฐาน แต่สำหรับรายวิชาการมัธยมศึกษาและการแนะนำเบื้องต้นไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวโดยละเอียดคือดังนี้ เมื่อเราแยกอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา การประเมินผลการศึกษา และการแนะนำเบื้องต้นออกเป็นกลุ่มที่มีอายุมาก และอายุน้อย ก็พบว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษาที่มีอายุมากจะมีความเข้าใจในการสอนดีกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่อาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาและการแนะนำเบื้องต้นที่มีอายุน้อยสอนได้ดีกว่าอาจารย์ที่มีอายุมากเล็กน้อยอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ การที่ผลการศึกษาของวิชาการมัธยมศึกษาและการแนะนำเบื้องต้นไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน อาจจะเป็นเพราะสาเหตุที่ว่าวิชาการศึกษาทั้ง ๒ วิชา เป็นวิชาที่อาจารย์ผู้สอนคงจะสอนเน้นหนักไปจนการบรรยาย (lecture) นิดกับวิชาการประเมินผลการศึกษา ซึ่งเป็นวิชาทางด้านการทำแบบฝึกหัด ดังนั้นอาจารย์ที่มีอายุมากกว่าถึงแม้ว่าจะมีความรอบคอบถี่ถ้วนกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อยก็ตาม อาจจะทำให้ขาดความกระตือรือร้นหรือความกระฉับกระเฉงในการสอนแบบบรรยายเท่าที่ควร จึงไม่สามารถสอนได้ดีกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อยแต่อย่างใด

การศึกษาความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิทางวิชาชีพแตกต่างกัน

ผลการศึกษาเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า "อาจารย์ที่มีวุฒิสถูกว่าย่อมมีคะแนนความเข้าใจในการสอนสูงกว่าอาจารย์ที่มีวุฒิต่ำกว่า"

การศึกษาคั้งนี้ ถ้าพิจารณาโดยละเอียดเมื่อแบ่งกลุ่มอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมิณผลการศึกษาออกเป็นกลุ่มอาจารย์ที่มีวุฒิทางวิชาชีพพระคัมภีร์ปริญญาเอก กับอาจารย์ที่มีวุฒิทางวิชาชีพพระคัมภีร์ปริญญาโท พบว่าอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิปริญญาเอกสามารถเข้าใจในการสอนได้ดีกว่าอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโท การค้นพบเช่นนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า "อาจารย์ที่มีวุฒิสถูกว่า จะทำการสอนได้ดีกว่าอาจารย์ที่มีวุฒิต่ำกว่า" ผลการศึกษาคอนนั้นนับว่าเป็นที่น่ายินดี เพราะโดยความจริงแล้วมีผู้ที่สูงวุฒิการศึกษาโดยมีความเป็นผู้เชี่ยวชาญ (Specialist) สูงกว่าวุฒิปริญญาโทในวิชาชีพ การสอนเพื่อให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ในวิชาการประเมิณผลการศึกษานั้นย่อมเกี่ยวข้องกันย่อมต้องการความเป็นผู้เชี่ยวชาญจึงจะเข้าใจและสอนให้เกิดพฤติกรรมใด ๆ บางตามจุดมุ่งหมาย

การศึกษาคความเข้าใจในการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา การประเมิณผลการศึกษา และการแนะแนวเรื่องศัพทที่มีประสบการณ์ทางการสอนแตกต่างกัน

ผลการศึกษาไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า "อาจารย์ที่มีประสบการณ์ทางการสอนมากกว่าย่อมมีคะแนนการความเข้าใจในการสอนสูงกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์ทางการสอนน้อยกว่า"

ถ้าพิจารณาให้ละเอียด เมื่อแบ่งอาจารย์ผู้สอนวิชาการศึกษาคั้งกล่าวนี้ออกเป็นกลุ่มอาจารย์ที่มีประสบการณ์ทางการสอนมากกับกลุ่มอาจารย์ที่มีประสบการณ์ทางการสอนน้อยปรากฏว่า อาจารย์ที่มีประสบการณ์ทางการสอนมากจะสามารถมีความเข้าใจในการสอนได้ดีกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์ทางการสอนน้อยเล็กน้อย อย่างไรก็ตามมีนัยสำคัญทางสถิติ การที่ผลการค้นคว้าเป็นคั้งนี้อาจจะเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างมีน้อยเกินไป ทำให้ไม่อาจเห็นความแตกต่างใดชัดเจน หรืออาจจะเป็นเพราะว่าอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อยมีความกระตือรือร้นและระมัดระวังการสอนของตน จึงทำให้ไม่มีความแตกต่างในเรื่อง

ความสามารถ ความเข้าใจในการสอนให้เกิดพฤติกรรมตามหลักสูตรระหว่างอาจารย์
ทั้งสองกลุ่ม

การศึกษาเรื่องความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา
การประเมินผลการศึกษา และการแนะแนวเบื้องต้น ของกลุ่มอาจารย์ที่มีอายุแตกต่างกัน

ผลการศึกษาไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า "อาจารย์ที่มีอายุมากย่อม
มีคะแนนความเข้าใจในการวัดผลสูงกว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อย"

ในการศึกษาครั้งนี้ เมื่อพิจารณาแยกกลุ่มอาจารย์ผู้สอนแต่ละวิชาออกเป็น
อาจารย์ที่มีอายุน้อยและอายุมาก อาจารย์ที่มีอายุน้อยจะมีความเข้าใจในการวัดผลผู้เรียน
ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ได้ดีกว่าอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุมากเล็กน้อย อย่างไม่มีนัยสำคัญ
ทางสถิติ สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า อาจารย์ที่มีอายุน้อยมีความกระตือรือร้นใน
การทำการวัดผลมากกว่าอาจารย์ที่มีอายุมาก ผู้วิจัยมีข้อสังเกตจากการวิเคราะห์แบบทดสอบ
ของอาจารย์ว่า อาจารย์ที่มีอายุน้อยมักจะออกข้อสอบมากกว่าอาจารย์ที่มีอายุมาก และ
อาจารย์ที่มีอายุน้อยมักจะไม้ออกข้อสอบแบบอัตนัย ดังนั้นจึงทำให้ข้อสอบสามารถครอบคลุมพฤติ
กรรมตามจุดมุ่งหมายได้มากกว่า สาเหตุอีกประการหนึ่งก็คือ อาจารย์ที่มีอายุน้อยได้ผ่านการ
อบรมศึกษามาไม่นานนัก จึงกระตือรือร้นที่จะนำสิ่งที่ตนเรียนมาเข้าใจให้เป็นประโยชน์ ดังนั้น
ในบางครั้งจึงพบว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อยสามารถทำการสอนและวัดผลได้ดีกว่าอาจารย์ที่มี
อายุมาก

การศึกษาเรื่องความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษา
ในวิชาทางวิชาชีพต่าง ๆ

ผลการศึกษาไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า "อาจารย์ที่มีวุฒิสูงย่อมมีคะแนน
ความเข้าใจในการวัดผลสูงกว่าอาจารย์ที่มีวุฒิต่ำกว่า"

เมื่อจำแนกกลุ่มอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษามาตามวุฒิทางวิชาชีพ
คือ กลุ่มอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาเอก และกลุ่มอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโท พบว่า อาจารย์ที่มีวุฒิ
ปริญญาโทสามารถทำการวัดผลได้ดีกว่าอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิปริญญาเอกเล็กน้อย อย่างไม่มีนัย

สำคัญทางสถิติ เหตุที่ผลการึกษาไม่เป็นไปตามสมมติฐานนี้ผู้วิจัยสันนิษฐานสาเหตุไว้ว่า อาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาเอกอาจจะมีภาระในการปฏิบัติงานตามหน้าที่อื่น ๆ มากกว่าอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโท ดังนั้นอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาเอกเหล่านั้นจึงมีเวลาไม่เพียงพอในการสร้าง สอบในวัคพดติกรรมตามจุดบ่งหมายของหลักสูตร โคอย่างกว้างขวางกว่าอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโท ดังนั้นผลการึกษาจึงทำให้ไม่มีความแตกต่างในเรื่องการวัคผลระหว่างอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาเอกและปริญญาโท

การึกษาความเข้าใจในการวัคผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา การประเมินผลการึกษาและการแนะแนว เบื้องต้นที่มีประสพการณ์ทางการสอนแตกต่างกัน

ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า "อาจารย์ที่มีประสพการณ์ทางการสอนมากย่อมมีคะแนนความเข้าใจในการวัคผลสูงกว่าอาจารย์ที่มีประสพการณ์ทางการสอนน้อย"

จากการึกษาครั้งนี้ ถ้าพิจารณาอย่างละเอียดปรากฏผลว่า เมื่อแบ่งอาจารย์ผู้สอนแต่ละวิชาออกเป็นกลุ่มอาจารย์ที่มีประสพการณ์ทางการสอนมากกับอาจารย์ที่มีประสพการณ์ทางการสอนน้อย ก็พบว่า อาจารย์ที่มีประสพการณ์ในการสอนวิชาการมัธยมศึกษาและวิชาการแนะแนว เบื้องต้นมาก สามารถทำการวัคผลผู้เรียนได้ดีกว่าอาจารย์ที่มีประสพการณ์ทางการสอนวิชาทั้งสองเลยเพียงเล็กน้อย และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และอาจารย์ผู้สอนวิชาการประเมินผลการึกษาที่มีประสพการณ์น้อยสามารถทำการวัคผลได้ดีกว่าอาจารย์ที่มีประสพการณ์มากเล็กน้อย และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน การที่ผลการปรากฏครั้งนี้อาจจะมีสาเหตุเนื่องจากอาจารย์ที่มีประสพการณ์น้อย มีความระมัดระวัง และกระตือรือร้นในการลอกข้อสอบแมว อาจารย์ที่มีประสพการณ์ทางการสอนมากจะได้ทำการสอน และวัคผลมานานกว่า แตกความกระตือรือร้นและความระมัดระวังของอาจารย์ที่มีประสพการณ์น้อยก็ทำให้ความสามารถของอาจารย์ทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน หรืออีกประการหนึ่ง กลุ่มตัวอย่างมีน้อยเกินไป ความแตกต่างจึงไม่ชัดเจน

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการรับรู้ในจุดมุ่งหมาย
ของหลักสูตรความเข้าใจในการสอน และความเข้าใจในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาการ
มัธยมศึกษา การประเมินผลการศึกษาและการแนะแนวเบื้องต้น

ในการศึกษาเรื่องนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า "อาจารย์ที่มีคะแนนการ
รับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูงย่อมมีความเข้าใจในการสอนและการวัดผลได้ดีกว่าอาจารย์
ที่มีคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลของการศึกษาพบว่า ในวิชาการแนะแนวเบื้องต้น ผลของการวิเคราะห์
ข้อมูลเป็นไปตามสมมติฐาน แต่ในวิชาการมัธยมศึกษาและการประเมินผลการศึกษาดการ
วิเคราะห์ข้อมูลไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ในการวิจัยครั้งนี้ เมื่อทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถใน
การรับรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตร และความสามารถในการเข้าใจในการสอนตามจุดมุ่งหมายนั้น
ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเข้าใจในการสอนกับความสามารถในการเข้าใจใน
วัดผล และความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการรับรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตร กับความ
สามารถในการเข้าใจในการวัดผล พบว่า ความสัมพันธ์ทั้ง ๓ คู่เกิดขึ้นกับอาจารย์ผู้สอนวิชา
การแนะแนวเบื้องต้น แต่สำหรับอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษาและการประเมินผลการศึกษา
ไม่มีความสัมพันธ์ดังกล่าวเกิดขึ้น การที่ความสามารถในการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
ความเข้าใจในการสอนและการวัดผลใน ๒ วิชานี้ ไม่มีความสัมพันธ์กันนั้นอาจจะเป็นเพราะ
ว่าในการสอนและการวัดผลนั้น อาจารย์ผู้สอนมิได้คำนึงถึงพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายของหลัก
สูตร และมีใ้ค้ออกข้อสอบตามปริมาณพฤติกรรมที่ตนสอบกับผู้เรียน จึงทำให้ไม่เกิดความสัมพันธ์
ดังกล่าว

เป็นที่น่าสังเกตว่า คะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรของอาจารย์
ผู้สอนทั้ง ๓ วิชาอยู่ในระดับต่ำคือ มีค่าเฉลี่ยไม่ถึงครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มแต่ละวิชา แต่คะแนน
ความเข้าใจการสอนและการวัดผลที่พอประมาณ คือมีค่าสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม
การที่คะแนนปรากฏเช่นนี้แสดงว่า อาจารย์ผู้สอนได้สอนให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมตามหลักสูตร
พอสมควร ผู้เรียนจึงเกิดพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรพอประมาณ แต่การที่ผู้สอน

มีการรับรู้ในจุดมุ่งหมายต่างก็แสดงว่าผู้สอนมีใจสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร หากแต่สอนตามเนื้อหาของหลักสูตร การที่ความเข้าใจในการสอนและการวัดผลได้สัมพันธ์กันแสดงว่าอาจารย์ที่สอนมากบางคนออกข้อสอบน้อย และคนที่สอนน้อยบางคนออกข้อสอบผู้เรียนในปริมาณมาก

การศึกษาความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยค่าการสอนของอาจารย์ในการทำให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมและคะแนนเฉลี่ยค่าพฤติกรรมซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความเปลี่ยนแปลงหลังจากการเรียนการสอน

สมมุติฐานในการศึกษาเรื่องนี้ตั้งไว้ว่า "การประเมินค่าการสอนของอาจารย์ตามความเห็นของผู้เรียนและของอาจารย์ผู้สอนเอง จะไม่แตกต่างกัน"

ผลของการศึกษาเรื่องนี้ ในวิชาการมัธยมศึกษาและการแนะแนวเบื้องต้นเป็นจริงตามสมมุติฐานข้อนี้ แต่ผลของการศึกษาในวิชาการประเมินผลการศึกษาไม่เป็นจริงตามสมมุติฐาน

กล่าวโดยละเอียด ผลของการสอนของอาจารย์วิชาการมัธยมศึกษา และวิชาการแนะแนวเบื้องต้น ที่สอนให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรม แต่สำหรับวิชาการประเมินผลการศึกษา อาจารย์ผู้สอนคิดว่าตนเองสอนให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมตามหลักสูตรในอัตรามากกว่าที่สังเกตเห็นว่าตนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหลังจากการเรียน สาเหตุที่ผลของวิชาการประเมินผลการศึกษาเป็นเช่นนี้ สันนิษฐานได้ว่า วิชาการประเมินผลการศึกษาเกี่ยวข้องกับเรื่องของสถิติอยู่มาก และผู้เรียนต่างก็มีพื้นฐานทางคณิตศาสตร์แตกต่างกัน การที่อาจารย์คิดว่าตนได้สอนผู้เรียนไปแล้วนั้น ผู้เรียนอาจจะไม่เกิดพฤติกรรมนั้นเท่าที่อาจารย์คิดก็เป็นได้

ผลการวิเคราะห์ข้อสอบ

ในการศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อสอบของวิชาการมัธยมศึกษา การประเมินผลการศึกษาและการแนะแนวเบื้องต้นนี้ ผู้วิจัยมีอาจจะกล่าวสรุปหากถึงไปถึงข้อสอบส่วนใหญ่ได้ เนื่องจากผู้เขียนได้ข้อสอบวิชาการมัธยมศึกษา การประเมินผลการศึกษาและการแนะแนวเบื้องต้นจากอาจารย์ผู้สอนวิชาทั้ง ๓ มาเป็นจำนวน ๕ , ๖ และ ๕ ชุดตามลำดับ และนอกจากนี้การที่จะบ่งลงว่าข้อสอบใดวัดพฤติกรรมอย่างใดนั้น บางครั้งก็มีประเด็นปัญหาที่ต้อง

คัดลอกใจ ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยไปเฝ้าทำการสอนเอง ผู้วิจัยจึงไม่อาจทราบได้ว่าข้อสอบข้อนั้น วัดความจำหรือความเข้าใจ กล่าวคือ ไม่ทราบว่าสิ่งที่ตามในข้อสอบนั้นอาจารย์ได้บรรยาย หรือให้จดจำเอาไว้แล้วหรือไม่ เพราะถ้าเป็นข้อเท็จจริงที่สอนหรือบรรยายหรือให้จดจำไว้แล้วก็จะเป็นเพียงการวัดความจำ แต่ถ้ามุ่งการแปลความ หรือตีความจากข้อเท็จจริงเดิมที่สอนหรือบรรยายไปแล้วก็จะเป็นพฤติกรรมของความเข้าใจเป็นต้น ดังนั้นผลที่ปรากฏในตารางที่ ๔๖ , ๔๖ และ ๑๓๘ จึงไม่อาจจะเชื่อถือได้สูงนัก จะพูดกล่าวว่ผลของการวิเคราะห์เพียงแต่แสดงแนวโน้มของการออกข้อสอบของอาจารย์ส่วนหนึ่งเท่านั้น

อย่างไรก็ตามผลจากตารางทั้ง ๓ ที่ปรากฏนั้นช่วยให้เราได้ทราบว่า แม้ในข้อสอบระดับปริญญาตรี ข้อสอบก็ยังวัดความจำเป็นส่วนใหญ่ ดังในตาราง ๑๓๘ ของวิชาการแนะแนวเบื้องต้นมีอัตราร้อยละ ๖๒.๑๘ และในตาราง ๔๖ ของวิชาการมัธยมศึกษา มีอัตราร้อยละ ๔๘.๐๔ ซึ่งมีอัตราสูงสุดของทั้งสองวิชา แม้ในตาราง ๔๔ ของวิชาการประเมินผลการศึกษาก็ไม่ใช่อัตราสูงสุดของรายวิชานี้แต่ก็มีอัตราสูงเป็นที่สอง คือ ร้อยละ ๖๖.๔๕ ซึ่งนับว่าสูงเมื่อเทียบกับพฤติกรรมอื่น ๆ ด้วยเหตุนี้จึงน่าจะมีการพิจารณาปรับปรุงข้อสอบให้สามารถวัดพฤติกรรมขั้นสูง ๆ ให้มากยิ่งขึ้น ตั้งแต่ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการประเมินค่า โดยเฉพาะการวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่าล้วนเป็นพฤติกรรมที่ช.๑ ในคนเมื่อนักคิด มีเหตุผล มีความริเริ่มสร้างสรรค์ มีวิจญาณอันเป็นคุณสมบัติสำคัญที่น่าจะปลูกฝังสำหรับผู้ที่จะเป็นบัณฑิตเป็นอันมาก การปรับปรุงข้อสอบให้วัดพฤติกรรมได้ทั่วถึง และเน้นหนักในพฤติกรรมขั้นสูง ๆ จะทำให้การประเมินผลการเรียนการสอนเพียงตรงยิ่งขึ้น เพราะผู้เรียนซึ่งมีแรงจูงใจจากผลการเรียนที่เกิดจากการประเมินผลของอาจารย์ผู้สอนก็จะค้นหาทางให้การเรียนรู้อย่างเต็มที่ ได้รับพฤติกรรมต่าง ๆ ทั่วถึงยิ่งขึ้น มิใช่จะเรียนโดยการท่องจำอย่างเดียวแล้วก็สอบผ่านได้

ประเมินผลหลักสูตรวิชาการมัธยมศึกษา

จากสิ่งที่ได้วิเคราะห์และวิจารณ์เอาไว้ในส่วนที่เกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย เนื้อหา การสอนและการเรียน การสังเกตการสอน และข้อสอบของรายวิชานี้ปรากฏผลว่า

จุดมุ่งหมายของรายวิชาดีพอสมควร เพราะตอบสนองความต้องการทาง ค่านิยม ปรัชญา และจิตวิทยา แต่เนื่องจากจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ยังไม่เป็นจุดมุ่งหมายเชิง พฤติกรรม ฉะนั้นจึงไม่อาจได้ผลในทางปฏิบัติจริงได้ครบถ้วน จุดมุ่งหมายที่วางไว้กว้าง ๆ เช่นนี้ควรจะได้รับการศึกษาวิเคราะห์ให้เป็นจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม โดยทางผู้วางหลักสูตร น่าจะเป็นผู้ลงมือกระทำเอง เมื่อคำนึงถึงผลของจุดมุ่งหมายโดยส่วนรวม เพราะถ้าผู้สอน ละเลยไม่ศึกษาและสร้างจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนของตนเอง จุดมุ่งหมายของการ สอนคงจะดำเนินไปอย่างกว้าง ขาดความชัดเจนและการเน้นตามจุดมุ่งหมายจริง หรือบางครั้ง กาจจะเกิดความเห็นว่าจุดมุ่งหมายนั้น ๆ ปฏิบัติไม่ได้ ก็เลยหันไปสอนตามเนื้อหาไปเรื่อย ๆ การสอนจึงไม่อาจจะสนองความต้องการทางสังคม ปรัชญา และจิตวิทยาตามจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรได้

ในส่วนที่เกี่ยวกับการรับรู้ในจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมนั้น ปรากฏว่าการรับรู้ นี้มีคะแนนต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ข้อเท็จจริงนี้ไม่เป็นที่น่ายินดีนัก แต่ถึงแม้คะแนนการ รับรู้ในจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมจะทำ คะแนนการสอนของผู้สอนก็สูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนน เต็ม และคะแนนการจัดผลของผู้สอนก็ประมาณครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม คะแนนการสอนของ ผู้สอนกับคะแนนการเรียนรู้อาจจะใกล้เคียงกันมาก จึงนับได้ว่ามีผลสัมฤทธิ์ในการเรียน การสอนของหลักสูตรสูงกว่าครึ่งหนึ่งของที่หลักสูตรคาดหมาย ฉะนั้น การสอนรายวิชานี้ นับว่า บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรพอสมควร อย่างไรก็ตามก็มีข้อมูลที่ได้นี้มาจากแบบสอบถามโดย ผู้สอบเองเป็นผู้ประเมินการสอนและการวัดผลของตนเอง หรือที่เรียกว่า (Self - estimate) จึงน่าจะมีข้อผิดพลาดได้ กล่าวคือ ผู้สอนอาจจะประเมินการสอนและการวัดผลสูงกว่าที่ปฏิบัติ จริง (Over-estimate) หรืออาจจะประเมินต่ำกว่าที่ปฏิบัติจริง (Under-estimate) ก็ได้ แต่การประเมินอย่างแรกน่าจะเกิดขึ้นมากกว่า ดังนั้นผลในการประเมินเกี่ยวกับการสอน

และการวัดผลของอาจารย์ถามหลักสูตรที่ว่า การสอนรายวิชานี้ถือว่าบรรลุจุดมุ่งหมายพอสมควร
จึงอาจจะคลาดเคลื่อนบ้าง

สำหรับการสังเกตการสอนของรายวิชานี้กระทำจำกัดอยู่ในสถาบันฝึกหัดครู
และกระทำในระยะเวลาที่สั้นมาก จึงไม่อาจจะสรุปอ้างอิงถึงการสอนจริงของอาจารย์
ผู้สอนวิชานี้ได้มากนัก อย่างไรก็ตามจากการสังเกตการสอน ได้พบว่ายังมีความบกพร่องอยู่ในวิธี
สอนแบบบรรยาย ซึ่งขาดการกระตุ้นส่งเสริมให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและซักถาม แม้จะบ่ง
ให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายก็จริง ผู้เรียนก็ได้แสดงให้เห็นปรากฏว่าได้บรรลุพฤติกรรม
ตามจุดมุ่งหมาย

ประเมินผลหลักสูตรวิชาการประเมินผลการศึกษา

จากสิ่งที่ได้วิเคราะห์และวิจารณ์เอาไว้ในส่วนที่เกี่ยวกับความมุ่งหมาย
เนื้อหาการสอนการเรียน การสังเกตการสอน ของรายวิชานี้ปรากฏผลว่า

จุดมุ่งหมายของรายวิชาดีพอสมควร เพราะตอบสนองความต้องการทางด้าน
สังคม ปรักษาและจิตวิทยา แต่จุดมุ่งหมายดังกล่าวนี้ควรได้รับการพิจารณาตั้งขึ้นในรูปของจุด
มุ่งหมายเชิงพฤติกรรมอื่นจะทำให้บรรลุผลตอบสนองความต้องการด้านต่าง ๆ ได้จริงใน
การสอน

เนื้อหาของรายวิชายังมีความเยิ่นเย้อเกินความจำเป็นในบางหัวข้อ ได้แก่ใน
หัวข้อประวัติและพัฒนาการของการวัดผลในประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างละเอียดและของ
ไทยโดยสังเขป นอกจากนี้เนื้อหาที่เกี่ยวกับการประเมินผลหรือการตัดสินผลการเรียนก็ขาดหายไปเลย นับว่าเป็นข้อบกพร่องที่เห็นชัดของหลักสูตร

ในส่วนที่เกี่ยวกับการรับรู้ในจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมของอาจารย์ก็ปรากฏ
ว่าคะแนนการรับรู้ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม แต่คะแนนการสอนและคะแนนการวัดผล
ของอาจารย์สูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และคะแนนการสอนของอาจารย์เมื่อเปรียบเทียบกับ
กับคะแนนการรับรู้ของผู้เรียนมีค่าสูงกว่า แต่ว่าผลของการเรียนการสอนสูงกว่าครึ่งหนึ่ง

ของทีหลัฏสูตรคาคหมาย ฉะนัันการสอนรายวิชาฉัันบับวามรรคัจุมุงหมายของหลัฏสูตร
พอสสมควร อยางไรก็คืความคาคเคล็อนของคะแนนเก็ยวกับการประเมันคากการสอน
และการวัดผลของอาจารย์สอนเองอาจเก็ชขึ้นคไค เช่นเด็ยวกันคังที่กลาวไวในหวัชอที่วาคว
การประเมันผลหลัฏสูตรวิชาการมัธยมก็กษาแลว

สำหรับการสั่งเกศการสอน ซึ่งกระทำในสถาบันฝึกหัดครู ก. เพ็ยงแ่งเด็ยว
และในระยะเวลากอนข้างฉััน อาจจะสรูปผลคไคไม่มากนัค แต่กัเห็นวาวีชีสอนที่ใช้อยูกัเหมาะ
สมกับเนื่อหาและคววมุงหมายของหลัฏสูตรพอสสมควร

ประเมันผลหลัฏสูตรวิชาการณะแนวเบ็องคน

จากสิ่งทีคไควเคราะห์และวิจารณ์เอาไวในส่วที่เก็ยวกับจุมุงหมาย เนื่อหา
การเรียนการสอน การสั่งเกศการสอนของรายวิชาฉััน พอสจะสรูปผลยอ ๆ คไคว

จุมุงหมายของรายวิชาคืพอสสมควร เพราะคอบสนองควมคองการทางคาน
สังคัม ปรัชญาและจิตวิทยา แต่จุมุงหมายคังกลาวนี้ควรคไควรับการพิจารณาจัดตั้งขึ้นในรูปของ
จุมุงหมายเชิงพศคิกรรมอันจะทำใหบรคูลคอบสนองควมคองการคานคาง ๆ คไควจริงใน
การสอน

เนื่อหาของรายวิชาฉัันยั้งควมเป็นเข็อ และควรคไควรับการพิจารณาคัคตั้งไปกัคคือ
ประวัคิของการณะแนวและควมเคล็อนไหวของวงการณะแนวในประเทศและคางประเทศ

ในส่วที่เก็ยวกับการรับรู้ในจุมุงหมายเชิงพศคิกรรมของอาจารย์ก็ปรากฏว
คะแนนค้ำมาก แต่คะแนนการสอนกักับการวัดผลสูงนาศอใจ นอกจกันั้นคะแนนการสอนของอาจารย์
กักับคะแนนการเร็ยนรู้ของนัศคกัก็กลัคเค็ยงกันมาก แสดงวาคผลการเร็ยนการสอนสูงนาศอใจตาม
ทีหลัฏสูตรคาคหมาย ฉะนัันการสอนของรายวิชาฉัันบับวามรรคัจุมุงหมายพอสสมควร แต่ค
คะแนนเหล่านี้ก็อาจมีควมคาคเคล็อนคไคคังกลาวไวแลวในหวัชอการประเมันผลหลัฏสูตร
วิชาการมัธยมก็กษาและการประเมันผลการศึกษาที่กลาวมาแลว

สำหรับการสังเกตการสอนซึ่งกระทำในสถาบันฝึกหัดครู ก. เพียงแห่งเดียว และในระยะเวลาก่อนข้างต้นอาจจะสรุปผลได้ไม่มากนัก อย่างไรก็ตามที่พบว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ (๒ ใน ๓ คน) มีวิธีสอนแบบบรรยายที่กระตุ้นให้มีกิจกรรมอภิปรายและซักถามดี ในขณะที่อาจารย์อีกคนหนึ่งซึ่งสอนแบบบรรยายเช่นกัน แต่ยังไม่ค่อยดี กล่าวคือขาดการส่งเสริมหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนรวมอภิปรายและซักถาม นอกจากนี้โดยส่วนรวมแล้วอาจารย์น่าจะจัดกิจกรรมการเรียนเพิ่มขึ้นได้อีก เช่นการศึกษานอกสถานที่ที่เพราะมีความเหมาะสมกับเนื้อหาที่ไปสังเกต ดังนั้นการสอนที่ไปสังเกตและพบมาจริงก็สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายพอสมควร ขอเสนอแนะ

สำหรับการศึกษา

๑. เพื่อให้ผู้สอนมีเป้าหมายในการสอน ผู้สร้างหลักสูตรควรคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ความผูกพันไปกับ เนื้อหา วิธีสอน อุปกรณ์ และวิธีการประเมินผล
๒. เพื่อให้ ความมุ่งหมายของหลักสูตรเป็นสิ่งที่ปฏิบัติจริงได้ ไม่เลื่อนลอย ผู้สอนวิชาการศึกษา ควรศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับการตั้งจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม
๓. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนรูจากสถาบันไปปฏิบัติได้จริงในการสอนของตน อาจารย์ผู้สอนควร เน้นการทดลองปฏิบัติเพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์จริงให้มากกว่าที่เป็นอยู่
๔. ควรมีการปรับปรุงเนื้อหาของวิชาการศึกษาทั้งสามใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาการประเมินผลการศึกษา ผู้สร้างหลักสูตรควรใช้ภาษาไทยในการเขียน เพื่อความสะดวกของผู้สอน

สำหรับการวิจัย

๑. ในการวิจัยต่อไป ควรมีการวิจัยเรื่องความเข้าใจของเนื้อหาวิชาของรายวิชาการศึกษาดัง ๆ ในระดับปริญญาตรี และความเข้าใจของเนื้อหาตั้งแต่ระดับ ป.กศ. จนถึงปริญญาตรี

๒. ควรมีการติดตามผลว่าผู้เรียนได้นำสิ่งที่เรียนรู้จากวิชาการศึกษา
ทั้งสามไปใช้ประโยชน์ในสถานการณ์จริงเพียงใด

๓. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้มีขอบปรองบางประการ เช่น จำนวนกลุ่ม
ตัวอย่างน้อยไป การสังเกตการสอนบ่อยครั้งและระยะเวลาสั้นไป และข้อสอบที่วิเคราะห์
มีจำนวนไม่มาก สำหรับผู้ที่จะทำวิจัยในเรื่องนี้อีกหรือผู้ที่ทำการวิจัยในทำนองนี้
ควรจะได้แก้ไขขอบปรองของตน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

เกษม อุทยานิน "การศึกษากับการพัฒนาประเทศ" ข่าวสารสภาการศึกษาแห่งชาติ ๑๒:๑๒-๑๘
กรกฎาคม ๒๕๑๐

ชวาล แพร์ตกุล เทคนิคการวัดผล วัฒนาพานิช ๒๕๐๓, ๓๒๗ หน้า

ชวาล แพร์ตกุล เทคนิคการวัดผล วัฒนาพานิช ๒๕๐๘, ๔๘๒ หน้า

ศุภ ชุมสาย, ม.ล. และคณะ การสำรวจภาวะผู้สำเร็จปริญญาตรีวิชาการศึกษา ตั้งแต่ปี
๒๔๘๗ - ๒๕๐๓ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๐๕, ๑๑๘ หน้า

บุญถิ่น อัตถากร และ รัตนา ศันมุกต์เล็ก การเตรียมครู กรมการฝึกหัดครู ๒๕๑๑, ๓๕ หน้า

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประมวลการสอนรายวิชาต่าง ๆ ของคณะวิชาต่าง ๆ ของคณะวิชาการศึกษา
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๐๕, ๑๑๓ หน้า

วิทยาลัยวิชาการศึกษา เอกสารประกอบการเรียนวิชาการศึกษาบัณฑิตศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๑๓,
๒๐๓ หน้า

สถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งเอเชีย ความสัมพันธ์ระหว่างจุดมุ่งหมาย การสอน และการ
ประเมินผล สถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งเอเชีย, ๒๕๑๕, ๔ หน้า พิมพ์ดีด

เสรี ลาขโรจน์ ทัศนคติของนิสิตชั้นปีที่ ๔ ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน
ปีการศึกษา ๒๕๐๕ เกี่ยวกับวิชาชีพและอาชีพครู วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๐๖, ๑๔๘ หน้า

Beggs, Walter Kenton, The Education of Teachers The Center for Applied
Research in Education, New York, 1965, 116 pp.

Combs, Arthur W., and Snygg, Donald, Individual Behavior, Harper and Bros,
New York, 1959

Ferguson, George A., Statistical Analysis in Psychology and Education,
McGraw Hill, 1966, 446 pp.

Hodenfield, G., The Education of Teachers; Conflict and Consensus,
Prentice Hall, Engle-wood Cliffs, 1961, 177 pp.

Romey, William D., Inquiry Techniques for Teaching Science, Prentice
Hall, Englewood Cliffs, 1968, 342 pp.

Stratemeyer, Florence B., and Lindsey, Margaret, Working with Student
Teachers, Bureau of Publications, Teachers College, Columbia
University, 1958 502 pp.

ภาคผนวก

ආරාධනා කිරීම.

สูตรสถิติที่ใช้ในการวิจัย

๑. สูตรในการหาค่า mean (\bar{X}) คือ $\bar{X} = \frac{\sum fX}{N}$

๒. สูตรในการหาค่า Variance คือ $S^2 = \frac{\frac{N_1}{\sum X^2 - (\sum X)^2 / N_1} + \frac{N_2}{\sum X^2 - (\sum X)^2 / N_2}}{N_1 + N_2 - 2}$

๓. สูตรในการหาค่า Standard error คือ $S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2} = \sqrt{\frac{S^2}{N_1} + \frac{S^2}{N_2}}$

๔. สูตรในการหาค่า t คือ $t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}}$

๕. สูตรในการหาค่าสหสัมพันธ์ $r_{xy} = \frac{N\sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N\sum X^2 - (\sum X)^2][N\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$

ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

X, Y, Z แทนคะแนนดิบ

$\bar{X}, \bar{Y}, \bar{Z}$ แทนค่าคะแนนเฉลี่ย

N แทนจำนวนประชากรทั้งหมดที่ใช้ในการศึกษากันทั่ว

N_1 แทนจำนวนประชากรกลุ่มแรกที่ใช้ในการเปรียบเทียบ

N_2 แทนจำนวนประชากรกลุ่มที่สองที่ใช้ในการเปรียบเทียบ

S^2 แทนค่าความแปรปรวน

$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$ แทน Standard error

r_{xy} แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

r_{yz} แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจ

การสอบกับคะแนนความเข้าใจในการวัดผล

r_{xz} แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร กับคะแนนความเข้าใจในการวัดผล

- t คือ test of significance หรือการทดสอบ
นัยสำคัญชนิดหนึ่งเรียกว่า t-test
- p คือ probability หรือโอกาสที่เป็นไปได้ในทางสถิติ
ถ้า p นี้ จะบอกให้ทราบว่าคำตอบที่เราได้มานั้นแตกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่

๖๖๖๖๖๖๖๖๖๖๖๖

ภาคผนวก ข.

๑๕ เมษายน ๒๕๑๕

เรื่อง ขอความกรุณาตอบแบบสอบถาม

เรียน

เนื่องด้วยข้าพเจ้า นางสาว. มัทนา สุรมิตรไมตรี และนายวันชัย ฤจนกร
นิสิตปริญญาโท วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ประสงค์จะทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์
และประเมินผลกระทบของการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษาทางรายวิชาในระดับ กศ.บ." เพื่อเขียน
เป็นวิทยานิพนธ์ตามหลักสูตร การศึกษามหาบัณฑิต

ดังนั้นข้าพเจ้าจึงใคร่ขอความกรุณาจากท่าน ในการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับหลักสูตร
และกระบวนการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษาที่ท่านสอนอยู่

ในการนี้ข้าพเจ้าขอรับรองกับท่านว่า ข้อเท็จจริงและความเห็นตามคำตอบของท่าน
จะได้รับการวิเคราะห์ วิจัย หรือสรุปออกมาในเชิงสถิติวิจัย เมื่อผลการวิจัยเป็นส่วนรวมเท่านั้น
จะไม่มี การเปิดเผยหรือวิจารณ์เป็นการเฉพาะรายแต่อย่างใด ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงใคร่ขอความกรุณา
จากท่าน ตอบแบบสอบถามให้ตรงความเป็นจริง เพราะคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านจะเป็น
ประโยชน์ต่อผลของการวิจัย ซึ่งอาจจะส่งผลต่อการปรับปรุงหลักสูตร และการเรียนการสอนของ
รายวิชาที่ทำการวิจัยนี้บางตามสมควร

ขอขอบพระคุณอย่างสูง

(น.ส. มัทนา สุรมิตรไมตรี)

(นาย วันชัย ฤจนกร)

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

ความหมายของคำถามบางคำในแบบสอบถาม

การแปลความ หมายถึงการแปลงเรื่องราวเดิม ข้อความเดิม หรือภาษาเดิม เป็น เรื่องราวใหม่ ข้อความใหม่ หรือภาษาใหม่ โดยใช้คำใหม่ ภาษาใหม่ หรือ แบบฟอร์มใหม่ โดยมีความมุ่งหมายว่า ภาษาที่นำมาใช้ใหม่ั้นต้องรักษาเนื้อหา และความหมายสำคัญของเรื่อง เดิมไว้อย่างครบถ้วน

การตีความ (interpretation) หมายถึงความสามารถในการ เก็บความเดิมมาบันทึกใหม่ เรียบเรียงใหม่ หรือร้อยกรองใหม่ หรือ มองเรื่องราวของเดิมในแง่ใหม่ โดยมีความมุ่งหมายให้สามารถค้นหาเปรียบเทียบ ทั้งความสำคัญ และความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้น

ทักษะ - การนำไปใช้ หมายถึงความสามารถในการปฏิบัติกรหรือลงมือกระทำกรใด ๆ ด้วยวิธีการอันถูกต้อง และมีความชำนาญ

การวิเคราะห์ หมายถึงความสามารถในการแยกแยะ เรื่องราวที่สมบูรณ์ใด ๆ ให้กระจายออกมาเป็นส่วนย่อย ๆ โดยมีความมุ่งหมายที่จะวัดผลทางการศึกษา และฝึกให้สามารถแยกเรื่องราว เหตุการณ์ ผลลัพธ์ ผลรวม หรือปรากฏการณ์ใด ๆ ที่ประจักษ์อยู่ ว่าเกิดหรือประกอบจากส่วนย่อย ๆ อะไรบ้าง และส่วนย่อย ๆ บางส่วนนี้ส่วนใดสำคัญ สัมพันธ์เกี่ยวโยงกันอย่างไร และรวมกันเข้าด้วยหลักการอะไร

การสังเคราะห์ หมายถึงความสามารถในการผสมส่วนย่อย ๆ เข้าเป็นเรื่องเดียวกัน โดยมีความมุ่งหมายว่า ผู้เรียนจะสามารถนำเอาหน่วยความรู้ต่าง ๆ มาร้อยกรองจัดระเบียบใหม่ ให้เกิดเป็นโครงสร้างที่แปลกกว่าเดิม ที่กระจางชัดกว่าเดิม และมีประสิทธิภาพสูงกว่าเดิม

การประเมินค่า หมายถึงการวินิจฉัยที่ราคาสิ่งต่าง ๆ โดยมีเกณฑ์และมาตรฐานเป็นเครื่องช่วยประกอบการวินิจฉัย

คำชี้แจงเพิ่มเติม

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น ๕ หมวด คือ

หมวดที่ ๑ เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม มี ๔ ข้อ

หมวดที่ ๒ เกี่ยวกับการรับรู้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ตั้งแต่ข้อ ๑ ถึงข้อ ๕ เป็นคำถามทั่วไปให้ท่านเลือกตอบช้อย่อยข้อใดข้อหนึ่ง

ตั้งแต่ข้อ ๖ เป็นต้นไป เป็นคำถามเพื่อต้องการทราบว่า ท่านรับรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตรเพียงใด ในส่วนนี้ผู้ออกแบบสอบถามได้นำเอาความมุ่งหมายของวิชานี้แต่ละข้อมาแปลเป็นพฤติกรรมที่วัดได้ แล้วนำมาเป็นตัวเลือกที่ถูกต้องของแต่ละข้อ ในขณะที่ตอบส่วนนี้ ขอให้ท่านพิจารณาว่า ตัวเลือกละใดบ้างที่เป็นพฤติกรรมที่วัดได้ ที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในข้อนั้น แล้วเลือกตอบตัวเลือกที่ท่านเห็นว่าถูกต้องนั้น ในแต่ละข้ออาจมีตัวเลือกที่ถูกต้องมากกว่าหนึ่ง และในบางข้อ ตัวเลือกอาจถูกต้องทุกตัว

ข้อสุดท้ายของหมวดนี้ เป็นคำถามเกี่ยวกับความคาดหวังของท่านว่า ผู้เรียนที่เรียนกับท่าน จะบรรลุจุดมุ่งหมายหลักสูตรมากน้อยเพียงใด

หมวดที่ ๓ เกี่ยวกับการเตรียมการสอน การสอน การจัดกิจกรรม และการใช้อุปกรณ์

ตั้งแต่ข้อ ๑ ถึงข้อ ๔ เป็นคำถามทั่วไปเกี่ยวกับสภาพการเตรียมการสอนของท่าน ให้ท่านเลือกตอบเฉพาะข้อที่ท่านปฏิบัติอยู่

ตั้งแต่ข้อ ๕ เป็นต้นไป เป็นคำถามที่สัมพันธ์กับหมวดที่ ๒ กล่าวคือ ผู้ออกแบบสอบถามได้นำเอาพฤติกรรม ซึ่งแปลจากจุดมุ่งหมายของวิชานี้ (ปรากฏในหมวดที่ ๒) มาถามว่าท่านได้สอนให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมเหล่านั้นเพียงใด ซึ่งพฤติกรรมที่ยกมานี้จะประกอบไปด้วย ทั้งที่เป็นข้อดีและข้อถูก เช่นเดียวกับหมวดที่ ๒ ดังนั้น

ในเวลาตอบ ท่านควรกลับไปพิจารณาคำตอบในหมวดที่ ๒ เพราะในขณะสอน ท่านย่อมเลือกสอนเฉพาะพฤติกรรมที่ท่านรับรู้เท่านั้น เพราะฉะนั้นในการตอบส่วนนี้ พฤติกรรมใดที่ท่านเห็นว่า ไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและไม่ได้สอน ให้กาเครื่องหมาย ในช่อง ไม่ได้สอน

อนึ่งอาจมีพฤติกรรมที่ท่านเห็นว่าสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย แต่ไม่อาจสอนได้ ก็ให้ขีดเครื่องหมายในช่องไม่ได้สอนเช่นกัน ทั้งนี้ท่านอาจระบุปัญหาที่ไม่อาจสอนได้ในหมวดที่ ๕

ส่วนพฤติกรรมอื่น ๆ นั้น ท่านสอนมากน้อยหรือปานกลาง ก็ให้กาเครื่องหมายในช่องนั้น ๆ

ส่วนคำถามที่เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ การจัดกิจกรรม และ การเน้นด้านต่าง ๆ นั้น ให้ปฏิบัติตามคำแนะนำ ที่มีอยู่แล้วนั้น

หมวดที่ ๔ เกี่ยวกับการประเมินผล

ข้อ ๑ ถึงข้อ ๕ เป็นปัญหาทั่วไปเกี่ยวกับวิธีดำเนินการออกข้อสอบให้ท่านเลือกตอบ ข้อที่เป็นจริง

ตั้งแต่ข้อ ๖ เป็นคำถามที่เกี่ยวข้องกับหมวดที่ ๓ กล่าวคือ จะถามว่าท่านทำการทดสอบพฤติกรรมที่ท่านได้สอนกับผู้เรียนเพียงไร (โดยปรกติ ท่านควรจะทดสอบเฉพาะพฤติกรรมที่ท่านสอนให้กับผู้เรียนเท่านั้น) ดังนั้นพฤติกรรมใดที่ท่านเห็นว่า ไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย และท่านไม่ได้ทดสอบให้ขีดในช่อง ไม่ได้ทดสอบ และถ้ามีพฤติกรรมบางอย่างที่ท่านสอนและไม่อาจทดสอบได้ ก็ให้ขีดเครื่องหมายในช่อง ไม่ได้ทดสอบ เช่นกัน ทั้งนี้ท่านอาจระบุปัญหาของท่านได้ในหมวดที่ ๕

ส่วนพฤติกรรมอื่น ๆ ที่ท่านทดสอบมากน้อย หรือปานกลาง ก็ให้กาเครื่องหมายในช่องนั้น ๆ

หมวดที่ ๕

เป็นหมวดที่ตามเกี่ยวกับปัญหา ท่านมีปัญหาใดที่ไม่อาจจัดการเรียนการสอน
ให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ให้กาเครื่องหมายหน้าข้อที่เป็นปัญหา
และถ้าท่านมีปัญหานั้นออกเหนือจากที่ระบุไว้ในแบบสอบถาม ขอให้ท่านเพิ่มเติม
ลงในข้อสุดท้ายตามประเภทของปัญหา

จุดมุ่งหมายของวิชาการมัธยมศึกษา

๑. เพื่อให้เข้าใจปัญหา ความต้องการ และ ปรัชญาของประเทศ ที่สัมพันธ์กับการมัธยมศึกษา
๒. เพื่อให้ทราบความหมาย ความมุ่งหมาย และหน้าที่ของโรงเรียนมัธยมศึกษา
๓. เพื่อศึกษาวิธีดำเนินการบริหาร การจัดหลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผลในโรงเรียนมัธยมศึกษา
๔. เพื่อศึกษาลักษณะธรรมชาติของเด็กในโรงเรียนมัธยมศึกษา และ ความต้องการของเด็กวัยรุ่น
๕. เพื่อพัฒนาความรู้สึกในความสำเร็จของการมัธยมศึกษาในแง่ต่าง ๆ มาแล้ว ที่มีต่อเสถียรภาพ และความเจริญของประเทศ

ชุด ก.

แบบสอบถาม

วิชาการมัธยมศึกษา

(Ed 321 Secondary Education)

หมวดที่ ๑

รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม
กรุณากรอกคำหรือข้อความลงในช่องว่างต่อไปนี้

๑. ชื่อสถาบันที่ทำการสอน
๒. เพศ
๓. อายุ ปี
๔. วุฒิสาวุฒ
๕. วุฒิทางวิชาชีพ
๖. จำนวนปีที่สอน (ทุกวิชา) มาตั้งแต่ต้น (ไม่นับปีที่ลาศึกษาต่อ และมีที่ไม่ได้ปฏิบัติ
งานสอน) ปี
๗. จำนวนภาคเรียนที่สอนวิชาการมัธยมศึกษา มาตั้งแต่ต้น ภาคเรียน
๘. จำนวนชั่วโมงที่ทำการสอนวิชานี้ มาตั้งแต่ต้นประมาณ ชั่วโมง
๙. จำนวนผู้เรียนวิชานี้กับท่านในปัจจุบันชั้นละ คน

หมวดที่ ๒

กรุณาภาครื่องหมาย หน้าข้อที่ท่านเห็นว่าถูกต้อง เพียงข้อเดียว นอกจากจะมี
คำสั่งอื่นเขียนอยู่หลังคำถามนั้น

๑. ท่านและอาจารย์อื่น ๆ ที่สอนวิชานี้ได้ปรึกษาร่วมหรือเกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย และ เนื้อหาวิชาของ
หลักสูตรวิชานี้เพียงไร
 - ๑) ประชุมปรึกษาร่วมกันเสมอ
 - ๒) ประชุมปรึกษาร่วมกันเมื่อจะเริ่มสอนแต่ละเทอม
 - ๓) ประชุมปรึกษาร่วมกันในตอนเริ่มต้นมีการศึกษาใหม่
 - ๔) ประชุมปรึกษาร่วมกันน้อยครั้ง
 - ๕) ไม่มีการประชุมปรึกษาร่วมกันแต่อย่างใด
 - ๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๒. ท่านเคยศึกษาและทำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการมัธยมศึกษาเพียงไร

- ๑) ศึกษาทำความเข้าใจอย่างละเอียด เพื่อนำมาตีความเป็นพฤติกรรมที่สามารถปฏิบัติได้
- ๒) ท่านเคยอ่านและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างละเอียด แต่ไปได้นำมาตีความเป็นพฤติกรรม
- ๓) เคยอ่านและรับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไว้แต่ไม่ได้ศึกษารายละเอียด
- ๔) ไม่เคยอ่านจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อน
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๓. ท่านศึกษาและรับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชานี้จากที่ใด

- ๑) จากเอกสารหลักสูตรหรือประมวลการสอนรายวิชาการศึกษาของ คณะวิชาการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา
- ๒) จากเอกสารประกอบการเรียนวิชานี้
- ๓) จากหัวหน้าคณะวิชาการศึกษา
- ๔) จากเพื่อนร่วมงานซึ่งเคยสอนมาก่อน
- ๕) จากเอกสารของต่างประเทศ
- ๖) คิดขึ้นเอง
- ๗) ไม่ได้ศึกษาจากที่ใด
- ๘) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๔. ท่านคิดว่าท่านมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของวิชาการมัธยมศึกษาเพียงไร

- ๑) ดี
- ๒) ดีมาก
- ๓) ปานกลาง
- ๔) น้อย
- ๕) ไม่เข้าใจเลย

๕. ก่อนลงมือสอนท่านใดทำการตกลงเรื่องจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชานี้ กับผู้เรียนเพียงไร
- ๑) ทาความตกลงกันอย่างละเอียด
 - ๒) ทาความตกลงกันเล็กน้อย
 - ๓) ให้ผู้เรียนไปศึกษาด้วยตนเอง
 - ๔) ไม่ได้ทาความตกลงกับผู้เรียนเลย
๖. ท่านคิดว่าการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจปัญหา ความต้องการ และปรัชญาของประเทศที่สัมพันธ์กับการมัธยมศึกษา นั้น หมายถึงการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ ดังต่อไปนี้ (ตอบได้ทุกข้อที่ถูกต้อง)
- ๑) สามารถบอกได้ว่าอะไรคือปรัชญาของประเทศ
 - ๒) สามารถแปลความและตีความปรัชญาของประเทศได้
 - ๓) สามารถอธิบายสภาพปัญหาและความต้องการของประเทศได้ว่ามีอะไรบ้าง
 - ๔) สามารถทำนายแนวโน้มของปัญหา ความต้องการ และปรัชญาของประเทศในอนาคตได้อย่างสมเหตุสมผล
 - ๕) สามารถให้คำนิยามและตีความคำ "การมัธยมศึกษา"
 - ๖) สามารถวิเคราะห์ปัญหา ความต้องการ และปรัชญาของประเทศในก้านซึ่งเกี่ยวข้องกับการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การมัธยมศึกษา
 - ๗) สามารถเสนอแนะโครงการจัดการมัธยมศึกษา ให้สนอง ปรัชญา ปัญหา และความต้องการของประเทศในปัจจุบันและในอนาคต
๗. ท่านคิดว่าการสอนเพื่อให้ผู้เรียนทราบความหมาย ความมุ่งหมาย และหน้าที่ของโรงเรียนมัศึกษานั้น หมายถึง การสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้ (ตอบได้ทุกข้อที่ถูกต้อง)
- ๑) สามารถให้คำนิยาม และตีความหมายของ "การมัธยมศึกษา"
 - ๒) สามารถอธิบายได้ว่าหน้าที่ของโรงเรียนมัศึกษามีอะไรบ้าง

- ๓) สามารถวิพากษ์วิจารณ์อย่างมีเหตุผลได้ว่า โรงเรียนมัธยมศึกษาในอดีตและปัจจุบัน ได้ดำเนินงานตามหน้าที่เพียงใด
- ๔) สามารถทราบและเข้าใจปัญหาของการดำเนินงานมัธยมศึกษา
- ๕) สามารถอภิปรายเชิงทำนายแนวโน้มถึงหน้าที่และความมุ่งหมาย ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในอนาคต

๘. ท่านคิดว่าการสอนเพื่อให้ผู้เรียนให้ศึกษาวิธีการดำเนินการบริหาร การจัดหลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผลในโรงเรียนมัศึกษานั้น หมายถึงการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้ (ตอบได้ทุกข้อที่ถูกต้อง)

- ๑) สามารถให้คำนิยาม ตีความ แปลความ คำว่า "การบริหาร" "หลักสูตร" "การสอน" "กิจกรรมพิเศษ" และ "การประเมินผล"
- ๒) สามารถเข้าใจความสำคัญของ การบริหาร หลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และ การประเมินผล ที่มีต่อโรงเรียนมัธยมศึกษา
- ๓) สามารถค้นคว้ารวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการบริหาร การจัดหลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผลในโรงเรียนมัธยมศึกษา
- ๔) สามารถอภิปรายแสดงความเห็นเกี่ยวกับข้อดี ข้อเสีย ของการดำเนินการบริหาร การหลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผลของการมัธยมศึกษา ในปัจจุบันพร้อมทั้ง การปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
- ๕) สามารถบรรยายความสัมพันธ์ของการดำเนินการบริหาร การจัดหลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผลของการมัธยมศึกษา

๙. ท่านคิดว่า การสอนเพื่อให้ผู้เรียนศึกษาลักษณะทางธรรมชาติของเด็กในโรงเรียนมัธยมศึกษา และความต้องการ ของเด็กวันรุ่นนั้น หมายถึงการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้ (ตอบได้ทุกข้อที่ถูกต้อง)

- ๑) สามารถเข้าใจพัฒนาการของเด็กวัยรุ่นเป็นอย่างดี
- ๒) สามารถรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความเจริญทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคมของเด็กวัยรุ่น
- ๓) สามารถบรรยายและอธิบายได้อย่างกว้างขวางว่า ความต้องการของเด็กวัยรุ่นมีอะไรบ้าง
- ๔) สามารถอธิบายได้ว่า จะจัดการศึกษาให้สนองความต้องการของเด็กวัยรุ่นได้อย่างไร
- ๕) มีความเข้าใจสภาพปัญหาของเด็กวัยรุ่นในปัจจุบัน

๑๐. ท่านคิดว่า การสอนเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาความรู้สึกในความสำเร็จของการศึกษาในแง่ต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วที่มีต่อเสถียรภาพและความเจริญของประเทศนั้น หมายถึงการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้ (ตอบได้ทุกข้อที่ถูกต้อง)

- ๑) สามารถบรรยายข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเกณฑ์ และองค์ประกอบที่มีต่อเสถียรภาพและความเจริญของประเทศ
- ๒) สามารถเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับเสถียรภาพและความเจริญของประเทศ
- ๓) สามารถอธิบายถึงความสำคัญของการมัธยมศึกษาในฐานะที่เป็นองค์ประกอบของการรักษาเสถียรภาพ และส่งเสริมความเจริญของประเทศได้อย่างกว้างขวาง
- ๔) สามารถจัดนิทรรศการแสดงว่าการมัธยมศึกษามีความสำคัญต่อเสถียรภาพ และความเจริญของประเทศ
- ๕) สามารถเข้าใจสภาพปัญหาปัจจุบันของเสถียรภาพ และความเจริญของประเทศ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการมัธยมศึกษา

โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านกาคหมาย

๑๑. ท่านคิดว่าผู้เรียนวิชานี้จะบรรลุจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตร เพียงใดเมื่อเรียนจบแล้ว

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่บรรลุ
๑) ในด้านความเข้าใจปัญหา ความต้องการ และปรัชญาของประเทศที่สัมพันธ์กับการมัธยมศึกษา				
๒) ในด้านความหมาย ความมุ่งหมาย และหน้าที่ของโรงเรียนมัธยมศึกษา				
๓) ในด้านการศึกษา การกำเนินการบริหาร การจัดหลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผลในโรงเรียนมัธยมศึกษา				
๔) ในด้านการศึกษาเพื่อทราบลักษณะทางธรรมชาติของเด็กในโรงเรียนมัธยมศึกษา และความตองการของเด็กวัยรุ่น				
๕) ในด้านการพัฒนาความรู้สึกในความสำเร็จของการศึกษาในแง่ต่าง ๆ กันแล้ว ที่มีต่อเสถียรภาพและความเจริญของประเทศ				

หมวดที่ ๓

กรุณากาเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ถูกตอง เพียงข้อเดียว

๑. ท่านทำแบบการสอนวิชาหรือไม

- ๑) ทำเสมอ
- ๒) ทำเป็นส่วนใหญ่
- ๓) ทำบ้างไม่ได้บ้าง
- ๔) ไม่ค่อยได้ทำ
- ๕) ไม่ได้ทำเลย

๒. ท่านเตรียมการสอนของท่านอย่างไรบ้าง

- ๑) เตรียมก่อนจะเข้าสอนเป็นรายชั่วโมง
- ๒) เตรียมเมื่อจะขึ้นเนื้อหาเรื่องใหม่
- ๓) เตรียมเป็นรายสัปดาห์
- ๔) เตรียมเฉพาะบทที่เห็นว่ายาก
- ๕) ไม่ได้เตรียมเพราะสอนจนชำนาญ
- ๖) ไม่ได้เตรียมเพราะไม่มีเวลาเพียงพอ
- ๗) เตรียมเป็นบางครั้งบางคราวตามความพอใจของตนเอง

๓. ในกรณีที่ท่านเตรียมการสอน ท่านสอนและปฏิบัติตามที่ได้เตรียมการสอนไว้เพียงใด

- ๑) ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด
- ๒) ปฏิบัติตามเพียงบางส่วน และดัดแปลงเพียงบางส่วนเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพห้องเรียนในขณะนั้น
- ๓) มักไม่ค่อยได้ปฏิบัติตามที่เตรียมการสอนมาแล้ว
- ๔) ไม่ได้ปฏิบัติตามที่เตรียมการสอนมาเลย
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๔. ท่านคิดว่า การเตรียมการสอนของท่านช่วยให้การสอนดีขึ้นเพียงไร

- ๑) ก็มาก
- ๒) ก็
- ๓) ปานกลาง
- ๔) น้อย
- ๕) เฉย ๆ

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ท่านปฏิบัติจริง

๕. ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจปัญหา ความต้องการ และปรัชญาของประเทศที่สัมพันธ์กับการมัธยมศึกษา ท่านได้สอนให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ ดังต่อไปนี้เพียงไร	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้สอน
๑) สามารถบอกได้ว่าปรัชญาของประเทศคืออะไร				
๒) สามารถแปลความ และตีความปรัชญาของประเทศ				
๓) สามารถอธิบายสภาพปัญหาและความต้องการของประเทศได้ว่ามีอะไรบ้าง				
๔) สามารถทำนายแนวโน้มของปัญหาความต้องการ และปรัชญาของประเทศในอนาคตได้สมเหตุสมผล				
๕) สามารถให้นิยามและตีความหมายของการมัธยมศึกษา				
๖) สามารถวิเคราะห์ปัญหา ความต้องการและปรัชญาของประเทศในด้านซึ่งเกี่ยวข้องกับ การศึกษา และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การมัธยมศึกษา				
๗) สามารถเสนอแนะโครงการจัดการมัธยมศึกษา ให้สนองปรัชญา ปัญหา และความ ต้องการของประเทศปัจจุบัน และในอนาคตได้อย่างสมเหตุสมผล				

๖. ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนทราบความหมาย ความมุ่งหมาย และหน้าที่ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ท่านได้สอนให้ผู้เรียน เกิดพฤติกรรมที่วัดได้ ดังต่อไปนี้เพียงไร

- ๑) สามารถให้คำนิยามและตีความหมายของ "การมัธยมศึกษา"
- ๒) สามารถอธิบายได้ว่า หน้าที่ของโรงเรียนมัธยมศึกษา มีอะไรบ้าง
- ๓) สามารถวิพากวิจารณ์อย่างมีเหตุผลได้ว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาในอดีตและปัจจุบันได้ดำเนินงานตามหน้าที่เพียงใด
- ๔) สามารถเข้าใจปัญหาของการมัธยมศึกษาในปัจจุบัน
- ๕) สามารถอภิปรายเชิงทำนายแนวโน้มถึงหน้าที่และความมุ่งหมายของโรงเรียนมัธยมศึกษาในอนาคต

๗. ในการสอนให้ผู้เรียนศึกษาวิธีดำเนินการบริหารการจัดหลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผลในโรงเรียนมัธยมศึกษา ท่านได้สอนให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ ดังต่อไปนี้เพียงไร

- ๑) สามารถให้คำนิยาม ตีความ แปลความ คำว่า "การบริหาร" "หลักสูตร" "การสอน" "กิจกรรมพิเศษ" "และการประเมินผล"
- ๒) สามารถเข้าใจความสำคัญของการบริหาร หลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผล ที่มีต่อโรงเรียนมัธยมศึกษา

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้สอน

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้สอน
๓) สามารถค้นคว้ารวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการบริหาร การ จัดหลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และการประ- เมินผลในโรงเรียนมัธยมศึกษา				
๔) สามารถอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อดี ข้อเสีย ของการดำเนินการบริหาร การจัดหลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผลของการมัธยมศึกษา ในปัจจุบัน พร้อมทั้งเสนอแนะการปรับปรุงแก้ไขให้ เหมาะสมยิ่งขึ้น				
๕) สามารถบรรยายความสัมพันธ์ของการดำเนิน การบริหาร การจัดหลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และการ ประเมินผลของการมัธยมศึกษา				
๔. ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนศึกษาลักษณะทางธรรมชาติของเด็ก ในโรงเรียนมัธยมศึกษา และความต้องการของเด็กวัยรุ่น ท่านได้ สอนให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ต่อไปนี้เพียงไร				
๑) สามารถเข้าใจพัฒนาการของเด็กวัยรุ่น				
๒) สามารถรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความเจริญทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคมของเด็กวัยรุ่น				
๓) สามารถบรรยายและอภิปรายได้อย่างกว้างขวางว่า ความต้องการของเด็กวัยรุ่นมีอะไรบ้าง				
๔) สามารถอภิปรายได้ว่า จะจัดการศึกษาให้สนองความ ต้องการของเด็กวัยรุ่นได้อย่างไร				
๕) มีความเข้าใจสภาพปัญหาของเด็กวัยรุ่นในปัจจุบัน				

๕. ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาความรู้สึกในความสำเร็จของการศึกษา
ในแง่ต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วที่มีต่อเสถียรภาพ และความเจริญ
ของประเทศนั้น ท่านได้สอนให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้
ดังต่อไปนี้เพียงไร

- ๑) สามารถบรรยายข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเกณฑ์ และองค์ประกอบที่มีต่อเสถียรภาพและความเจริญของประเทศ
- ๒) สามารถเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษา กับเสถียรภาพและความเจริญของประเทศ
- ๓) สามารถอภิปรายถึงความสำคัญของการมัธยมศึกษาในฐานะที่เป็นองค์ประกอบของการรักษาเสถียรภาพและส่งเสริมความเจริญของประเทศได้อย่างกว้างขวาง
- ๔) สามารถจัดนิทรรศการแสดงว่าการมัธยมศึกษา มีความสำคัญต่อเสถียรภาพและความเจริญของประเทศ
- ๕) สามารถเข้าใจสภาพปัญหาปัจจุบันของเสถียรภาพและความเจริญของประเทศซึ่งเกี่ยวข้องกับ การมัธยมศึกษา

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้สอน

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ท่านปฏิบัติจริง เพียงข้อเดียว

๑๐. ท่านใช้อุปกรณ์ในการสอนวิชานี้สม่ำเสมอเพียงไร

- ๑) ใช้สม่ำเสมอ
- ๒) ใช้เป็นส่วนใหญ่
- ๓) ไม่ได้ใช้เป็นส่วนใหญ่
- ๔) ไม่เคยใช้

๑๑. ท่านคิดว่าการใช้อุปกรณ์มีผลต่อการสอนของท่านอย่างไร

- ๑) ทำให้ผู้เรียนสนใจบทเรียน
- ๒) ทำให้ประหยัดเวลา
- ๓) ทำให้เสียเวลา
- ๔) เฉย ๆ

๑๒. ท่านใช้หนังสือเล่มใดบ้าง เป็นแบบเรียนสำหรับรายวิชานี้ (กรุณาระบุชื่อหนังสือ)

- ๑)
- ๒)
- ๓)
- ๔)

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านปฏิบัติจริง

๑๓. ท่านใช้อุปกรณ์ต่อไปนี้มากเพียงไรในการสอนวิชานี้

- ๑) ของจริง
- ๒) หุ่นจำลอง
- ๓) ภาพยนต์
- ๔) สไลด์ หรือ फिल्मสตริป
- ๕) เทปบันทึกเสียง
- ๖) แผนภูมิ
- ๗) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ใช้

หมวดที่ ๔ กรรณิกาเครื่องหมาย / หน้าข้อที่ท่านปฏิบัติจริง เพียงข้อเดียว

๑. ท่านทำการสอบผู้เรียนของท่านเมื่อใดบ้าง
 - ๑) ทุกสัปดาห์
 - ๒) ทุก ๆ ครั้งที่ยอมรับเรียนหนึ่ง ๆ
 - ๓) กลางเทอม และปลายเทอม
 - ๔) ปลายเทอม
 - ๕) ประเมินผลจากกิจกรรมที่กำหนดให้เท่านั้น ไม่ได้ทดสอบ
๒. ในการทดสอบ ท่านคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเพียงใด
 - ๑) มาก
 - ๒) ปานกลาง
 - ๓) น้อย
 - ๔) น้อยมาก
๓. ในการทดสอบท่านคำนึงถึงสิ่งที่สอนในชั้นมากเพียงใด
 - ๑) มาก
 - ๒) ปานกลาง
 - ๓) น้อย
 - ๔) น้อยมาก
๔. ในการทดสอบท่านคำนึงถึงงานที่มอบหมายให้ผู้เรียนทำเพียงใด
 - ๑) มาก
 - ๒) ปานกลาง
 - ๓) น้อย
 - ๔) ไม่ได้คำนึง

๕. ท่านเขียนข้อสอบเมื่อใด

- ๑) เมื่อจะทำการสอบแต่ละครั้ง
- ๒) เมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ๆ
- ๓) เมื่อจบการสอนแต่ละชั่วโมง
- ๔) ในระหว่างที่เตรียมบทเรียน
- ๕) ท่านมีข้อสอบที่ใช้อยู่เป็นประจำแล้ว
- ๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ท่านปฏิบัติจริง

๖. ท่านทำการทดสอบในเรื่องต่อไปนี้เพียงไร

ก. ด้านความเข้าใจปัญหา ความต้องการ และปรัชญา
ของประเทศ ที่สัมพันธ์กับการมัธยมศึกษา

- ๑) ความสามารถในการบอกได้ว่า อะไรคือปรัชญาของประเทศ
- ๒) ความสามารถในการแปลความและตีความปรัชญาของประเทศได้
- ๓) ความสามารถในการอธิบายสภาพปัญหาและความต้องการของประเทศ
- ๔) ความสามารถในการทำนายแนวโน้มของปัญหา ความต้องการ และปรัชญาของประเทศในอนาคตได้อย่างสมเหตุสมผล
- ๕) ความสามารถในการให้คำนิยาม "ตีความ" "การมัธยมศึกษา"

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ทดสอบ

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ทดสอบ
๖) ความสามารถในการวิเคราะห์ปัญหาความต้องการและ ปรัชญาของประเทศในด้านซึ่งเกี่ยวข้องกับการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การมัธยมศึกษา				
๗) ความสามารถในการ เสนอแนะโครงการจัดการมัธยม ศึกษา ให้สนองปรัชญา ปัญหา และความต้องการ ของประเทศในปัจจุบัน และในอนาคต				
ข. <u>ด้านความหมาย ความมุ่งหมาย และหน้าที่ของโรงเรียน มัธยมศึกษา</u>				
๑) ความสามารถในการให้คำนิยาม และตีความ "การมัธยมศึกษา"				
๒) ความสามารถในการอธิบายได้ว่า ความมุ่งหมาย และ หน้าที่ของโรงเรียนมัศึกษามีอะไรบ้าง				
๓) ความสามารถในการวิพากษ์วิจารณ์อย่างมีเหตุผลได้ว่า โรงเรียนมัธยมศึกษาในอดีตและปัจจุบันได้ดำเนินงาน ตามหน้าที่เพียงใด				
๔) ความสามารถในการทราบและเข้าใจปัญหาของการ ดำเนินงานมัธยมศึกษา				
๕) ความสามารถในการอธิบาย เจริญทำนายแนวโน้มถึง หน้าที่และความมุ่งหมาย ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในอนาคต				

ค. ด้านการดำเนินการบริหาร การจัดหลักสูตร การสอน
กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผลในโรงเรียนมัธยมศึกษา

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ทดสอบ
๑) ความสามารถในการให้คำนิยาม คือความ แปลความ คำว่า "การบริหาร" "หลักสูตร" "การสอน" "กิจกรรมพิเศษ" และ "การประเมินผล"				
๒) ความสามารถในการ เข้าใจความสำคัญของการบริหาร หลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผล ที่มีต่อโรงเรียนมัธยมศึกษา				
๓) ความสามารถในการค้นคว้ารวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ การบริหาร การจัดหลักสูตร การสอน กิจกรรม พิเศษและการประเมินผลในโรงเรียนมัธยมศึกษา				
๔) ความสามารถในการอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ข้อดี ข้อเสีย ของการดำเนินการบริหาร การจัดหลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผลของการ มัธยมศึกษาในปัจจุบัน พร้อมทั้ง เสนอแนะการปรับปรุง แก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น				
๕) ความสามารถในการบรรยายความสัมพันธ์ของการ ดำเนินการบริหาร การจัดหลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผลของการมัธยมศึกษา				

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ทดสอบ
๔) ความสามารถในการจัดนิทรรศการแสดงว่า การมัธยมศึกษา มีความสำคัญต่อเสถียรภาพและความเจริญของประเทศ				
๕) ความสามารถในการเข้าใจสภาพปัญหาของเสถียรภาพและความเจริญของประเทศซึ่งเกี่ยวข้องกับการมัธยมศึกษา				

หมวดที่ ๕ ในการสอนวิชาการมัธยมศึกษา ถ้าท่านประสบปัญหาเกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้ กรุณาเครื่องหมาย ✓
หน้าข้อเฉพาะที่ท่านคิดว่าเป็นปัญหา

๑. ปัญหาทั่วไป

- ๑) สิ่งแวดล้อมภายในวิทยาลัย ไม่ส่งเสริมการเรียนวิชานี้ (เช่น บริการพิมพ์ไม่สะดวก ฯลฯ)
- ๒) พื้นฐานของผู้สอนไม่ดีพอ
- ๓) ไม่มีเวลาเตรียมการสอนให้เหมาะสม
- ๔) วิทยาลัยมีผู้สอนวิชานี้ไม่เพียงพอ
- ๕) เวลาสำหรับวิชานี้ ไม่เพียงพอ ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ได้พอ
- ๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๒. ปัญหาเนื้อหาของหลักสูตร

- ๑) เนื้อหาในหลักสูตรกำหนดไว้มากเกินไปทำให้สอนไม่ทัน
- ๒) เนื้อหาในหลักสูตรน้อยไปไม่พอกับความต้องการทางการศึกษาของไทย
- ๓) หลักสูตรอ้างอิงของต่างประเทศมากเกินไป ไม่เหมาะสมกับสังคมไทย
- ๔) หลักสูตรล้าสมัย ควรปรับปรุง
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๓. ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน

- ๑) จำนวนผู้เรียนแต่ละชั้นมากเกินไป
- ๒) ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้น ไม่สนใจวิชานี้
- ๓) พื้นฐานความรู้ทางวิชาการศึกษาของผู้เรียนไม่ดีพอ
- ๔) พื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนไม่ดี ทำให้สั่งงานค้นคว้าได้ไม่เต็มที่
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๔. ปัญหาเกี่ยวกับกิจกรรมและอุปกรณ์

- ๑) ขาดหนังสือคู่มือประกอบการสอน
- ๒) ขาดหนังสือตำรา (textbook) ที่เป็นภาษาสำหรับผู้เรียน
- ๓) หนังสือสำหรับวิชาการมัธยมศึกษา ในห้องสมุดมีจำนวนไม่เพียงพอสำหรับผู้เรียนค้นคว้า
- ๔) วิทยาลัยขาดแคลนอุปกรณ์ทางวิชาการมัธยมศึกษา
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๕. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลและการประเมินผล

- ๑) วิทยาลัยเร่งรัดผลการเรียนมากเกินไป เป็นเหตุให้ไม่อาจตรวจสอบ และตัดสินผลได้อย่างละเอียดรอบคอบ
- ๒) ไม่อาจตัดสินผลการเรียนได้ตรงตามหลักการ เพราะเกรงกลัวอิทธิพลของผู้เรียน
- ๓) ไม่อาจออกข้อสอบแบบปรนัยที่สามารถวัดพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายได้อย่างแท้จริง เพราะมีความรู้และความชำนาญไม่เพียงพอในการสร้างข้อสอบดังกล่าว
- ๔) ไม่มีเวลาเพียงพอสำหรับตรวจงาน การให้แบบฝึกหัด และกิจกรรมตามจุดมุ่งหมาย เพื่อทดสอบความสามารถเหล่านั้นหลาย ๆ ทาง
- ๕) มีความไม่แน่ใจในข้อทดสอบที่ใช้ในการวัดผล เลยทำให้ไม่อาจตัดสินผลการเรียนโดยเคร่งครัดได้
- ๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๖. ท่านมีข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่นใดอีกบ้าง ในการปรับปรุงหลักสูตร และการเรียน การสอนวิชา
มัธยมศึกษา เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

>

จุดมุ่งหมายวิชาการประเมินผลการศึกษา

๑. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของ การวัดผล และ การประเมินผล
๒. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจสถิติเบื้องต้นที่จะนำมาใช้ในการวัดผลและประเมินผล
๓. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถ
๔. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์และประเมินข้อสอบได้
๕. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแจกแจงคะแนน แปลงคะแนน และตีความหมายของคะแนนได้
๖. เพื่อให้ผู้เรียนรู้วิธีประเมินผล หรือตัดสินผลการเรียนโดยเปรียบเทียบผลของการวัดกับเกณฑ์
๗. เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักใช้คะแนนจากการสอบเพื่อประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนของแท้ การสอนของครู และการจัดหลักสูตร

ชุด ก.

แบบสอบถาม

วิชาการประเมินผลการศึกษา

(Ed. 401. Evaluation in Education)

หมวดที่ ๑

รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม กรุณากรอกคำ หรือข้อความลงในช่องว่างต่อไปนี้

๑. ชื่อสถาบันที่ท่านทำการสอน
๒. เพศ
๓. อายุ ปี
๔. วุฒิสภานิติ
๕. วุฒิทางวิชาชีพ
๖. จำนวนปีที่ทำการสอน (ทุกวิชา) บางครั้งแต่จน (ไม่นับปีที่ลาศึกษาต่อ และปีที่ไม่ได้ปฏิบัติ
งานสอน) ปี
๗. จำนวนภาคเรียนที่สอนวิชาการประเมินผลการศึกษาตั้งแต่จน ภาคเรียน
๘. จำนวนชั่วโมงที่ทำการสอนวิชาการประเมินผลการศึกษาตั้งแต่จน ประมาณ ชั่วโมง
๙. จำนวนผู้เรียนวิชานี้กับท่านในปัจจุบัน เฉลี่ยชั้นละประมาณ คน

หมวดที่ ๒

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ท่านเห็นว่าถูกต้องเพียงข้อเดียว นอกจากนั้นทำเครื่องหมายอื่น
อยู่หลังคำถามนั้น

๑. ท่านและอาจารย์อื่น ๆ ที่สอนวิชานี้ได้ปรึกษารื้อกันเกี่ยวกับความมุ่งหมาย และ เนื้อหาวิชา
ในหลักสูตรวิชานี้เพียงไร
 - ๑) ประชุมปรึกษารื้อกันเสมอ
 - ๒) ประชุมปรึกษารื้อกันเมื่อจะ เริ่มสอนแต่ละ เทอม
 - ๓) ประชุมปรึกษารื้อกันในตอน เริ่มต้นปีการศึกษาใหม่
 - ๔) ประชุมปรึกษารื้อกันน้อยครั้ง
 - ๕) ไม่มีการประชุมปรึกษารื้อกันแต่อย่างใด
 - ๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

เพียงไร

๖. ท่านเคยศึกษาและทำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการประเมินผลการศึกษา

- ๑) ศึกษาทำความเข้าใจอย่างละเอียดเพื่อนำมาตีความเป็นพฤติกรรมที่สามารถปฏิบัติได้
- ๒) เคยอ่านและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างละเอียดแต่ก็ได้นำมาตีความเป็นพฤติกรรม
- ๓) เคยอ่านและรับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไว้ แต่ไม่ได้ศึกษารายละเอียด
- ๔) ไม่เคยอ่านจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อน
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

๓. ท่านศึกษาหรือรับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชานี้จากที่ใด

- ๑) จากเอกสารหลักสูตร หรือประมวลการสอนรายวิชาการศึกษา ของคณะวิชาการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา
- ๒) จากเอกสารประกอบการเรียนวิชานี้
- ๓) จากหัวหน้าภาควิชาการศึกษา
- ๔) จากเพื่อนร่วมงานซึ่งเคยสอนมาก่อน
- ๕) จากเอกสารของต่างประเทศ
- ๖) คิดขึ้นเอง
- ๗) ไม่ได้ศึกษาจากที่ใด
- ๘) อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

๘. ท่านคิดว่าท่านมีความเข้าใจจุดมุ่งหมายของวิชาการประเมินผลการศึกษาเพียงไร

- ๑) กัมภก
- ๒) คี
- ๓) ปานกลาง
- ๔) นอย
- ๕) ไปเข้าใจเลย

๕. กงนลขงบอสนทอนทอทำการทกลลขรื่องจกนงนหบายของหลัสุทรวิจານักบผู้เรียนเกืองไร

- ๑) ทำการทกลลกันอยางละเอียท
- ๒) ทำการทกลลกันเล็กนอย
- ๓) ใหผู้เรียนไปศีกษาบายตนเอง
- ๔) ไปททำการทกลลกันผู้เรียนเลย

๖. ทานทีกว่าการสอนเพื่อใหผู้เรียนเขาใจความหมายของการวัดผลและการประเมินผล หมายถึง การสอนใหผู้เรียนเกศพศกฏกรรมที่วัดได้ก้งทอไปนี้ (ทอบโคททุกขอที่ถูททอง)

- ๑) สาบารทใหก้านียบา แลลทวาท ทือความ และชบายความ ของ "การวัดผล" และการประเมินผล
- ๒) สาบารทมองเห็นความแตกต่างระหวาง "การวัดผล" และ "การประเมินผล"
- ๓) สาบารทอธิบายและยกตัวอย่างความแตกต่างระหวาง "การวัดผล" และ "การประเมินผล"
- ๔) มีความรู้ในเรื่องชบวนาการวัดผล และชบวนาการประเมินผล

๗. ทานทีกว่าการสอนเพื่อใหผู้เรียนเขาใจสฤททือเบืองตนที่นำมาใช้ในการวัดผลและการประเมินผล หมายถึงการสอนเพื่อใหผู้เรียนเกศพศกฏกรรมที่วัดได้ก้งทอไปนี้ (ทอบโคททุกขอที่ถูททอง)

- ๑) สาบารทรูเรื่องทัวไปเกืองกับสฤททือเบืองตน
- ๒) สาบารทออกใกว่าทา และสฤททือสฤททือใบบางที่นำมาใช้ในการวัดผล
- ๓) สาบารทเขาใจสฤททือสฤททือใบบาง ทูทางสฤททือ
- ๔) สาบารทแปลความ ทือความหมายของสฤททือใบบาง ๆ โคถูททอง
- ๕) สาบารทเลือกรูสฤททือใบบางนั้น โคอยางถูททองในการทาหาทาที่ตองการ

๘. ท่านคิดว่าการสอนเพื่อใ้ผู้ใหญ่เรียนสาขารสร้างข้อสอบได้ หมายถึงการสอนเพื่อใ้ผู้ใหญ่เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้ (ตอบได้ทุกข้อที่ถูกต้อง)

- ๑) สามารถรำลึกใจวาเกณฑ์ของข้อสอบที่ดี มีอะไรบ้าง
- ๒) สาขารเข้าใจในจุดบ่งหมายและ เนื้อหาวิชาที่จะทำการทดสอบ
- ๓) สาขารวิเคราะห์จุดบ่งหมายของหลักสูตรและ เนื้อหาวิชาเพื่อวางแผนการสร้าขสอบใหม่บรรลุจุดบ่งหมายนั้น ๆ ได้
- ๔) รู้จักชั้นทาง ๆ ของการสร้าขสอบ
- ๕) สาขารสร้าขสอบความจุดบ่งหมายและ เนื้อหาวิชาซึ่งวิเคราะห์แล้วนั้น

๙. ท่านคิดว่าการสอนเพื่อใ้ผู้ใหญ่เรียนวิเคราะห์และประเมินข้อสอบได้ หมายถึงการสอนเพื่อใ้ผู้ใหญ่เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้ (ตอบได้ทุกข้อที่ถูกต้อง)

- ๑) สามารถอธิบายความบ่งหมายหรือเหตุผล และความสำคัญของการวิเคราะห์ และประเมินข้อสอบ
- ๒) สามารถอธิบายถึงสำคัญชั้นในการวิเคราะห์ข้อสอบ
- ๓) สามารถวิเคราะห์ข้อสอบตามวิธีการนั้น ๆ เพื่อเลือกเฟ้นหาข้อสอบที่ดี
- ๔) สาขารแก้ไขปรับปรุงข้อสอบที่บ่งขอบบ่งเพื่อใ้เป็นข้อสอบที่ดี
- ๕) สามารถประเมินค่าแบบทดสอบที่วิเคราะห์แล้วได้

๑๐. ท่านคิดว่าการสอนเพื่อใ้ผู้ใหญ่เรียนสามารถแจกแจงกะแนน แปลงกะแนน และตีความหมายของกะแนน หมายถึงการสอนเพื่อใ้ผู้ใหญ่เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้ (ตอบได้ทุกข้อที่ถูกต้อง)

- ๑) สามารถเข้าใจ สูตร และกฎเกณฑ์ ของการแจกแจงกะแนน แปลงกะแนน และตีความหมายของกะแนน
- ๒) สามารถอธิบายหลักการ และสูตร ตลอดจนกฎ เกณฑ์ในการแจกแจงกะแนน การแปลงกะแนน และการตีความหมายของกะแนน และสามารถแจกแจงกะแนน แปลงกะแนน และตีความหมายของกะแนนได้ตามหลักการ สูตร และกฎเกณฑ์นั้น ๆ
- ๓) สามารถเข้าใจสัญลักษณ์ต่าง ๆ ของสูตรที่ใช้ในการแจกแจงกะแนน แปลงกะแนน และตีความหมายของกะแนน
- ๔) สามารถเห็นความสำคัญของการแปลงกะแนน แทนที่จะใช้กะแนนดิบ

๑๑. ทานคิดว่าการสอนเพื่อใ้ผู้เรียนรู้จักวิธีประเมินผลหรือตัดสินผลการเรียนโดยเปรียบเทียบผลของการวัดกับเกณฑ์ หมายถึงการสอนเพื่อใ้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้ (ตอบได้ทุกข้อที่ถูกต้อง)

- ๑) สามารถรู้หลักของการตัดสินผลการเรียน
- ๒) สามารถเข้าใจเกณฑ์ของการตัดสินผลการเรียน
- ๓) สามารถบอกใ้กว่าการตัดสินผลการเรียนจะต้งใช้เกณฑ์อะไรอื่นอีกมาเปรียบเทียบผลของการวัด
- ๔) สามารถตัดสินผลของการวัดที่กำหนดใ้ได้โดยถูกต้อง
- ๕) สามารถใ้เหตุผลประกอบการตัดสินผลของการวัดนั้น ๆ ใ้ได้อย่างแจ่มชัด

๑๒. ทานคิดว่าการสอนเพื่อใ้ผู้เรียนรู้จักใ้คะแนนจากการสอบเพื่อใ้ประโยชน์ในแง่ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนของเด็ก การสอนของครู และการวัดหลักสูตร หมายถึงการสอนเพื่อใ้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้ (ตอบได้ทุกข้อที่ถูกต้อง)

- ๑) สามารถประเมินกาขอทดสอบว่าจะใ้ผลตรงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่
- ๒) สามารถวิเคราะห์หาขอบบพร่องของหลักสูตรจากคะแนนที่ใ้ได้จากการทดสอบ
- ๓) สามารถหาจุดดีและจุดอ่อนของผู้เรียนว่าคะแนนของผู้เรียนแต่ละคน
- ๔) สามารถวิเคราะห์หาขอบบพร่องในการสอนของครูจากคะแนนการสอบ
- ๕) สามารถสังเคราะห์แผนงานเพื่อปรับปรุงการเรียนของเด็ก การสอนของครู และการจัดหลักสูตร ใ้เหมาะสมยิ่งขึ้น

โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ทานกาหวัง

๑๓. ทานคิดว่าผู้ใ้เรียนวิชานี้จะบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เพียงใ้เมื่อเรียนจบแล้ว

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่บรรลุ
๑) ความหมายของ "การวัดผล"				
๒) ความเข้าใจสถิติเบื้องต้นที่นำมาใ้ใช้ในการวัดผลและการประเมินผล				

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่บรรลุ
๓) คำนการสร้างข้อสอบ				
๔) คำนการวิเคราะห์ละประเมินข้อสอบ				
๕) คำนการแจกแจงคะแนน แปลงคะแนน และตีความหมายของ คะแนน				
๖) คำนการประเมินผลหรือตัดสินผลการ โดยเปรียบเทียบผลของการวัดกับ เกณฑ์				
๗) คำนการไว้คะแนนจากการสอบเพื่อ ประโยชน์ในการปรับปรุงและส่งเสริม การเรียนรู้ของผู้เรียน				
๘) คำนการไว้คะแนนจากการสอบเพื่อ ประโยชน์ในการปรับปรุงและส่งเสริม การสอนของครู				
๙) คำนการไว้คะแนนจากการสอบเพื่อ ประโยชน์ในการปรับปรุงและส่งเสริม การวัดผลสัมฤทธิ์				

หมวดที่ ๓ กรรพากรเรื่องหมาย ✓ หน้าขอที่ท่านปฏิบัติจริงเพียงข้อเดียว

๑. ท่านจัดทำแผนการสอนวิชานี้หรือไม่

- ๑) ทำเสมอ
- ๒) ทำเป็นส่วนใหญ่
- ๓) ทำบ้างไปไต่บ้าง
- ๔) ไม่ค่อยทำ
- ๕) ไม่ทำเลย

๒. ท่านเตรียมการสอนของท่านอย่างไรบ้าง

- ๑) เตรียมก่อนจะเข้าสอนเป็นรายชั่วโมง
- ๒) เตรียมเมื่อจะขึ้นเนื้อหาเรื่องใหม่
- ๓) เตรียมเป็นรายสัปดาห์
- ๔) เตรียมเฉพาะบทที่เห็นว่ายาก
- ๕) ไม่ค่อยเตรียมเพราะสอนมานานจนชำนาญ
- ๖) ไม่ค่อยเตรียมเพราะไม่มีเวลาเพียงพอ
- ๗) เตรียมเป็นบางครั้งตามความพอใจของตนเอง

๓. ในกรณีที่ท่านเตรียมการสอน ท่านสอนและปฏิบัติตามที่ได้เตรียมการสอนไว้แล้วเพียงไร

- ๑) ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด
- ๒) ปฏิบัติตามเพียงบางส่วนและดัดแปลงเพียงบางส่วนเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพห้องเรียนในขณะนั้น
- ๓) มักไม่ค่อยปฏิบัติตามที่เตรียมการสอนมาแล้ว
- ๔) ไม่ได้ปฏิบัติตามที่เตรียมการสอนมาเลย
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

๔. ท่านคิดว่า การเตรียมการสอนของท่านช่วยให้การสอนดีขึ้นเพียงไร

- ๑) ค่อนข้างมาก
- ๒) ค่อนข้างน้อย
- ๓) ปานกลาง
- ๔) น้อย
- ๕) เฉย ๆ

กรุณาทำเครื่องหมาย / ในวงท่านปฏิบัติจริง

๕. ในการสอนเพื่อให้นักเรียนเข้าใจ

ความหมายของการวัดผล และการประเมินผล ท่านได้สอนให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้เพียงไร

- ๑) สามารถให้คำนิยาม แปลความ
ตีความ ขยายความของ "การวัดผล"
และ "การประเมินผล"
- ๒) สามารถมองเห็นความแตกต่าง
ระหว่าง "การวัดผล" และ "การ
ประเมินผล"
- ๓) สามารถอธิบายและยกตัวอย่าง
ความแตกต่างระหว่าง "การวัดผล"
และ "การประเมินผล"
- ๔) มีความรู้ในเรื่องขอบข่ายการวัดผลและ
ขอบข่ายการประเมินผล

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่สอนเลย

๖. ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจสถิติเบื้องต้นที่นำมาใช้ในการวัดผลและการประเมินผลนั้น ท่านได้สอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้เพียงไร

- ๑) สามารถรู้เรื่องราวทั่วไปเกี่ยวกับสถิติเบื้องต้น
- ๒) สามารถบอกได้ว่าค่าและสูตรสถิติใดบ้างที่นำมาใช้ในการวัดผล
- ๓) สามารถเข้าใจสัญลักษณ์ต่าง ๆ ทางสถิติ
- ๔) สามารถแปลความและตีความหมายของสูตรต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง
- ๕) สามารถเลือกใช้สูตรสถิติเหล่านั้นได้อย่างถูกต้องในการหาค่าที่ต้องการ

๗. ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างข้อสอบได้นั้น ท่านได้สอนให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้เพียงไร

- ๑) สามารถรำลึกได้ว่าเกณฑ์ของข้อสอบที่ดีมีอะไรบ้าง
- ๒) สามารถเข้าใจในจุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชาที่จะทำการทดสอบ
- ๓) สามารถวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตรและเนื้อหาวิชาเพื่อวางแผนการสร้างข้อสอบใหม่บรรลุจุดมุ่งหมายนั้น ๆ ได้

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่สอนเลย

- ๔) รู้จักขั้นตอนต่าง ๆ ของการร่างข้อสอบ
- ๕) สามารถร่างข้อสอบตามลคมงหมาย และเนื้อหาวิชาซึ่งวิเคราะห์แล้วนั้น

๘. ในการสอนเพื่อให้นักเรียนวิเคราะห์และประเมินข้อสอบได้นั้น ท่านได้สอนให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้เพียงไร

- ๑) สามารถอธิบายความมุ่งหมายหรือเหตุผลและความสำคัญของการวิเคราะห์และประเมินข้อสอบ
- ๒) สามารถอธิบายลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อสอบ
- ๓) สามารถวิเคราะห์ข้อสอบตามวิธีการนั้น ๆ เพื่อเลือกเฟ้นหาข้อสอบที่ดี
- ๔) สามารถแก้ไขปรับปรุงข้อสอบที่มีข้อบกพร่องเพื่อให้เป็นข้อสอบที่ดี
- ๕) สามารถประเมินค่าแบบทดสอบที่วิเคราะห์แล้วนั้น

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้สอน

การศึกษาวิเคราะห์และประเมินผลกระบวนการเรียนการสอน

รายวิชาการศึกษานางรายวิชาใน

หลักสูตรระดับปริญญาตรี

บทคัดย่อ

ของ

วันชัย สุภนกร

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาด้านหลักสูตร

การศึกษามหาบัณฑิต

๑๖ สิงหาคม ๒๕๑๕

๒๓๙ หน้า

จุดมุ่งหมายของการศึกษารังนี้เพื่อวิเคราะห์และประเมินผล กระบวนการ เรียน การสอนรายวิชา การมัธยมศึกษา การประเมินผลการศึกษา และการแนะแนวเบื้องต้น ในหลักสูตร ผลิตภัณฑ์ระดับปริญญาตรี ได้ใช้วิธีการสังเกตแบบสอบถามให้อาจารย์และนิสิตในสถาบันฝึกหัดครู ๗ แห่ง ตอบ แล้วนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ t-test และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พร้อมทั้ง วิเคราะห์เชิงวิจารณ์ในเรื่องจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาของหลักสูตร

ผลการศึกษาพบว่า จุดมุ่งหมายของรายวิชาการศึกษาทั้งสามตอบสนองความต้องการ ทางปรัชญา สังคม และจิตวิทยา แต่เนื้อหายังมีความเป็นเยื่อ และบางตอนไม่จำเป็น อาจารย์ ส่วนใหญ่ให้การรับรู้ในจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในระดับต่ำ แต่มีคะแนนความเข้าใจในการสอน และการวัดผลเป็นที่น่าพอใจ อาจารย์ที่มีอายุ ประสบการณ์การสอน และวุฒิต่างกัน ไม่แตกต่างกัน ในด้านการรับรู้ในจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ความเข้าใจการสอนและการวัดผล ยกเว้นอาจารย์ ผู้สอนวิชาการประเมินผลการศึกษาที่มีวุฒิปริญญาเอก สามารถเข้าใจในการสอนดีกว่าอาจารย์ผู้สอน ที่มีวุฒิปริญญาโท ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ในจุดมุ่งหมาย ความเข้าใจในการสอนและความเข้าใจ ในการวัดผลของอาจารย์ผู้สอน ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นในรายวิชาการแนะแนวเบื้องต้น อาจารย์ ส่วนใหญ่ใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย และข้อสอบส่วนใหญ่ของอาจารย์ผู้สอนวิชาทั้งสามเป็นข้อสอบวัด ความจำ

THE STUDY OF ANALYSIS AND EVALUATION
OF THE TEACHING-LEARNING PROCESS
OF SOME EDUCATION COURSES
IN THE BACHELOR'S DEGREE OF
EDUCATION CURRICULUM

AN ABSTRACT
BY
VANCHAI SUPANAKORN

Presented in the Partial Fulfilment of the Requirement
for the Master of Education Degree
at the College of Education
August 16, 1972

The major purpose of this study was to analyse and evaluate the teaching and learning process of three education courses. Secondary Education, Evaluation in Education and Introduction to Guidance, in the Bachelor's Degree of Education Curriculum. The data were collected through the use of questionnaires which were analysed by t-tests and correlations, and the criticism about the objectives and contents

The results of the study indicate that the objectives of the three courses are conducted in accordance with the philosophical, sociological and psychological needs. The contents are too much in details and some parts are unnecessary. The instructors' perception in behavior objectives is poor, but their understandings in teaching and measuring are rather good. The teachers who are different in ages teaching experiences and levels of degrees show no differences in perception of behavior objectives, understandings in teaching and measuring except that in Evaluation in Education Course. The instructors who have Cave doctor's degrees conduct better teaching than the ones with master's degrees. there are no relations among the instructors' perception in behavior objectives, understanding of teaching, and understanding of measuring except in the Introduction to Guidance Course. The methods of teaching are mainly lectures and traditional group reports. Most items in the achievement tests made by individual lecturers are to measure the students' memory.

๕. ในการสอน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแจกแจงคะแนน แปลงคะแนน และตีความหมายของคะแนน นั้น ท่านได้สอนให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้เพียงไร

- ๑) สามารถ เข้าใจสูตรและกฎเกณฑ์ของการแจกแจงคะแนน แปลงคะแนน และตีความหมายของคะแนน
- ๒) สามารถอธิบายหลักการและสูตร ตลอดจนกฎเกณฑ์ในการแจกแจงคะแนน การแปลงคะแนน และการตีความหมายของคะแนน นอกจากนี้ยังสามารถแจกแจงคะแนน แปลงคะแนนและตีความหมายของคะแนน ได้ตามหลักการสูตร และกฎเกณฑ์นั้นๆ
- ๓) สามารถ เข้าใจสัญลักษณ์ต่าง ๆ ของสูตรที่ใช้ในการแจกแจงคะแนน การแปลงคะแนน และการตีความหมายของคะแนน
- ๔) สามารถ เห็นความสำคัญของการแปลงคะแนนเพื่อการใช้คะแนนดิบ

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้สอน

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้สอน
๓) สามารถหาจุดดีและจุดอ่อนของผู้เรียน จากคะแนนของผู้เรียนแต่ละคน				
๔) สามารถสังเคราะห์แผนงานเพื่อ ปรับปรุงการเรียนของเด็ก การสอน ของครู และการจัดหลักสูตรให้ เหมาะสมยิ่งขึ้น				

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ท่านปฏิบัติจริง เพียงข้อเดียว

๑๒. ท่านใช้อุปกรณ์ในการสอนวิชานี้สม่ำเสมอเพียงไร

- ๑) ใช้สม่ำเสมอ
- ๒) ใช้เป็นส่วนใหญ่
- ๓) ไม่ได้ใช้เป็นส่วนใหญ่
- ๔) ไม่เคยใช้

๑๓. ท่านคิดว่าการใช้อุปกรณ์มีผลต่อการสอนของท่านอย่างไร

- ๑) ผู้เรียนสนใจบทเรียน
- ๒) ประหยัดเวลา
- ๓) ทำให้เสียเวลา
- ๔) เฉย ๆ

๑๔. ท่านใช้หนังสือเล่มใดบ้าง เป็นแบบเรียนสำหรับสอนวิชานี้ (โปรดระบุชื่อหนังสือ)

- ๑)
- ๒)
- ๓)
- ๔)

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ท่าน

ปฏิบัติจริง

๑๕. ท่านใช้อุปกรณ์ต่อไปนี้เพียงใดในการสอนวิชานี้

- ๑) ของจริง
- ๒) หุ่นจำลอง
- ๓) ภาพยนตร์
- ๔) สไลด์หรือฟิล์มสตริป
- ๕) เทปบันทึกเสียง
- ๖) แผนภูมิ
- ๗) อื่น ๆ (โปรดระบุ)
-

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ใช้

๑๖. ในการสอนวิชานี้ท่านได้จัดให้มีกิจกรรมเหล่านี้มากเพียงใด

- ๑) การรายงานเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มหน้าชั้น
- ๒) การเขียนรายงานเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่ม

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้จัด

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้จัด
๓) การสาธิต				
๔) การทดลอง				
๕) การทำงานนอกสถานที่				
๖) การกำหนดให้อ่านตำราหรือนิตยสาร อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชานี้				
๗) การเชิญวิทยากรมาบรรยาย				
๘) การทานแบบฝึกหัด				
๙) อื่น ๆ (โปรดระบุ)				
.....				

๑๗. ในการสอนวิชานี้ ท่านได้เน้นสิ่งต่อไปนี้
เพียงใด

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้เน้น
๑) ความรู้				
๒) ความเข้าใจ				
๓) ทักษะและการนำไปใช้				
๔) การวิเคราะห์				
๕) การสังเคราะห์				
๖) การประเมินค่า - ทักษะคิด				

หมวดที่ ๔ กรรณิกาเครื่องหมาย / หน้าขอทานปฏิบัติจริง เพียงขอเดียว

๑. ทานทำการทดสอบผู้เรียนของท่านเมื่อใดบ้าง
 - ๑) ทุก ๆ สัปดาห์
 - ๒) ทุก ๆ ครั้งทจบบทเรียนหนึ่ง ๆ
 - ๓) กลาง เทอมและปลายเทอม
 - ๔) ปลายเทอม
 - ๕) ประเมินผลจากกิจกรรมที่กำหนดให้เท่านั้น ไม่ได้ทดสอบ

๒. ในการทดสอบท่านคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เพียงใด
 - ๑) มาก
 - ๒) ปานกลาง
 - ๓) น้อย
 - ๔) น้อยมาก

๓. ในการทดสอบท่านคำนึงถึงสิ่งที่สอนในชั้นเพียงใด
 - ๑) มาก
 - ๒) ปานกลาง
 - ๓) น้อย
 - ๔) น้อยมาก

๔. ในการทดสอบท่านคำนึงถึงงานที่มอบหมายให้ผู้เรียนทำ เพียงใด
 - ๑) มาก
 - ๒) ปานกลาง
 - ๓) น้อย
 - ๔) ไม่นาน

๕. ท่านเขียนข้อสอบเมื่อใด

๑) เมื่อจะทำการทดสอบแต่ละครั้ง

๒) เมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ๆ

๓) เมื่อจบการสอนแต่ละชั่วโมง

๔) ในระหว่างที่เตรียมบทเรียน

๕) ท่านมีข้อสอบที่ใช้อยู่เป็นประจำแล้ว

๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

.....

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ท่านปฏิบัติจริง

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ทดสอบ
๖. ท่านทำการทดสอบในเรื่องต่อไปนี้เพียงไร				
ก. <u>ด้านความเข้าใจในความหมายของการวัดผล</u>				
<u>และการประเมินผล</u>				
๑) ความสามารถในการให้คำนิยาม แปลความ ตีความ และขยายความ ของ "การวัดผล" และ "การประเมินผล"				
๒) ความสามารถในการมองเห็นความแตกต่างระหว่างการวัดผลและการประเมินผล				
๓) ความสามารถในการอธิบายและยกตัวอย่างความแตกต่างระหว่างการวัดผลและการประเมินผล				
๔) ความรู้ในเรื่องขบวนการวัดผลและขบวนการประเมินผล				

- ข. ด้านความเข้าใจสถิติเบื้องต้นที่นำมาใช้
ในการวัดผลและประเมินผล
- ๑) ความรู้เรื่องทั่วไปเกี่ยวกับสถิติเบื้องต้น
 - ๒) ความสามารถในการบอกได้ว่าค่าและสูตรสถิติใดบ้างที่นำมาใช้ในการวัดผล
 - ๓) ความเข้าใจในสัญลักษณ์ต่าง ๆ ทางสถิติ
 - ๔) ความสามารถในการแปลความที่ความหมายของสูตรต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง
 - ๕) ความสามารถในการเลือกใช้สูตรเหล่านั้น ๆ ได้อย่างถูกต้องในการหาค่าที่ต้องการ
- ค. ด้านการสร้างข้อสอบ
- ๑) ความสามารถในการรำลึกได้ว่าเกณฑ์ของข้อสอบที่ดีมีอะไรบ้าง
 - ๒) ความสามารถในการเข้าใจจุดมุ่งหมายและเนื้อหาที่จะทำการทดสอบ
 - ๓) ความสามารถในการวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตรและเนื้อหาวิชาเพื่อวางแผนการสร้างข้อสอบให้บรรลุจุดมุ่งหมายนั้น ๆ

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ทดสอบ

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ทดสอบ
๔) ความสามารถในการรู้จักชั้นต่าง ๆ ของการ สร้างข้อสอบ				
๕) ความสามารถในการสร้างข้อสอบ ตามจุดมุ่งหมายและ เนื้อหาวิชาซึ่ง วิเคราะห์ไว้แล้วนั้น				
ง. <u>ด้านการวิเคราะห์และประเมินข้อสอบ</u>				
๑) ความสามารถในการอธิบายความ มุ่งหมายหรือ เหตุผลและความสำคัญ ของการ วิเคราะห์และการ ประเมิน ข้อสอบ				
๒) ความสามารถในการอธิบายถึงลำดับ ชั้นในการ วิเคราะห์ข้อสอบ				
๓) ความสามารถในการ วิเคราะห์ข้อสอบ ตามวิธีการนั้น ๆ เพื่อเลือกเฟ้นหา ข้อสอบที่ดี				
๔) ความสามารถในการแก้ไขปรับปรุง ข้อสอบที่มีข้อบกพร่อง เพื่อให้ เป็น ข้อสอบที่ดี				
๕) ความสามารถในการประเมินค่า แบบ ข้อสอบ วิเคราะห์แล้วได้				

จ. งานการแจกแจงคะแนน แปลงคะแนน
และ ศึกษาคำหมายของคะแนน

- ๑) ความสามารถในการ เข้าใจสูตร และกฎเกณฑ์ของการแจกแจงคะแนน แปลงคะแนน และที่ความหมายของคะแนน
- ๒) ความสามารถในการอธิบายหลักการ และสูตร ตลอดจนกฎเกณฑ์ในการแจกแจงคะแนน แปลงคะแนน และการที่ความหมายของคะแนน รวมทั้งความสามารถในการแจกแจงคะแนน แปลงคะแนนและที่ความหมายของคะแนนได้ตามหลักการ สูตร และกฎเกณฑ์นั้น ๆ
- ๓) ความสามารถในการ เข้าใจสัญลักษณ์ต่าง ๆ ของสูตรที่ใช้ในการแจกแจงคะแนน แปลงคะแนน และที่ความหมายของคะแนน
- ๔) ความสามารถในการ เห็นความสำคัญของการแปลงคะแนน แทนการใช้คะแนนดิบ

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ทดสอบ

ฉ. ค่านการประเมินผลหรือตัดสินผลการเรียนโดยเปรียบเทียบผลของการวัดกับเกณฑ์

- ๑) ความสามารถในการรู้หลักของการตัดสินผลการเรียน
- ๒) ความสามารถในการเข้าใจเกณฑ์ของการตัดสินผลการเรียน
- ๓) ความสามารถในการบอกได้ว่า การตัดสินผลการเรียนจะต้องใช้เกณฑ์อะไรอื่นอีกบ้าง มาเปรียบเทียบผลของการวัด
- ๔) ความสามารถในการตัดสินผลของการวัดที่กำหนดให้ได้โดยถูกต้อง
- ๕) ความสามารถในการให้เหตุผลประกอบการตัดสินผลของการวัดนั้น ๆ ได้อย่างแจ่มชัด

ช. ค่านการใช้คะแนนผลการสอบเพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงและส่งเสริมการเรียนของเด็ก การสอนของครู และการจัดหลักสูตร

- ๑) ความสามารถในการประเมินค่าขอทดสอบว่าได้ผลตรงกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ทดสอบ

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ทดสอบ
๒) ความสามารถในการวิเคราะห์หาข้อบกพร่องของหลักสูตรที่ได้จากคะแนนที่ได้จากการทดสอบ				
๓) ความสามารถในการหาจุดแข็งและจุดอ่อนของผู้เรียนจากคะแนนของผู้เรียนแต่ละคน				
๔) ความสามารถในการสังเคราะห์แผนงานเพื่อปรับปรุงการเรียนของเด็ก การสอนของครู และการจัดหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น				

หมวดที่ ๕ ในการสอนวิชาการ ประเมินผลการศึกษา ถ้าท่านประสบปัญหาเกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้ กรุณาหาเครื่องหมาย / หน้าข้อ เฉพาะที่ท่านคิดว่า เป็นปัญหา

๑. ปัญหาทั่วไป

- ๑) สิ่งแวดล้อมภายในวิทยาลัยไม่ส่งเสริมการเรียนวิชานี้ (เช่น บริการการพิมพ์ไม่สะดวก ฯลฯ)
- ๒) พื้นฐานของผู้สอนไม่ดีพอ
- ๓) ไม่มีเวลาเตรียมการสอนให้เหมาะสม
- ๔) วิทยาลัยมีผู้สอนวิชานี้ไม่เพียงพอ
- ๕) เวลาสำหรับวิชานี้ไม่เพียงพอ ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่างๆ ได้พอ
- ๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๒. ปัญหาเนื้อหาในหลักสูตร

- ๑) เนื้อหาในหลักสูตรกำหนดไว้มากเกินไปทำให้สอนไม่ทัน
- ๒) เนื้อหาในหลักสูตรน้อยไปไม่พอกับความต้องการทางการศึกษาของไทย
- ๓) หลักสูตรอ้างอิงของต่างประเทศมากเกินไป ไม่เหมาะสมกับสังคมไทย
- ๔) หลักสูตรล้าสมัยควรปรับปรุง
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๓. ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน

- ๑) จำนวนผู้เรียนแต่ละชั้นมากเกินไป
- ๒) ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้น ไม่สนใจวิชา
- ๓) พื้นฐานความรู้ทางคณิตศาสตร์ของผู้เรียนแตกต่างกันมาก
- ๔) พื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนไม่ดี ทำให้ส่งงานต้นคว้าได้ไม่เต็มที่
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๔. ปัญหาเกี่ยวกับกิจกรรมและอุปกรณ์

- ๑) ขาดหนังสือคู่มือประกอบการสอน
- ๒) ขาดหนังสือตำรา (textbook) ที่เป็นภาษาไทยสำหรับผู้เรียน
- ๓) หนังสือสำหรับวิชาการประเมินในห้องสมุดมีจำนวนไม่เพียงพอสำหรับให้ผู้เรียนค้นคว้า
- ๔) วิทยาลัยขาดแคลนอุปกรณ์ทางการประเมินผล
- ๕) ขาดคลังมัลติมีเดียสำหรับการทดลองปฏิบัติงาน
- ๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๕. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลและการประเมินผล

- ๑) วิทยาลัยเร่งรัดผลการเรียนมากเกินไป เป็นเหตุให้ไม่อาจตรวจข้อสอบและตัดสินผลได้อย่างละเอียดรอบคอบ
- ๒) ไม่อาจตัดสินผลการเรียนได้ตรงตามหลักการ เพราะเกรงกลัวอิทธิพลของผู้เรียน

- ๓) ไม่สามารถตรวจสอบแบบปรนัยที่สามารถวัดพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายได้อย่างแท้จริง เพราะมีความรู้และความชำนาญไม่เพียงพอในการสร้างข้อสอบกึ่งกลาง
- ๔) มีเวลาไม่เพียงพอสำหรับการตรวจงาน การให้แบบฝึกหัด และกิจกรรมตามจุดมุ่งหมาย เพื่อทดสอบความสามารถเหล่านั้นหลาย ๆ ทาง
- ๕) มีความไม่แน่ใจในข้อทดสอบที่ใช้ในการวัดผล เลยทำให้ไม่อาจจะตัดสินผลการเรียนโดยเคร่งครัดได้
- ๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

๖. ท่านมีข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่นใดเกี่ยวกับงานในการปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนรายวิชาการประเมินผลการศึกษาเพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น.....

.....

.....

จุดมุ่งหมายวิชาการแนะแนวเบื้องต้น

๑. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องทั่วไปของการแนะแนว
๒. เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการจัดบริการแนะแนว ที่จะเกิดขึ้นกับการเรียนการสอน
๓. เพื่อให้ผู้เรียนทราบบทบาทของครูในด้านการแนะแนว
๔. เพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือ และกลวิธีต่าง ๆ ในการแนะแนวไปใช้
๕. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ ความเข้าใจ ระหว่างผู้เรียนในเรื่องที่เกี่ยวกับ การจัดสภาพการเรียนการสอน และการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็ก
๖. เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักว่า เด็กทุกคนมีความแตกต่างกัน และต่างต้องการความช่วยเหลือทั้งสิ้น

วิชาการแนะแนวเบื้องต้น

(Ed. 471 Introduction to Guidance)

หมวดที่ ๑

รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม กรุณากรอกคำหรือข้อความลงในช่องว่างดังต่อไปนี้

- ๑. ชื่อสถาบันที่ทำการสอน
- ๒. เพศ
- ๓. อายุ ปี
- ๔. วุฒิสำัญญ์
- ๕. วุฒิทางวิชาอื่น
- ๖. จำนวนปีที่ทำการสอน (ทุกวิชา)มาตั้งแต่ต้น (ไม่นับปีที่ศึกษาต่อและปีที่ไม่ได้ปฏิบัติงานสอน) ปี
- ๗. จำนวนภาคเรียนที่สอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้นมาตั้งแต่ต้น ภาคเรียน
- ๘. จำนวนชั่วโมงที่ทำการสอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้นมาตั้งแต่ต้นประมาณ ชั่วโมง
- ๙. จำนวนผู้เรียนวิชานี้กับท่านในปัจจุบันเฉลี่ยชั้นละประมาณ คน

หมวดที่ ๒

กรุณาเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ท่านเห็นว่าถูกต้องเพียงข้อเดียว นอกจากมีคำสั่งอื่น
เขียนอยู่หลังคำถามนั้น

- ๑. ท่านและอาจารย์อื่น ๆ ที่สอนวิชานี้ได้ปรึกษารื้อกันเกี่ยวกับความมุ่งหมาย และเนื้อหาวิชาในหลักสูตรวิชานี้เพียงไร
 - ๑) ประชุมปรึกษารื้อกันเสมอ
 - ๒) ประชุมปรึกษารื้อกันเมื่อจะเริ่มสอนแต่ละเทอม
 - ๓) ประชุมปรึกษารื้อกันในตอนเริ่มต้นปีการศึกษาใหม่
 - ๔) ประชุมปรึกษารื้อกันน้อยครั้ง
 - ๕) ไม่มีการประชุมปรึกษารื้อกันแต่อย่างใด
 - ๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๒. ท่านเคยศึกษาและทำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการแนะแนวเบื้องต้นเพียงไร
- ๑) ศึกษาทำความเข้าใจอย่างละเอียดเพื่อนำมาตีความพฤติกรรมที่ปฏิบัติได้
 - ๒) เคยอ่านและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างละเอียด แต่มิได้นำมาตีความเป็นพฤติกรรม
 - ๓) เคยอ่านและรับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไว้ แต่มิได้ศึกษารายละเอียด
 - ๔) ไม่เคยอ่านจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อน
 - ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)
๓. ท่านศึกษาหรือรับทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชานี้จากที่ใด
- ๑) จากเอกสารหลักสูตร หรือประมวลการสอนรายวิชาการศึกษา ของคณะวิชาการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 - ๒) จากเอกสารประกอบการเรียนวิชานี้
 - ๓) จากหัวหน้าคณะวิชาการศึกษา
 - ๔) จากเพื่อนร่วมงานซึ่งเคยสอนมาก่อน
 - ๕) จากเอกสารของต่างประเทศ
 - ๖) คิดขึ้นเอง
 - ๗) ไม่ได้ศึกษาจากที่ใด
 - ๘) อื่น ๆ (โปรดระบุ)
๔. ท่านคิดว่าท่านมีความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาการแนะแนวเบื้องต้นเพียงไร
- ๑) ก็มาก
 - ๒) ก็
 - ๓) ปานกลาง
 - ๔) น้อย
 - ๕) ไม่เข้าใจเลย

๑. ก่อนลงมือสอนท่านได้ทำการตกลง เรื่องจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชานี้กับผู้เรียนเพียงไร
- ๑) ทำความตกลงกันอย่างละเอียด
 - ๒) ทำความตกลงกันเล็กน้อย
 - ๓) ให้ผู้เรียนไปศึกษาด้วยตนเอง
 - ๔) ไม่ได้ตกลงกับผู้เรียนเลย
๒. ท่านคิดว่าการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และเข้าใจในเรื่องทั่วไปของการแนะแนวนั้น หมายถึงการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้ (ตอบได้ทุกข้อที่ถูกต้อง)
- ๑) สามารถบอกได้ว่าอะไรคือปรัชญา และความมุ่งหมายของการแนะแนว
 - ๒) สามารถเข้าใจปรัชญา และความมุ่งหมายของการแนะแนวเป็นอย่างดี
 - ๓) สามารถอธิบายถึง เทคนิคและ ขบวนการทางการแนะแนวได้
 - ๔) สามารถรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องมือ อุปกรณ์ต่าง ๆ ของการแนะแนว
 - ๕) สามารถประเมินผลงานแนะแนวในโรงเรียนและวิทยาลัยได้
๓. ท่านคิดว่าการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญ และประโยชน์ของการแนะแนวที่จะเกิดขึ้นกับการเรียน การสอนนั้น หมายถึงการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้ (ตอบได้ทุกข้อที่ถูกต้อง)
- ๑) สามารถเข้าใจในคุณค่า ประโยชน์ และความสำคัญของการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน
 - ๒) สามารถร่วมอภิปราย แบบ Panel discussion ที่ว่าด้วยความเห็นและความรู้สึกอัน แสดงว่าบริการแนะแนวเป็นประโยชน์ต่อโรงเรียน และนักเรียนได้อย่างกว้างขวาง
 - ๓) สามารถแสดงนิทรรศการซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญและคุณประโยชน์ของการแนะแนว
 - ๔) สามารถวางโครงการแนะแนวในโรงเรียนและวิทยาลัย
 - ๕) มีทัศนคติที่ดีต่อการแนะแนว

๘. ท่านคิดว่าการสอนเพื่อให้ผู้เรียนทราบบทบาทของครูในด้านการแนะแนว นั้น หมายถึงการสอนเพื่อให้ผู้เรียน เกิดพฤติกรรมที่วัดได้ ดังต่อไปนี้ (ตอบได้ทุกข้อที่ถูกต้อง)

- ๑) สามารถทราบบทบาทของครูมีอะไรบ้าง
- ๒) สามารถบรรยายบทบาท และหน้าที่ของครูในด้านที่เกี่ยวกับการแนะแนว ได้กว้างขวาง
- ๓) สามารถเข้าใจถึงความสำคัญของบทบาทของครูประจำชั้นที่มีต่อการแนะแนว
- ๔) สามารถเข้าใจถึงหน้าที่ของครูแนะแนว ของศูนย์แนะแนวในโรงเรียน
- ๕) สามารถเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างการสอนกับการแนะแนว

๙. ท่านคิดว่าการสอนเพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือและกลวิธีต่าง ๆ ในการแนะแนวไปใช้นั้น หมายถึงการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ ดังต่อไปนี้ (ตอบได้ทุกข้อที่ถูกต้อง)

- ๑) สามารถทราบวิธีการใช้เครื่องมือต่าง ๆ ของการแนะแนวอย่างถูกต้อง
- ๒) สามารถสังเคราะห์แผนงานในการที่จะนำเครื่องมือหรือวิธีการแนะแนวไปแก้ปัญหาที่ประสบได้
- ๓) สามารถชี้ปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับการใช้เครื่องมือเหล่านั้นได้
- ๔) สามารถเข้าใจปัญหานั้น ๆ และเข้าใจการแก้ปัญหาเหล่านั้น
- ๕) สามารถทดลองนำเครื่องมือหรือวิธีการเหล่านั้นไปใช้ในสถานการณ์จริง โดยทดลองกับเด็กที่มีปัญหา

๑๐. ท่านคิดว่าการสอนเพื่อให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ ความเข้าใจระหว่างผู้เรียนในเรื่อง ที่เกี่ยวกับการจัดสภาพการเรียนการสอน และการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กนั้น หมายถึงการสอนเพื่อให้ ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ ดังต่อไปนี้ (ตอบได้ทุกข้อที่ถูกต้อง)

- ๑) สามารถเข้าใจสถานการณ์ การเรียนการสอนโดยทั่วไป
- ๒) สามารถจัด Panel discussion ในชั้นเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเองและผู้อื่นในเรื่อง ที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน
- ๓) สามารถเข้าใจสภาพปัญหาซึ่งเกิดขึ้นในโรงเรียนโดยทั่วไป
- ๔) สามารถจัดการประชุมปรึกษาแก้ปัญหาเป็นรายกรณี (Case Conference) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ ปัญหา การเรียน ส่วนตัว และการเลือกอาชีพของเด็ก กับครูหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กผู้นั้น โดยเฉพาะเป็นราย ๆ ไป

๕) สามารถเสนอแนะความเห็นเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กได้ตามหลักของการแนะแนว

๑๑. ท่านคิดว่าการสอนเพื่อให้ผู้เรียนตระหนักว่าเด็กทุกคนมีความแตกต่างกัน และเด็กทุกคนต้องการความช่วยเหลือทั้งสิ้นนั้น หมายถึงการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่รักโลกทั้งมวลไปนี้ (ถูกใจทุกข้อที่ถูกต้อง)

- ๑) สามารถเข้าใจในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล
- ๒) สามารถรวบรวมข้อมูลปัญหาต่าง ๆ ของเด็กหลาย ๆ คน
- ๓) สามารถวินิจฉัยมูลเหตุของปัญหาและความต้องการของเด็ก ตลอดจนเสนอแนะเพื่อแก้ปัญหาเหล่านั้น
- ๔) สามารถหาความแตกต่างของปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กแต่ละคน และแสดงให้เห็นถึงการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน
- ๕) สามารถวางแผนงานแนะแนวโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลสำหรับเด็ก

โปรดกาเครื่องหมาย ลงในช่องที่ท่านคาดหวัง

๑๒. ท่านคิดว่าผู้ที่เรียนวิชานี้จะบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเพียงใดเมื่อเรียนจบแล้ว

- ๑) ในด้านความรู้ความเข้าใจในเรื่องทั่วไปของการแนะแนว
- ๒) ในด้านความสำคัญและประโยชน์ของการจัดบริการแนะแนวที่จะเกิดขึ้นกับการเรียนการสอน
- ๓) ในด้านบทบาทของครู ในด้านการแนะแนว
- ๔) ในด้านการนำความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือและกลวิธีต่างๆ ในการแนะแนวไปใช้
- ๕) ในด้านการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ความเข้าใจระหว่างผู้เรียนในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดสภาพการเรียนการสอนและการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็ก

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่บรรลุ

- ๖) ในค่านการตระหนักว่าเด็กทุกคนมีความแตกต่างกัน
และต่างต้องการความช่วยเหลือทั้งสิ้น

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่บรรลุ

หมวดที่ ๓

กรรณการเครื่องหมาย

ลงหน้าข้อที่ท่านต้องการ เพียงข้อเดียว

๑. ท่านทำแผนการสอนวิชานี้หรือไม่

- ๑) ทำเสมอ
- ๒) ทำเป็นส่วนใหญ่
- ๓) ทำบ้างไม่ได้ทำ
- ๔) ไม่ค่อยได้ทำ
- ๕) ไม่ได้ทำเลย

๒. ท่านเตรียมการสอนของท่านอย่างไรบ้าง

- ๑) เตรียมก่อนจะสอนเป็นรายชั่วโมง
- ๒) เตรียมเมื่อจะขึ้นเนื้อหาเรื่องใหม่
- ๓) เตรียมเป็นรายสัปดาห์
- ๔) เตรียมเฉพาะบทที่เห็นว่ายาก
- ๕) ไม่ได้เตรียมเพราะสอนมานานจนชำนาญ
- ๖) ไม่ได้เตรียมเพราะไม่มีเวลาเพียงพอ
- ๗) เตรียมเป็นบางครั้งตามความพอใจของตนเอง

๓. ในกรณีที่ท่านเตรียมการสอน ท่านสอนและปฏิบัติตามที่ได้เตรียมการสอนไว้แล้วเพียงไร

- ๑) ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด
- ๒) ปฏิบัติตามเพียงบางส่วนและดัดแปลงเพียงบางส่วนเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพห้องเรียนในขณะนั้น
- ๓) มักไม่ค่อยได้ปฏิบัติตามที่เตรียมการสอนมาแล้ว
- ๔) ไม่ได้ปฏิบัติตามที่เตรียมการสอนมาเลย
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๔. ท่านคิดว่าการเตรียมการสอนของท่านช่วยให้การสอนดีขึ้นเพียงไร

- ๑) ดีมาก
- ๒) ดี
- ๓) ปานกลาง
- ๔) น้อย
- ๕) เฉย ๆ

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านปฏิบัติจริง

๕. ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนรู้และเข้าใจในเรื่องทั่วไปของการแนะนำนั้น ท่านได้สอนให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้เพียงใด

- ๑) สามารถบอกได้ว่าอะไรคือปรัชญา และความมุ่งหมายของการแนะนำ
- ๒) สามารถเข้าใจปรัชญาและความมุ่งหมายของการแนะนำได้เป็นอย่างดี
- ๓) สามารถอธิบายถึงเทคนิคและขั้นตอนการทางการแนะนำ
- ๔) สามารถรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ ของการแนะนำ

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้สอน

๕) สามารถประเมินค่าผลงานแนะแนวในโรงเรียน
และวิทยาลัยได้

๖. ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญและประโยชน์ของ
การแนะแนวที่จะเกิดขึ้นกับการเรียนการสอนนั้น ท่านได้สอน
ให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้เพียงไร

- ๑) สามารถเข้าใจในคุณค่า ประโยชน์และความสำคัญ
ของการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน
- ๒) สามารถร่วมอภิปรายแบบ panel discussion
ที่ว่าด้วยความเห็นและความรู้อื่นแสดงว่าบริการ
แนะแนวเป็นประโยชน์ต่อโรงเรียนและนักเรียน
- ๓) สามารถแสดงนิทรรศการซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญ
และคุณประโยชน์ของการแนะแนว
- ๔) สามารถวางโครงการบริหาร การแนะแนวในโรงเรียน
และวิทยาลัย
- ๕) มีทัศนคติที่ดีต่อการแนะแนว

๗. ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนทราบบทบาทของครูในด้านการแนะแนวนั้น
ท่านได้สอนให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้เพียงไร

- ๑) สามารถทราบบทบาทของครูว่ามีอะไรบ้าง
- ๒) สามารถบรรยายบทบาทและหน้าที่ของครูในหน้าที่
เกี่ยวกับการแนะแนวได้
- ๓) สามารถเข้าใจถึงความสำคัญของบทบาทของครู
ประจำชั้นที่มีต่อการแนะแนว

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้สอน

- ๒) สามารถจัด panel discussion ในชั้นเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเองและผู้อื่นในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดการสอน
- ๓) สามารถเข้าใจสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในโรงเรียนโดยทั่วไป
- ๔) สามารถจัดการประชุมปรึกษาแก้ปัญหาเป็นรายการหนึ่งในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่เด็กผู้นั้นโดยเฉพาะเป็นราย ๆ ไป
- ๕) สามารถเสนอแนะความเห็นเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็ก ได้ตามหลักของการแนะแนว

๑๐. ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนตระหนักว่าเด็กทุกคนมีความแตกต่างกัน และเด็กทุกคนต้องการความช่วยเหลือทั้งสิ้นนั้น ท่านให้สอนให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่วัดได้ดังต่อไปนี้เพียงไร

- ๑) สามารถเข้าใจในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล
- ๒) สามารถรวบรวมข้อมูลปัญหาต่าง ๆ ของเด็กหลายๆคน
- ๓) สามารถวินิจฉัยมูลเหตุของปัญหาและความต้องการของเด็ก ตลอดจนเสนอแนะเพื่อแก้ปัญหาเหล่านั้น
- ๔) สามารถหาความแตกต่างของปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กแต่ละคนและแสดงให้เห็นถึงการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน
- ๕) สามารถวางแผนงานแนะแนวโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลสำหรับเด็ก

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้สอน

กรุณาภาาเครื่องหมาย ✓ ลงหน้าข้อที่ท่านปฏิบัติจริง เพียงข้อเดียว

๑๑. ท่านใช้อุปกรณ์ในการสอนวิชานี้สม่ำเสมอเพียงไร

- ๑) ใช้สม่ำเสมอ
- ๒) ใช้เป็นส่วนใหญ่
- ๓) ไม่ได้ใช้เป็นส่วนใหญ่
- ๔) ไม่เคยใช้

๑๒. ท่านคิดว่าการใช้อุปกรณ์มีผลต่อการสอนของท่านอย่างไร

- ๑) ผู้เรียนสนใจบทเรียน
- ๒) ประหยัดเวลา
- ๓) ทำให้เสียเวลา
- ๔) เฉย ๆ

๑๓. ท่านใช้หนังสือใดบ้าง เป็นแบบเรียนสำหรับรายวิชานี้ (กรุณาระบุชื่อหนังสือ)

- ๑)
- ๒)
- ๓)

กรุณาภาาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านปฏิบัติจริง

๑๔. ท่านใช้อุปกรณ์การสอนมากเพียงใดในการสอนวิชานี้

- ๑) ของจริง
- ๒) หุ่นจำลอง
- ๓) ภาพยนต์
- ๔) สไลด์หรือฟิล์มสตริป
- ๕) เทป
- ๖) แผนภูมิ
- ๗) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้สอน
			—

หมวดที่ ๔

กรรณิกาเครื่องหมาย ✓

หน้าข้อที่ท่านปฏิบัติจริง เพียงข้อเดียว

๑. ท่านทำการทดสอบผู้เรียนของท่านเมื่อใดบ้าง

- ๑) ทุก ๆ สัปดาห์
- ๒) ทุก ๆ ครั้งที่จบบทเรียนหนึ่ง ๆ
- ๓) กลางเทอม และปลายเทอม
- ๔) ปลายเทอม
- ๕) ประเมินผลจากกิจกรรมที่กำหนดให้ผู้เรียนทำเท่านั้น ไม่ได้ทดสอบ

๒. ในการทดสอบท่านคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเพียงใด

- ๑) มาก
- ๒) ปานกลาง
- ๓) น้อย
- ๔) น้อยมาก

๓. ในการทดสอบท่านคำนึงถึงสิ่งที่สอนในชั้นมากเพียงไร

- ๑) มาก
- ๒) ปานกลาง
- ๓) น้อย
- ๔) น้อยมาก

๔. ในการทดสอบท่านคำนึงถึงงานที่มอบหมายให้ผู้เรียนทำเพียงไร

- ๑) มาก
- ๒) ปานกลาง
- ๓) น้อย
- ๔) ไม่ได้คำนึง

๕. ท่านเขียนข้อสอบเมื่อใด

- ๑) เมื่อจะทำการสอบแต่ละครั้ง
- ๒) เมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ๆ
- ๓) เมื่อจบการสอนแต่ละชั่วโมง
- ๔) ในระหว่างเตรียมบทเรียน
- ๕) ท่านมีข้อสอบที่ใช้อยู่เป็นประจำแล้ว
- ๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านปฏิบัติจริง

๖. ท่านกำหนดการทดสอบในเรื่องต่อไปนี้เพียงไร

ก. ด้านความรู้ความเข้าใจในเรื่องทั่วไป
ของการแนะแนว

- ๑) ความสามารถในการบอกได้ว่าอะไรคือปรัชญาและความมุ่งหมายของการแนะแนว
- ๒) ความสามารถในการเข้าใจปรัชญาและความมุ่งหมายของการแนะแนว
- ๓) ความสามารถในการอธิบายถึงเทคนิค และขั้นตอนการแนะแนว
- ๔) ความสามารถในการรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับเครื่องมือ และอุปกรณ์ของการแนะแนว
- ๕) ความสามารถในการประเมินผลงานแนะแนวในโรงเรียน และวิทยาลัย

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ทดสอบ

ข. ก้านความสำคัญและประโยชน์ของการแนะแนวที่จะเกิดขึ้นกับการเรียนการสอน

- ๑) ความสามารถในการเข้าใจคุณค่า ประโยชน์ และความสำคัญของการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน
- ๒) ความสามารถในการร่วมอภิปรายแบบ panel discussion ที่ว่าด้วยความเห็นและความรู้สึก อันแสดงว่าบริการแนะแนวเป็นประโยชน์ต่อโรงเรียน และนักเรียน
- ๓) ความสามารถในการแสดงนิทรรศการซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญและคุณประโยชน์ของการแนะแนว
- ๔) ความสามารถในการวางโครงการบริหารการแนะแนวในโรงเรียน และวิทยาลัย
- ๕) ความมีทัศนคติที่ดีต่อการแนะแนว

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ทดสอบ

ค. ก้านบทบาทของครูในก้านการแนะแนว

- ๑) ความสามารถในการทราบบทบาทของครูว่ามีอะไรบ้าง
- ๒) ความสามารถในการบรรยายบทบาทและหน้าที่ของครูในคณที่เกี่ยวกับการแนะแนวเด็ก
- ๓) ความสามารถในการเข้าใจถึงความสำคัญของบทบาทของครูประจำชั้นที่มีต่อการแนะแนว
- ๔) ความสามารถในการเข้าใจถึงหน้าที่ของครูแนะแนวของศูนย์แนะแนวในโรงเรียน
- ๕) ความสามารถในการเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างการสอนกับการแนะแนว

ง. คำถามการนำความรู้เกี่ยวกับ เครื่องมือ และกลวิธีต่าง ๆ
ในการแนะแนวไปใช้

- ๑) ความสามารถในการทราบวิธีการใช้เครื่องมือ
- ๒) ความสามารถในการสังเคราะห์แผนงานในการที่จะนำเครื่องมือหรือวิธีการในการแนะแนวไปแก้ปัญหาที่ประสบ
- ๓) ความสามารถในการชี้ปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับการใช้เครื่องมือเหล่านั้น
- ๔) ความสามารถในการเข้าใจปัญหานั้น ๆ และเข้าใจการแก้ปัญหาเหล่านั้น
- ๕) ความสามารถในการทดลองนำเครื่องมือหรือวิธีการเหล่านั้นไปใช้ในสถานการณ์จริง โดยทดลองกับเด็กที่มีปัญหา

จ. คำถามการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ ความเข้าใจ
ระหว่างผู้เรียนในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดสภาพการเรียน
การสอน และการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็ก

- ๑) ความสามารถในการเข้าใจสถานการณ์ การเรียนการสอนโดยทั่วไป
- ๒) ความสามารถในการจัด Panel Discussion ในชั้นเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเอง และผู้อื่นในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดการเรียน การสอน
- ๓) ความสามารถในการเข้าใจสภาพปัญหาซึ่งเกิดขึ้นในโรงเรียนโดยทั่วไป

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ทดสอบ

- ๔) ความสามารถในการจัดประชุมปรึกษาแก้ปัญหา เป็นรายกรณี ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน ส่วนตัว และการเลือกอาชีพของเด็ก กับครู หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กผู้นั้นโดยเฉพาะ เป็นรายๆ ไป
- ๕) ความสามารถในการเสนอแนะความเห็น เพื่อแก้ไข ข้อบกพร่องในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็ก ได้ตามหลัก ของการแนะแนว

ฉ. คำถามการตระหนักว่าเด็กทุกคนมีความแตกต่างกัน และต่าง ต้องการความช่วยเหลือ

- ๑) ความสามารถในการเข้าใจในเรื่องความแตกต่าง ระหว่างบุคคล
- ๒) ความสามารถในการรวบรวมข้อมูลปัญหาต่าง ๆ ของเด็กหลาย ๆ คน
- ๓) ความสามารถในการวินิจฉัยมูลเหตุของปัญหาและ ความต้องการ ของเด็ก ตลอดจนเสนอแนะ เพื่อ แก้ปัญหาเหล่านั้น
- ๔) ความสามารถในการหาความแตกต่างของปัญหา ที่เกิดขึ้นกับเด็กแต่ละคน และแสดงให้เห็นถึงการ แก้ปัญหาซึ่งแตกต่างกัน
- ๕) ความสามารถในการวางแผนงานแนะแนว โดยคำนึงถึง ความแตกต่างระหว่างบุคคลสำหรับเด็ก

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ไ้ทดสอบ
			๕

หมวดที่ ๕ ในการสอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น ถ้าท่านประสบปัญหาเกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้ กรุณา
 เครื่องหมาย ✓ หน้าข้อเฉพาะที่ท่านคิดว่าเป็นปัญหา

๑. ปัญหาทั่วไป

- ๑) สิ่งแวดล้อมภายในวิทยาลัยไม่ส่งเสริมการเรียนวิชานี้ (เช่น บริการการพิมพ์ไม่สะดวก ฯลฯ)
- ๒) พื้นฐานของผู้สอนไม่ดีพอ
- ๓) ไม่มีเวลาเตรียมการสอนให้เหมาะสม
- ๔) วิทยาลัยมีผู้สอนวิชานี้ไม่เพียงพอ
- ๕) เวลาสำหรับวิชานี้ไม่เพียงพอ ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ได้พอ
- ๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๒. ปัญหาเนื้อหาของหลักสูตร

- ๑) เนื้อหาในหลักสูตรกำหนดไว้มากเกินไปทำให้สอนไม่ทัน
- ๒) เนื้อหาในหลักสูตรน้อยเกินไปไม่พอกับความต้องการทางการศึกษาของไทย
- ๓) หลักสูตรอ้างอิงของต่างประเทศมากเกินไป ไม่เหมาะสมกับสังคมไทย
- ๔) หลักสูตรล้าสมัย ควรปรับปรุง
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๓. ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน

- ๑) จำนวนผู้เรียนของแต่ละชั้นมากเกินไป
- ๒) ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้น ไม่สนใจวิชานี้
- ๓) พื้นฐานทางจิตวิทยาการศึกษาของผู้เรียนไม่ดีพอ
- ๔) พื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนไม่ดีพอ ทำให้สิ่งงานค้นคว้าไม่ได้เต็มที่
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๑. ปัญหาเกี่ยวกับกิจกรรมและอุปกรณ์

- ๑) ชุดหนังสือคู่มือประกอบการสอน
- ๒) ชุดหนังสือตำรา (textbook) ที่เป็นภาษาไทยสำหรับผู้เรียน
- ๓) หนังสือสำหรับวิชาการแนะแนวเบื้องต้น ในห้องสมุดมีจำนวนไม่เพียงพอสำหรับผู้เรียนต้นคัว
- ๔) วิทยาลัยขาดแคลนอุปกรณ์ทางการแนะแนว
- ๕) ชุดกลุ่มนักเรียนสำหรับทดลองปฏิบัติงาน
- ๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๒. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลและการประเมินผล

- ๑) วิทยาลัยเร่งวัดผลการเรียนมากเกินไป ทำให้เป็นเหตุให้อาจตรวจข้อสอบและตัดสินผลได้
อย่างไรละเอียดยรอบคอบ
- ๒) ไม่อาจตัดสินผลการเรียนได้ตรงตามหลักการ เพราะ เกรงกลัวอิทธิพลของผู้เรียน
- ๓) ไม่อาจออกข้อสอบแบบปรนัยที่สามารถวัดพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายได้อย่างแท้จริง เพราะมี
ความรู้ความชำนาญไม่เพียงพอในการสร้างข้อสอบดังกล่าว
- ๔) ไม่มีเวลาเพียงพอสำหรับการตรวจงาน การให้แบบฝึกหัด และกิจกรรมตามจุดมุ่งหมาย
เพื่อทดสอบความสามารถเหล่านั้นหลาย ๆ ทาง
- ๕) มีความไม่แน่ใจในข้อทดสอบที่ใช้ในการวัดผล เลย ทำให้ไม่อาจตัดสินผลการเรียนโดย
เคร่งครัดได้
- ๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๓. ท่านมีข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่นใดอีกบ้างในการปรับปรุงหลักสูตร และการเรียนการสอนวิชา
การแนะแนวเบื้องต้นให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
-

คำชี้แจงในการกรอกตารางวิเคราะห์หลักสูตร

ตารางตามที่ปรากฏในหน้าต่อไปเรียกว่า ตารางวิเคราะห์ความมุ่งหมายและ เนื้อหาวิชา
ของหลักสูตร

ในการทำวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์และประเมินผลกระบวนการเรียนการสอนรายวิชา
การศึกษารายวิชาในระดับ กศ.บ." นี้ การศึกษาความเห็นในการให้นำหนักความสำคัญของ
เนื้อหาวิชาและ ฤทธิกรรมใหญ่ ที่หลักสูตรควรจะ เน้นให้เกิดมีกับผู้เรียน ก็เป็นอีกหัวข้อหนึ่งในหลาย ๆ
หัวข้อของการศึกษารังนี้ นอกจากนั้นยังจะทำให้สามารถสร้างตารางวิเคราะห์ความมุ่งหมายและ
เนื้อหาวิชาของหลักสูตร ซึ่งเป็นตาราง เฉลี่ยตามความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนอีกด้วย

ฉะนั้นจึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านช่วยกำหนดน้ำหนักของ เนื้อหาวิชา และ ฤทธิกรรมใหญ่ ๆ
ในตารางสำเร็จเหล่านี้ด้วย ตามคำแนะนำต่อไปนี้

ตารางตามที่ปรากฏต่อไป นี้ เรียกว่า ตารางวิเคราะห์ความมุ่งหมายและ เนื้อหาวิชาของ
หลักสูตร ในแถวอนทางด้านซ้ายมือ เป็นหัวข้อของ เนื้อหาวิชาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
บัณฑิตศึกษามัธยมศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๔ ในแถวตั้ง อนุบนเป็นช่องของ ฤทธิกรรมใหญ่ ๆ ซึ่งแบ่งตามสมรรถภาพ
ของสมอง ๖ ช่องใหญ่ ๆ ด้วยกัน

สมมติให้คะแนนเต็มของ ฤทธิกรรมแต่ละ ฤทธิกรรมของแต่ละ เนื้อหามีค่า ๑๐ หน่วย
เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าคะแนนเต็มของ เนื้อหาหนึ่ง ๆ จะรวมเป็น ๖๐ หน่วย

ถ้าท่านเห็นว่า เนื้อหาวิชาใด จำต้องใช้สมรรถภาพทางสมองหรือ ฤทธิกรรมใด สูงสุด ก็ให้คะแนน
ในช่องนั้นเต็ม ๑๐ คะแนน หรือถ้าเห็นว่าน้อยที่สุดหรือไม่มีเลยก็ให้ ๐ ปานกลางก็ให้ ๕
จะเป็นเลขใดก็ตามที่ท่านเห็นว่าสำคัญมาก - น้อย แต่ต้อง เป็นเลขจำนวนเต็ม

ฤทธิกรรมที่ปรากฏในช่องต่าง ๆ มีดังนี้

๑. ความรู้ - ความจำ ก็คือการแสดงออกของสมรรถภาพสมองด้านความจำ
เราวัดความรู้ โดยการระลึกออกมา

๒. ความเข้าใจ คือความสามารถของสมองในการคิดแปลง แควแปล และขยาย
รวมทั้งซึ่งความรู้ - ความจำ

๓. การนำเข้าไปใช้และทักษะ คือความสามารถในการนำความรู้และความเข้าใจ
ไปใช้ในสถานการณ์จริง ๆ หรือสถานการณ์จำลอง ซึ่งคล้ายคลึงกับ ความสามารถที่นำไปถึง
ความสามารถในการปฏิบัติการหรือลงมือกระทำการใด ๆ ด้วยวิธีการที่ถูกต้อง รวดเร็วและคล่องแคล่ว

๔. การวิเคราะห์ หมายถึงความสามารถในการแยกแยะเรื่องราวที่สมบูรณ์ใด ๆ
ให้กระจายออกมาเป็นส่วนย่อย ๆ โดยมีความมุ่งหมายที่จะวัดผลทางการศึกษา และฝึกให้สามารถ
แยกเรื่องราว เหตุการณ์ ผลลัพธ์ ผลรวม หรือ ปรัชญาการใด ๆ ที่ประจักษ์อยู่ว่า เกิดหรือ
ประกอบจากส่วนย่อย ๆ อะไรบ้าง และส่วนย่อย ๆ บางส่วนมีส่วนใดสำคัญ สัมพันธ์เกี่ยวโยงกันอย่างไร
และรวมกันเข้าด้วยหลักการอะไร

๕. การสังเคราะห์ หมายถึงความสามารถในการผสมส่วนย่อย ๆ เข้าเป็นเรื่อง
เดียวกัน โดยมีความมุ่งหมายว่า ผู้เรียนจะสามารถนำเอาความรู้ต่าง ๆ มาร้อยกรองจัดระเบียบใหม่
ได้เกิดเป็นโครงสร้างที่แปลกกว่าเดิม ที่กระชับชัดกว่าเดิม และมีประสิทธิภาพสูงกว่าเดิม

๖. การประเมินค่า หมายถึงการวินิจฉัยที่ราคาสิ่งต่าง ๆ โดยมีกฎเกณฑ์และมาตรฐาน
เห็น เครื่องช่วยประกอบการวินิจฉัย นอกจากนี้ยังหมายถึงความถึงความรู้ที่หรือทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเป็น
แนวทางการประเมินค่าเรื่องต่าง ๆ แล้ว

ตารางวิเคราะห์หลักสูตร
 วิชาการมัธยมศึกษา
 (Ed 321 Secondary Education)

เนื้อหา / พฤติกรรม	ความจำ	ความเข้าใจ	ทักษะ-การนำไปใช้	การวิเคราะห์	การสังเคราะห์	การประเมินค่าทัศนคติ	รวม	อันดับความสำคัญ
ความมุ่งหมายและหน้าที่ของกรมมัธยมศึกษา	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๕๐	.
การจัดโรงเรียนมัธยมศึกษา								
นักเรียนระดับมัธยมศึกษา								
หลักสูตรมัธยมศึกษา								
การสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาและการประเมินผล								
รวม								
อันดับความสำคัญ								

ตารางวิเคราะห์หลักสูตร
 วิชาการศึกษา
 (Ed. 401 Evaluation in Education)

(Ed. 401 Evaluation in Education)

เนื้อหา	ความจำ	ความเข้าใจ	ทักษะ-การนำไปใช้	การวิเคราะห์	การสังเคราะห์	การประเมินสภาพสังคม	รวม	อันดับความสำคัญ
การสำรวจในเรื่องการวัดผลการศึกษา	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๕๐	
พัฒนาการของการวัดผลการศึกษา								
ความรู้รอบข้อในเรื่องสถิติเบื้องต้น								
คุณภาพที่ต้องการในหลักการวัดผลใด ๆ								
การวางแผนและการสร้างแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา								
การทดลองใช้และประเมินผลแบบทดสอบที่ครูสร้าง								
การใช้ผลของการวัดผล								
รวม								
อันดับความสำคัญ								

ตารางวิเคราะห์หลักสูตร
วิชาการแนะแนวเบื้องต้น

(Ed. 471 Intvoduction to Guidance)

เนื้อหา	ความรู้-ความจำ	ความเข้าใจ	ทักษะ-การนำไปใช้	ทฤษฎี-วิเคราะห์	การสังเคราะห์	การประเมินสภาพที่ปฏิบัติ	รวม	อันดับความสำคัญ
ความหมายและความสำคัญของการแนะแนว โดยทั่วไปและโดยเฉพาะในประเทศไทย	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๕๐	
ประวัติ นิยาม และหน้าที่ของการแนะแนว								
ความเคลื่อนไหวในวงการแนะแนวในต่างประเทศ และในประเทศไทย								
ปรัชญาของการแนะแนว								
ขั้นสำคัญ ๕ ขั้นในการแนะแนว								
บริการสำคัญของการแนะแนวในโรงเรียน และวิทยาลัย								
การจัดบริการแนะแนวในต่างประเทศ และในประเทศไทย								

เนื้อหา	พฤติกรรม							
	ความรู้-ความจำ	ความเข้าใจ	ทักษะ-การนำไปใช้	การวิเคราะห์	การสังเคราะห์	การประเมินสภาพที่เผชิญ	รวม	อันดับความสำคัญ
บทบาทของครูในด้านการแนะแนว	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๕๐	
รวม								
อันดับความสำคัญ								

ชุด ข.

แบบสอบถามนิสิต

วิชาการมัธยมศึกษา

Ed 321 Secondary Education

หมวดที่ ๑. เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

กรุณากรอกค่าหรือข้อความลงในช่องว่าง

ท่านเป็นนิสิตชั้นปีที่

เพศ

อายุ

สาขา

วิชาเอก

วิชาโท

เคยมีประสบการณ์ในการสอนหรือไม่

ท่านเรียนวิชาการมัธยมศึกษาที่อาจารย์ท่านใด

จำนวนนิสิตที่เรียนวิชานี้ชั้นเดียวกับท่าน.

หมวดที่ ๒.

กรุณาเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ต้องการ

๑. ในการเรียนวิชาการมัธยมศึกษา ท่านได้เกิดพฤติกรรมต่อไปนี้เพียงไร

ก. ความเข้าใจปัญหาความต้องการและปรัชญาของประเทศที่สัมพันธ์กับการมัธยมศึกษา

๑) สามารถบอกได้ว่าปรัชญาของประเทศคืออะไร

๒) สามารถแปลความและตีความปรัชญาของประเทศได้

๓) สามารถอธิบายสภาพปัญหาและความต้องการของประเทศได้ว่ามีอะไรบ้าง

๔) สามารถทำนายแนวโน้มของปัญหาความต้องการและปรัชญาของประเทศในอนาคตได้สมเหตุสมผล

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เกิดเลย

	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เกิดเลย
๓) สามารถอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อดีข้อเสียของการดำเนินการบริหาร การจัดหลักสูตร การสอนกิจกรรมพิเศษ การประเมินผลของการมัธยมศึกษาในปัจจุบันพร้อมทั้งเสนอแนะการปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น				
๔) สามารถบรรยายความสัมพันธ์ของการดำเนินการบริหาร การวัดหลักสูตร การสอน กิจกรรมพิเศษ และการประเมินผลของการมัธยมศึกษา				
ง. <u>การศึกษาเพื่อศึกษาลักษณะทางธรรมชาติของเด็กในโรงเรียนมัธยมศึกษา และความต้องการของเด็กวัยรุ่น</u>				
๑) สามารถรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความเจริญทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมของเด็กวัยรุ่น				
๒) สามารถบรรยายและอภิปรายได้อย่างกว้างขวางว่าความต้องการของเด็กวัยรุ่นมีอะไรบ้าง				
๓) สามารถอภิปรายได้ว่าจะจัดการศึกษาให้สนองความต้องการของเด็กวัยรุ่นได้อย่างไร				
จ. <u>การพัฒนาความรู้สึกในความสำเร็จของการศึกษาในแง่ต่างๆ ถึงกลาวมาแล้วที่มีต่อเสถียรภาพและความเจริญของประเทศ</u>				
๑) สามารถบรรยายข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเกณฑ์และองค์ประกอบที่มีต่อเสถียรภาพและความเจริญของประเทศได้				
๒) สามารถอภิปรายถึงความสำคัญของการมัธยมศึกษาในฐานะที่เป็นองค์ประกอบของการรักษาเสถียรภาพและส่งเสริมความเจริญของประเทศได้อย่างกว้างขวาง				

๓) สามารถจัดนิทรรศการ แสดงว่าการมัธยมศึกษา มีความสำคัญต่อเสถียรภาพ และความเจริญของประเทศ

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เกิดเลย

๒. ในการเรียนวิชาการมัธยมศึกษาของท่านนั้น อาจารย์ของท่านได้จัดให้มีกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้เพียงใด

- ๑) การรายงานเป็นบุคคลหรือเป็นกลุ่มหน้าชั้น
- ๒) การเขียนรายงานเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่ม
- ๓) การอภิปรายแสดงความคิดเห็นในชั้น
- ๔) การแสดงการสาธิตของอาจารย์
- ๕) การลงมือปฏิบัติการของท่าน เช่น การจัดนิทรรศการ ฯลฯ
- ๖) การทำงานนอกสถานที่
- ๗) การอ่านหนังสือหรือนิตยสารที่เกี่ยวข้อง
- ๘) การเชิญวิทยากรมาบรรยาย

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้จัดเลย

๓. ใช้การสอนวิชาที่อาจารย์ผู้สอนได้ใช้อุปกรณ์เหล่านี้มากเพียงใด

- ๑) ของจริง
- ๒) ภาพยนต์
- ๓) สไลด์ หรือฟิล์มสตริป
- ๔) แผ่นภูมิ, รูปภาพ

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ใช้เลย

๔. ท่านคิดว่าการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการมัธยมศึกษา
แก่ท่านนั้นได้เน้นหนักในพฤติกรรมต่อไปนี้เพียงใด

- ๑) ความจำ
- ๒) ความเข้าใจ
- ๓) ทักษะและการนำไปใช้
- ๔) การวิเคราะห์
- ๕) การสังเคราะห์
- ๖) การประเมินผล

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้เน้นเลย

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ท่านต้องการ

๕. ท่านคิดว่าอาจารย์เตรียมตัวดีหรือไม่ในการสอนวิชานี้แก่ท่าน

- ๑) เตรียมอย่างดี
- ๒) เตรียมมาบ้าง
- ๓) ไม่ได้เตรียม
- ๔) ไม่ทราบ
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๖. อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบบรรยาย lecture มากน้อยเพียงไร

- ๑) บรรยายโดยตลอดไม่มีกิจกรรมอย่างอื่นเลย
- ๒) บรรยายมากไป มีกิจกรรมอื่น ๆ น้อย
- ๓) บรรยายมากพอสมควรกับกิจกรรมอื่น ๆ
- ๔) บรรยายน้อยเกินไป และให้กิจกรรมมากไป
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๗. ระหว่างภาคทฤษฎีกับภาคปฏิบัติของวิชาการมัธยมศึกษาชั้น ท่านคิดว่าอาจารย์ได้เน้นสิ่งใด
- ๑) ทฤษฎีแต่อย่าง เดียว
 - ๒) ปฏิบัติแต่อย่าง เดียว
 - ๓) ทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ
 - ๔) ปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี
 - ๕) เท่า ๆ กัน
 - ๖) อื่น ๆ โปรดระบุ
๘. ท่านคิดว่าท่านจะสามารถนำความรู้จากอาจารย์สอนไปใช้ในสถานการณ์จริงได้เพียงใด
- ๑) นำไปใช้จริง ๆ ใดมาก
 - ๒) นำไปใช้ได้เล็กน้อย
 - ๓) ไม่สามารถจะนำไปใช้ได้เลย
 - ๔) อื่น ๆ โปรดระบุ
๙. ท่านคิดว่าหลักสูตรวิชาการมัธยมศึกษาที่ใช้อยู่เป็นอย่างไร
- ๑) เหมาะสมดีแล้ว
 - ๒) มากเกินไป ควรตัดส่วนที่ไม่จำเป็นออก
 - ๓) น้อยเกินไปไม่พอเพียงกับสภาพความต้องการ ของการ เรียนการสอนในสถานการณ์จริง
 - ๔) อ้างอิงของต่างประเทศมากเกินไป ควรปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพการศึกษาไทย
 - ๕) ล้าสมัยควรปรับปรุงให้ทันสมัย
 - ๖) อื่น ๆ โปรดระบุ
๑๐. ท่านคิดว่าการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชานี้แก่ท่านเป็นอย่างไร
- ๑) ดีมาก
 - ๒) ดี

๓) เฉย ๆ

๔) ไม่ดี

๕) อื่น ๆ โปรดระบุ

๑๑. ถ้าท่านมีข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพื่อปรับปรุงหลักสูตร โปรดแสดงความคิดเห็นของท่านอย่างเต็มที่

ข. ความเข้าใจสถิติเบื้องต้นที่นำมาใช้ในการวัดผลและการประเมินผล

- ๑) สามารถบอกได้ว่าค่าและสูตรสถิติใดบ้างที่นำมาใช้สำหรับการวัดผล
- ๒) สามารถแปลความ ที่ความหมายของสูตรต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
- ๓) สามารถเลือกใช้สูตรเหล่านั้นได้อย่างถูกต้องในการหาค่าที่ต้องการ

ค. ความสามารถในการสร้างข้อสอบ

- ๑) สามารถรำลึกได้ว่าเกณฑ์ของ ข้อสอบที่ดีมีอะไรบ้าง
- ๒) สามารถวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตรและ เนื้อหาวิชา เพื่อวางแผนการสร้างข้อสอบให้บรรลุจุดมุ่งหมายนั้น ๆ ได้
- ๓) สามารถสร้างข้อสอบตามจุดมุ่งหมายและ เนื้อหาวิชา ซึ่งวิเคราะห์แล้วนั้น

ง. ความสามารถในการวิเคราะห์และประเมินข้อสอบได้

- ๑) สามารถอธิบายความมุ่งหมายหรือเหตุผล และความสำคัญของการวิเคราะห์และประเมินข้อสอบ
- ๒) สามารถอธิบายลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อสอบ
- ๓) สามารถวิเคราะห์ข้อสอบตามวิธีการนั้น ๆ เพื่อเลือกเพิ่มหาข้อสอบที่ดีได้
- ๔) สามารถแก้ไขปรับปรุงข้อสอบที่มีข้อบกพร่อง เพื่อให้เป็นข้อสอบที่ดีได้
- ๕) สามารถประเมินค่าแบบทดสอบที่วิเคราะห์แล้วได้

มา	ปานกลาง	น้อย	ไม่เกิดเลย

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เกิด เลย
๔) สามารถวิเคราะห์หาความบกพร่องในการสอนของครู จากคะแนนที่ได้จากการสอบ			
๕) สามารถสังเคราะห์แผนงานเพื่อการปรับปรุงการเรียน ของเด็ก การสอนของครู และการจัดหลักสูตรให้ เหมาะสมยิ่งขึ้น			
๒. <u>ในการเรียนวิชาการวัดผลการศึกษของท่านนั้น</u>	มาก	ปานกลาง	น้อย
<u>อาจารย์ของท่านได้จัดให้มีกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้</u>			
<u>เพียงใด</u>			
๑) การรายงานเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มหน้าชั้น			
๒) การเขียนรายงานเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่ม			
๓) การอภิปรายแสดงความคิดเห็นในชั้น			
๔) การแสดงการสาธิตของอาจารย์ เช่น การออก ข้อสอบ การวิเคราะห์ข้อสอบ			
๕) การลงมือปฏิบัติการของท่านเช่น การทำแบบฝึกหัด ในเรื่องต่าง ๆ การสร้างข้อสอบ ฯลฯ			
๖) การกุงานนอกสถานที่			
๗) การอ่านหนังสือนิตยสารที่เกี่ยวข้อง			
๘) การเชิญวิทยากรมาบรรยาย			
๓. ในการสอนวิชานี้อาจารย์ผู้สอนได้ใช้อุปกรณ์การสอนเหล่านี้	มาก	ปานกลาง	น้อย
มากเพียงใด			
๑) ของจริง ตัวอย่างแบบทดสอบ ตารางสำเร็จรูป - ต่าง ๆ ฯลฯ			
๒) ภาพยนต์			
๓) สไลด์หรือฟิล์มสตริป			
๔) แผนภูมิ, รูปภาพ			

๔. ท่านคิดว่า การสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาการวัดผลการศึกษา
แก่ท่านได้ เน้นหนักในพฤติกรรมต่อไปนี้เพียงใด

- ๑) ความจำ
- ๒) ความเข้าใจ
- ๓) ทักษะและการนำไปใช้
- ๔) การวิเคราะห์
- ๕) การสังเคราะห์
- ๖) การประเมินผล

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่แน่นอนเลย

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ท่านต้องการ

๕. ท่านคิดว่า อาจารย์เตรียมตัวอย่างดีหรือไม่ ในการสอนวิชานี้แก่ท่าน

- ๑) เตรียมอย่างดี
- ๒) เตรียมมาบ้าง
- ๓) ไม่ได้เตรียม
- ๔) ไม่ทราบ
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๖. อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย (lecture) มากน้อยเพียงไร

- ๑) บรรยายโดยตลอดไม่มีกิจกรรมอย่างอื่นเลย
- ๒) บรรยายมากไป มีกิจกรรมอื่น ๆ ด้วย
- ๓) บรรยายมากพอสมควรกับกิจกรรมอื่น ๆ
- ๔) บรรยายน้อยไปและให้กิจกรรมมากไป
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๗. ระหว่างภาคทฤษฎีกับภาคปฏิบัติของวิชาการวัดผลการศึกษานี้ ท่านคิดว่าอาจารย์เน้น ท่านคิดว่าอาจารย์เน้นสิ่งใด
- ๑) ทฤษฎีแต่อย่างเดียว
 - ๒) ปฏิบัติแต่อย่างเดียว
 - ๓) ทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ
 - ๔) ปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี
 - ๕) เท่า ๆ กัน
 - ๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ)
๘. ท่านคิดว่าจะสามารถนำความรู้จากอาจารย์ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้เพียงใด
- ๑) นำไปใช้จริงได้มาก
 - ๒) นำไปใช้นิดหน่อย
 - ๓) ไม่สามารถจะนำไปใช้ได้เลย
 - ๔) อื่น ๆ (โปรดระบุ)
๙. ท่านคิดว่าหลักสูตรวิชาการวัดผลการศึกษาที่ใช้อยู่เป็นอย่างไร
- ๑) เหมาะสมดีแล้ว
 - ๒) มากเกินไป ควรตัดส่วนที่ไม่จำเป็นออก
 - ๓) น้อยเกินไปไม่พอเพียงกับสภาพความต้องการ ของการเรียน การสอนในสถานการณ์จริง
 - ๔) อ้างอิงของต่างประเทศมากเกินไป ควรปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพการศึกษาของไทย
 - ๕) ล้าสมัย ควรปรับปรุงให้ทันสมัย
 - ๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๑๐. ท่านคิดว่าการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชานี้แก่ท่านเป็นอย่างไร
- ๑) ดีมาก
 - ๒) ดี
 - ๓) เฉย ๆ
 - ๔) ไม่ดี
 - ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)
๑๑. ถ้าท่านมีข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงหลักสูตร โปรดแสดงความคิดเห็นของท่านอย่างเต็มที่

ชุด ข.

แบบสอบถามนิสิต
วิชาการแนะแนวเบื้องต้น

(Ed 471 Introduction Guidance)

หมวดที่ ๑. (รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม)

กรุณากรอกคำหรือข้อความลงในช่องว่าง

ท่านเป็นนิสิตปีที่

เพศ

อายุ

สาขา

วิชาเอก

วิชาโท

เคยมีประสบการณ์ในการสอนหรือไม่

ท่านเรียนวิชาการแนะแนวเบื้องต้นกับอาจารย์ท่านใด

จำนวนนิสิตที่เรียนวิชาชั้นเดียวกับท่าน

คน

หมวดที่ ๒.

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ต้องการ

๑. ในการเรียนวิชาการแนะแนวท่านได้เกิดพฤติกรรมต่อไปนี้เพียงไร

ก. ความรู้ความเข้าใจในเรื่องทั่วไปของการแนะแนว

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เกิด เลย

๑) สามารถบอกได้ว่าอะไรคือปรัชญาและความมุ่งหมายของการแนะแนว

๒) สามารถอธิบายถึงเทคนิคและขบวนการให้คำปรึกษาทางการแนะแนวได้

๓) สามารถรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ ของการแนะแนว

๔) สามารถประเมินผลงานแนะแนวในโรงเรียนและวิทยาลัยได้

จ. การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ ความเข้าใจระหว่าง
ผู้เรียนในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดสภาพการเรียน การสอน
และการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็ก

- ๑) สามารถจัด panel discussion ในชั้น เกี่ยวกับ
ประสบการณ์ของตนเองและผู้อื่นในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัด
การเรียน การสอน
- ๒) สามารถจัดการประชุมปรึกษาแก้ปัญหาเป็นรายกรณี
(case conference) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหา
การเรียน ส่วนตัว และการเลือกอาชีพของเด็ก
กับครู หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กผู้นั้นโดยเฉพาะเป็นราย ๆ
ไป
- ๓) สามารถเสนอแนะความเห็น เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการ
แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กได้ตามหลักของการแนะแนว

ฉ. จารุตระหนักว่าเด็กทุกคนมีความแตกต่างกันและ เด็กทุกคนต้องการ
ความช่วยเหลือทั้งสิ้น

- ๑) สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลปัญหาต่าง ๆ ของเด็กหลายคน
- ๒) สามารถวินิจฉัยมูลเหตุของปัญหาและความต้องการของเด็ก
ตลอดจนเสนอแนะ เพื่อแก้ปัญหาเหล่านั้น
- ๓) สามารถหาความแตกต่าง ของปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็ก
แต่ละคน และแสดงให้เห็นถึงวิธีการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน
- ๔) สามารถวางแผนงานแนะแนวโดยคำนึงถึงความแตกต่าง
ระหว่างบุคคลสำหรับเด็กได้

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เกิด เลย

๒. ในการเรียนวิชาการแนะแนวเบื้องต้นของท่านนั้น อาจารย์ของท่านได้จัดให้มีกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้เพียงใด

- ๑) การรายงานเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มหน้าชั้น
- ๒) การเขียนรายงานเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่ม
- ๓) การแสดงการสาธิตของอาจารย์
- ๔) การลงมือปฏิบัติการของท่าน เช่น การศึกษาเด็ก ฯลฯ
- ๕) การดูงานแนะแนวนอกสถานที่
- ๖) การอ่านหนังสือหรือนิตยสารที่เกี่ยวข้อง
- ๗) การเชิญวิทยากรมาบรรยาย

๓. ในการสอนวิชานี้ อาจารย์ผู้สอนใช้อุปกรณ์เหล่านี้มากเพียงไร

- ๑) ของจริง เช่น ระเบียบสะสม แบบ Sociogram ฯลฯ
- ๒) ภาพยนต์
- ๓) สไลด์ หรือ फिल्मสตริป
- ๔) เทปบันทึกเสียง ของการสัมภาษณ์เด็ก ฯลฯ
- ๕) แผนภูมิ, รูปภาพ

๔. ท่านคิดว่า การสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาแนะแนวแก่ท่านนั้น เน้นหนักในพฤติกรรมต่อไปนี้เพียงไร

- ๑) ความจำ
- ๒) ความเข้าใจ
- ๓) ทักษะและการนำไปใช้

	มาก	น้อย	ปานกลาง	ไม่มีเลย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ใช้เลย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เน้นเลย

- ๔) การวิเคราะห์
- ๕) การสังเคราะห์
- ๖) การประเมินผล

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่แน่นอนเลย

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ท่านต้องการ

๕. ท่านคิดว่าอาจารย์เตรียมตัวอย่างดีหรือไม่ในการสอนวิชานี้แก่ท่าน

- ๑) เตรียมอย่างดี
- ๒) เตรียมมาบ้าง
- ๓) ไม่ได้เตรียม
- ๔) ไม่ทราบ
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๖. อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการบรรยาย (lecture) มากน้อยเพียงไร

- ๑) บรรยายโดยตลอดไม่มีกิจกรรมอื่น ๆ เลย
- ๒) บรรยายมากเกินไป มีกิจกรรมอื่น ๆ น้อย
- ๓) บรรยายมากพอสมควรกับกิจกรรมอื่น
- ๔) บรรยายน้อยไป และให้กิจกรรมมากไป
- ๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๗. ระหว่างทฤษฎีกับการปฏิบัติท่านคิดว่าอาจารย์เน้นสิ่งใด

- ๑) ทฤษฎีแต่อย่างเดียว
- ๒) ปฏิบัติแต่อย่างเดียว
- ๓) ทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ
- ๔) ปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี
- ๕) เท่า ๆ กัน
- ๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๘. ท่านคิดว่าท่านจะสามารถนำความรู้จากอาจารย์สอนไปใช้ในการสอนของท่านในสถานการณจริงได้เพียงใด
- ๑) นำไปใช้จริง ๆ ได้มาก
 - ๒) นำไปใช้ได้เล็กน้อย
 - ๓) ไม่สามารถจะนำไปใช้ได้เลย
 - ๔) อื่น ๆ (โปรดระบุ)
๙. ท่านคิดว่าหลักสูตรวิชาการแนะแนวเบื้องต้นที่ใช้อยู่เป็นอย่างไร
- ๑) เหมาะสมก็แล้ว
 - ๒) มากเกินไป ควรตัดส่วนที่ไม่จำเป็นออก
 - ๓) น้อยเกินไป ไม่เพียงพอกับสภาพความต้องการ ของการ เรียนการสอนในสถานการณจริง
 - ๔) อ้างอิงของต่างประเทศมากเกินไป การปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพการศึกษาไทย
 - ๕) ล้าสมัย ควรปรับปรุงให้ทันสมัย
 - ๖) อื่น ๆ (โปรดระบุ)
๑๐. ท่านคิดว่าการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชานั้นแก่ท่านเป็นอย่างไร
- ๑) ดีมาก
 - ๒) ดี
 - ๓) เฉย ๆ
 - ๔) ไม่ดี
 - ๕) อื่น ๆ
๑๑. ถ้าท่านมีข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพื่อปรับปรุงหลักสูตร และการ เรียนการสอนวิชาโสตทัศนศึกษา โปรดแสดงความคิดเห็นของท่านอย่างเต็มที่